

ŽÍT A NECHAT ŽÍT,
ČÍST A NECHAT ČÍST

MĚSÍČNÍK • ČÍSLO 1 • ŘÍJEN 2023 • 69 Kč

• **TÉMA MĚSÍCE**

Lži, dluhy a chaos

Dva roky vládnutí Petra Fialy

• **ROZHOVOR**

NÁŠ STRACH

„Hlavní torpédo, které míří přímo na komoru našeho civilizačního parníku, je útok na muže a ženu.“

• **REPORTÁŽ**

Náš člověk v Gruzii

Ladik Větvicka v centru dění

• **MANIPULACE**

Covid a velké prachy

Příběh se špatným koncem

• **ORWELL NADĚLUJE**

Nominace lepších lidí

Oceňujte, hlasujte, nebojte se!

RD 3 - 5+kk

- 5 km od Prahy
- k nastěhování 12/23

cena od

7.990.000,- Kč

www.domy-horousany.cz

UŽ JE TO TADY!

Vážení čtenáři,

Držíte v rukou první číslo nového měsíčníku TO. Proč vznikl? Jednoduše řečeno proto, že hodně lidí nemělo co číst a někteří kam psát. Jak TO?

Mainstreamová média v posledních letech selhala ve své roli kritických pozorovatelů doby, místo toho se proměnila v pejsky, poslušně se lísající k novodobým mocným liberálním demokratům, kteří mají se skutečnými demokraty společného asi tolik, co ministr vnitra se svobodou slova. Smečka novinářských pudlíků za piškotek těmto politikům ochotně aportuje vyslovené nesmysly, panáčkuje, sedá si i lehá na povely ještě dříve, než je pánící stihnou vyslovit.

Jejich média nás s oblibou peskují, urážejí a šikanují. A ve chvíli, kdy se kriticky myslící člověk dopustí jen náznaku jiného, než oficiálního názoru, spustí válečný pokřik a aby takového rebelu umravnila a poslala do patřičných mezí, jsou schopna vymyslet a šířit nové urážky a nálepky. Vzpomeňme na dobu covidovou a výraz „antivaxer“ nebo současnou válečnou se „chcímíry a dezoláty“.

Jejich smůla je, že počet lidí, kteří se nechávají vychovávat „evropskými hodnotami“ naspídanými televizními svazáky, neroste, naopak, důvěra a ochota si takový typ angažované novinářiny kupovat, číst a sledovat, klesá. Není divu. Je to podobné, jako si koupit progresivním managementem automobilky naprogramované auto, které vám po měsíci provozu řekne, že jím už jezdit nebudete, protože jako zjevně tradiční rodina nerepresentujete ty správné moderní hodnoty. Přestože mají taková média, případně výrobci „výchovných“ aut, v rukou nejmodernější digitální nástroje pro komunikaci, tak sebe i nás sice nevědomky, ovšem zcela neomylně sunou zpět do doby, kterou známe my všichni, kdo jsme prožili část života před listopadem 1989: Do doby

cenzury, propagandy, dvojí morálky a všeobecného předstírání, kterou Alexandr Solženicyn definoval výrokem: „My víme, že lžou. Oni vědí, že lžou. Oni vědí, že my víme, že lžou. My víme, že oni vědí, že my víme, že lžou. Ale stejně lžou.“ Například na současný marketing, který vypouští vládní propagandisté kolem veřejných rozpočtů, jsou Solženicynova slova jako šitá na míru.

Dnešní doba se dá ovšem chápat i jako válka generací. Dorostli mladí, kteří se nestydí veřejně psát a sdílet například názor, že by se mělo omezit volební právo starším lidem, protože ve volbách hlasují o něčem, čemu nerozumí, a v čem už stejně žít dlouho nebudou. A tito nositelé mladých pokrokových myšlenek pak jdou k volbám a volí si stranu, která hlásá „demokratizaci“ soukromého majetku, vizi sdílené ekonomiky a komunitní socialismus ve jménu boje proti chemickému prvku zvanému uhlík.

V médiích dominují jim podobné „osobnosti“, které proti vůli většiny hodlají redefinovat rodinu, manželství, chtějí zrušit naši stoletou měnu. Nikým nezvolení novodobí inženýři lidských duší, ať už v médiích, neziskovkách, centrálních úřadech nebo v Bruselu, stále více ovlivňují, nejen co si máme myslet, ale i jak máme žít. Přestože sami nikdy nevydělali ani korunu, nestydí se přisát na jakoukoliv dotaci a žít z peněz daňových poplatníků.

Máme slabou vládu, která jim podlehla a není dobrým správcem této země. Nejen že se bojí vládnout a problémy valí před sebou. Dvěma lety vlády se prolhala a dále se cynicky „veze“ jen kvůli vládnutí samotnému a zcela oprávněnému strachu z odklizení do politického suterénu.

Tento typ politiků je čím dál směšnější, a také o tom je TO. A hry, že někdo jiný by byl ještě horší, my rozhodně hrát nebudeme. Kvůli nim nebudeme zavírat oči před osekáváním svobody, rostoucí hydrou byrokratického státu, vysáváním energie i peněz ze střední třídy na absurdní sociálně inženýrské utopie.

Jsem rád, že nás právě držíte v ruce, a děkuji tímto všem, kteří se na tomto zázraku podíleli. Věřím, že nás čekají společná dobrodružství, kultivované konfrontace a radost ze čtení, které bude stát za TO.

Marek Stoniš
šéfredaktor

Z OBSAHU

Dobré přežije

Rozhovor Marka Stoniše s režisérem Jiřím Strachem. O rodině, dětech a strachu, o filmu a době, o kardinálu Dukovi a lidech, kteří jsou chytřejší a moudřejší, než on.

strana 10

Česko v deformě

Dva roky po volbách je naše země úplně jinde, než strany dnešní pětikoaliční vlády před volbami slibovali. Pavel Šik, Vladimír Pikora, Ondřej Dostál nebo Petr Jemelka vládu rozebrali na atomy.

Str. 20

Kabinet neumí komunikovat

Rozhovor Ladislava Henka s profesorem Janem Jirákem o tom, jak vztah občanů a vlády začíná připomínat situaci před listopadem 1989.

Str. 30

Antiorwellové dnešní doby

Liberální demokraté mají na svobodu slova dost bizarní názor i nástroje moci, jejichž prostřednictvím se blížíme staré dobré cenzuře. Kdo nejvíce ohrožuje naše právo svobodně psát? Čtete nominace TO!

Str. 43

Těžký náklad nevyhnutelného štěstí

Diplomat a spisovatel Ondřej Kašina popsal pozoruhodné příběhy české diplomacie od vzniku Československa do současnosti.

Str. 46

Strach má velké prachy

Publicistka Angelika Bazalová popisuje vznik a průběh celosvětové pandemie covidu a způsob, jakým státy manipulovaly v jeho jménu se svobodou svých občanů.

Str. 56

Co to kura je?

Cestovatel, publicista a blogger Ladik Větrvička píše o tom, jak umí nebo spíše neumí v Gruzii lidé počítat.

Strana 62

TO TO TO!!!

Deník hlavního hrdiny reklamního klipu našeho měsíčníku gangstera Michala Gulyáše.

Str. 66

PODESTÝLKOVÍ

Nekonečný seriál o obyčejné české nukleární rodině

Díl 1.

Půjčí Květoš a Růža svoje peníze?

TO VYMYSLÍŠ

Zde naleznete několik zpráv, u kterých si nejsme jisti zdrojem, proto jsme je před publikací nechali zkontrolovat cenzory z odboru KRIT Rakušanova ministerstva vnitra. Všechny zakázali publikovat, proto je zveřejňujeme.

TĚŽKÁ MATEMATIKA

Kandidátka na eurokomisařku z hnutí STAN spočítala, kolik procent žen je v novém slovenském parlamentu, a pak se pustila do počítání, kolik procent žen je na planetě. Muže, kteří menstrují, nepočítá.

MEZINÁRODNÍ ROZTRŽKA

Premiér Petr Fiala zveřejnil dezinformaci, že příští rok budou výdaje českého státu nižší, než budou letos. Předseda předsedy vlády Volodymyr Zelenskyj se urazil.

DOMÁCÍ NEŠTĚSTÍ

Markéta Pekarová Adamová vykoupila vlnu ze všech galanterií v centru Prahy, dorazila večer domů a začala plést svetry na zimu. Pan Pekar se rozplakal.

ŽELEZNÝ ZVYK

Ministr vnitra Vít Rakušan si omylem objednal šifrovaným telefonem taxík a přijeli mafianti Redl s Pospíšilem, protože si mysleli, že se bude „zalehávat na matrace“ jako v Kmotrovi.

KDO JINÉMU...

Předseda Pirátů Ivan Bartoš chtěl udělat manželce radost a rozhodl se, že z ušetřených peněz státu postaví rodinně dům. Podal žádost o stavební povolení a paní úřednice mu řekla, že se má přijít zeptat v roce 2028, že možná.

GENERÁLSKÁ OCHOTA

Paní ministryni obrany Janě Černochové došly baterky v tančíku, který nosí v kabelce a hraje si s ním pod stolem během jednání vlády, kdy se nejedná o nákupu těžké vojenské techniky, ale třeba o školství. Náčelník generálního štábu Řehka ji sehnal nové.

LIDOVECKÝ OMYL

Předseda lidovců Marian Jurečka napsal závěť, ve které veškerý majetek movitý i nemovitý, včetně firem, odkázal manželce a dětem. Advokát, který závěť sepsal, jej upozornil, že veškerý majetek už na rodinu dávno přepsal, a nemůže jim jej tedy odkázat vůbec nic.

TRAGÉDIE NA SOKOLOVSKU

Ve vesnici Lhota u Sokolova opilá česká žena napadla svého muže, rovněž domorodce, zasunula mu do penisu dýmovnici a zapálila ji. Následně manžela odvezla do nemocnice, její verzi, že muž zakopl a spadl ze schodů, neuvěřili, a tak žena skončila ve vazbě. Muž bojuje o život, jeho kamarádi ze Lhoty zapalují před jeho rodinným domkem svíčky a zpívají u toho jeho oblíbené tklivé písně.

BESEDA S PREZIDENTEM

Jak prezident Petr Pavel navštívil děti na Základní škole Václava Havla v Dolních Náplavách

Poté, co třicetišestičlenné komando prezidentské ochranky zabavilo dětem šest útočných granátů, osmnáct nožů, šest samopalů AK-47 a jeden glock, mohla přátelská diskuse prezidentského páru s dětmi z místní náplavské devítiletky začít.

DÍTĚ: Pane prezidente, tatínek mi doma říkal, že jste komunistický špión.

PREZIDENT: To není pravda. A on není tvůj tatínek.

DÍTĚ: Prý jste jako mladý studoval v Moskvě? Jaké to tam je?

PREZIDENT: Abych studoval v Moskvě, mi poradila teta. Ona řekla: Petříčku, běž do Moskvy, tak jsem šel.

DÍTĚ: Pane prezidente, co si myslíte o změnách klimatu? Maminka říká, že jste o nich moc pěkně mluvil v OSN.

PREZIDENT: Změnám klimatu nerozumím, maximálně se zajímám o počasí, když se chystám na motoriku, klima je mi jinak celkem jedno, děcka. Moji poradci mi řekli, že v OSN se bude mluvit o klimatu, napsali mi něco o klimatu a já jsem to tam přečetl. Já jsem se těšil do New

Yorku, že si tam zaběhám v parku. Cestovat a běhat v parku mě baví.

DÍTĚ: Pane prezidente, proč nemáte děti?

PREZIDENTOVÁ: Protože jsem pana prezidenta sbalila, když už jsem děti mít nechtěla, protože děti jsou otrava, milé děti.

Pan prezident: Všechny děti naší země jsou teď moje děti. I vy, děti.

DÍTĚ: Pane prezidente, kdy jste pochopil, že už nechcete být bolševický rozvědčík a budete demokrat?

PREZIDENT: 27. února 1990 mi to poradila teta. Řekla mi, že se mám naučit anglicky a jít do NATO. Tak jsem šel.

DÍTĚ: Pane prezidente, jaké to je být prezidentem?

PREZIDENT: Dobré, ale někdy i špatné. Dobré, protože cestuju a všichni

se o mě starají a můžu běhat v parku, kde chci. Hodně mě fotí a líbí se mi na sebe dívat v novinách a v televizi. Špatné, když mám podepisovat něco, čemu nerozumím nebo se bavím s lidmi, kterým nerozumím. Třeba se soudci nebo těmi, co mluví o penězích a reformě důchodů. Těmi ekonomy.

PREZIDENTOVÁ: Dobré. Vozí mi nábytek a perské koberce zdarma, můžu bydlet, kde chci, a dávají mi drahé šperky na večírky. Jezdím po světě a setkávám se s manželkami jiných prezidentů, kdy hlavně mluvíme, pijeme a jíme. Když manželovi řeknu, ať někoho vyhodí z Hradu, tak ho vyhodí.

DÍTĚ: Vadí vám, že si z vás někdy dělají vtipy?

PREZIDENT: Vůbec mi to nevadí. Dokonce vtipy o sobě rád vykládám. Jeden vám řeknu: Přejde ke mně takový školák, jako jste vy, co se ztratil během školní exkurze na Hradě. A ptá se mě: Pane prezidente, kde je tady východ? A já mu říkám: Dítě, nechceš raději vědět, kde je západ?

UČITELKA: Chacha, chichi, chocho, děti!

DÍTĚ: Pane prezidente, proč jste se rozhodl, že chcete být prezidentem?

PREZIDENT: Protože za mnou přišla teta s nějakými pány, oni se na mě dlouho dívali zezadu i zepředu, pak řekli, že to půjde, a bylo to. Pak jsem jezdil na besedy, setkával se s novináři, kterým jsem odpovídal na otázky, které dostali dopředu, a dával jsem jim odpovědi, které mě dopředu naučili. Taký za mě napsali několik knížek o tom, že jsem hrdina. Pak mě zavedli do České televize, kde proti mně seděl lhář Babiš, a společně s panem moderátorem jsme ho porazili naší pravdou.

DÍTĚ: Pane prezidente, co si myslíte o Václavu Havlovi?

PREZIDENT: Všechno.

Dítě: Pane prezidente, kdo je ta paní u tabule, co si do notýsku zapisuje naše jména?

Prezident: To je moje teta. ●

TO NEVYMYSLÍŠ

Na tomto místě budeme pravidelně zveřejňovat svodku toho nejdůležitějšího, co nám za minulý měsíc vymyslely diamantové mozky z Bruselu. A jestli ne, tak mohly. Realitu od fikce v případě EU jen těžko rozeznat.

AKCE A REAKCE

Předsedkyně Evropské komise Ursula von der Leyen bouchla do stolu, že už to tak dále s těmi nelegálními migranty z Afriky nejde, a rozhodla se zakázat slovo nelegální. Německá policie v reakci na to zavedla kontroly na českých hranicích a česká policie na slovenských. Africkým migrantům je to jedno.

PRŠÍ, PRŠÍ

Europoslankyně za Piráty Markéta Gregorová si při návštěvě Prahy roztáhla deštník, přestože nepršelo. Lilo totiž v Bruselu.

ZLOČIN A TREST

Elon Musk zablokoval Věře Jourové platformu X, protože na ní šířila dezinformace o existenci fašistů ve slovenské straně Směr Roberta Fica. Věra Jourová si toho nevšimla, protože má na Xku dalších 87 falešných účtů.

OCHLADÍ SE

Kandidát na uvolněné místo eurokomisaře pro Green Deal Franse Timmermanse Nizozemec Hoekstra při slyšení v Evropském parlamentu prohlásil, že chce kvůli snížení emisí CO₂ zavést v některých členských zemích EU zákaz prodeje potravin. Český světový lídr Fiala vyjednal pro Česko výjimku, ale zatím mu neřekli, jakou.

EUROPOSLANEC

Pirátský europoslanec Mikuláš Peksa, který proslul teorií, že se nám nevyplatí elektrárny, protože elektřinu můžeme dovážet, jen těsně nedostal Nobelovu cenu za fyziku. Předstihl jej pan NGaOmi Mbamba z Nigérie, který ji získal za novelizaci Archimédova zákona.

PODVOĐ NA MAĎARECH

Maďarsko si na Evropské unii vymohlo rozmrazení eurodotací na rozvoj infrastruktury, zmrazených kvůli nedodržování principů právního státu, kteréžto obvinění právníci Viktora Orbána Bruselu rozmetali na padrt. Po rozmrazení dotací bylo ovšem zjištěno, že jich zůstala sotva polovina.

PLYNOVÝ NÁRAZ

Český ministr průmyslu Síkela na jednání s resortními kolegy prosil, aby zlevnili zkapalněný plyn pro Českou republiku. Jeho požadavek byl odmítnut slovy: Kolego, víš, kolik nás demokratizace ruského plynu stojí? Nevíš. Tak vidíš.

Dvoustranu připravil Marek Stoniš

Vláda ničí víru lidí v demokracii

Vláda prohrává. Je kritizována občany i odborníky coby nekompetentní, popularita premiéra a celého kabinetu se pohybuje v hlubinách. Společnost jí nevěří, což není jen číslo v průzkumech, ale jev, který ovlivňuje víru lidí ve fungování demokracie.

AUTOR:
Ladislav Henek
hlavní editor

Jistěže vláda dělá také správná rozhodnutí. Ani ta ale nedokáže komunikovat s veřejností. Banumská sebestopropaganda za naše peníze, není zdařilou komunikací. Další otázkou je, zda správné věci ministři dělají díky pečlivému rozmyslu, nebo jen náhodou. Jako pokažené, stojící hodiny, které také dvakrát denně ukazují správný čas. Pravděpodobně až s časovým odstupem bude možné lépe zhodnotit, co všechno vedlo současný kabinet k sérii špatných rozhodnutí a v jakém vzájemném poměru: odborná nekompetentnost, přehnané odezírání ze rtů Bruselu, přebujelé sebevědomí, bezohlednost k lidem, ideologická zaslepenost, nešťastný výběr poradců, neschopnost komunikovat s lidmi...

Hazardování s demokracií

Některé z popsaných neduhů jsou rozšířeny na celém Západě. Ideologická slepota, neochota komunikovat s veřejností, ignorování zájmů a přání lidí. Lidé jsou tak v mnoha zemích pasováni do rolí blbečků na hranici svéprávnosti, jimž by nemělo být svěřeno k rozhodování nic důležitého. Zatím s jednou výjimkou: Ještě mohou rozhodovat, koho si zvolí do čela v demokratických volbách. Nabízí se otázka, jak mohou politici považovat lidi za kompetentní v rozhodování o podstatě směřování společnosti a vývoje demokracie při hlasování ve svobodných volbách a současně ignorovat jejich hlas v jiných, podobně nebo méně důležitých tématech.

Vztah politiků k demokracii se pod vlivem radikálních ideologických aktivistů v posledních letech vybarvuje stále jasněji. Prosazují opatření na „zkvalitnění demokracie“, aniž postrehli, že většina z nich demokracii omezuje či rovnou popírá. Například korespondenční a elektronické volby. Oba tyto „kvalitativní posuny demokracie“ znedůvěryhodňují demokratický proces v očích občanů, čímž ničí nejcennější statek každé demokratické společnosti: víru lidí ve svobodné a férové podmínky politické soutěže. Americké volby budiž nám zásadní výstrahou. Hazardování s důvěrou společnosti v demokracii je přitom ten nejvážnější prohřešek, kterého

se ve svobodné a demokratické zemi může politik dopustit. Oproti tomu je ekonomické či sociální hazardérství kterýchkoliv vlád druhořadé. Jako v domě můžete měnit střešku, fasádu, přestavovat místnosti, bourat a stavět příčky, ale nesmíte zničit základy stavby. Přičemž základem domu (jak básníci říkají chrámu) demokracie je víra v její férové fungování, založená na nezpochybnitelně svobodné, pluralitní soutěži názorů, myšlenek a idejí.

Červotoč a Thorovo kladivo

Kdyby vláda nahlodávala víru v demokracii jen svou sebestřednou, neumětelskou komunikací, mohli bychom snad být ještě v klidu. Dalo by se říci: „Tenhle červotoč základy našeho chrámu nezničí.“ Jenže kabinet Petra Fialy se ve spolupráci s ideologickými aktivisty dopouští významně destruktivnějších činů proti demokracii a to svými útoky na svobodu slova. Někomu nedovtipnému se může zdát laškování s cenzurou a udavačstvím jako neškodné, ba snad přímo žádoucí. Nicméně zasahuje samo srdce demokracie. Protože demokracie je reálnou jen tehdy, je-li živena pluralitní soutěží různých myšlenkových a ideových směrů. K tomu je bezpodmínečně nutná svoboda slova v co možná nejširším slova smyslu. Jak kdosi řekl: „Jakkoli malé omezení svobody slova je pro demokracii ranou Thorovým kladivem.“. Při plavbě bouřlivými vodami bezbřehé svobody slova se některým pasažérům občas udělá špatně, koráb demokracie si může odřít boky, ano někdy je také nutné spravit díru v boku. Naproti tomu je při omezování svobody slova vždy jen otázkou času, kdy demokracie ztroskotá.

Těžko říci, jestli si to alespoň někdo v současné vládě uvědomuje. Zatím se zdá, že ne. Jinak by ministři – a také jejich věrní v médiích a společnosti – museli vědět, že tou nejhorší kombinací činů je snažit se omezovat svobodu slova, odmítat diskusi a současně přiživovat vášně ve společnosti. Což svými opovržlivými útoky proti oponentům – nikoli jen jednotlivcům, ale celým skupinám – pilně dělají. Výsledek takového úsilí po zkušenostech z historie není složité předvídat: Lze ho přirovnat k výbuchu lodního kotle na moři, rozlomení plavidla na několik kusů a spouštění na dně.

Komu záleží na svobodě a demokracii, měl by se takovému konci snažit zabránit. Proto také vzniklo TO.

Politici z Božího dopuštění

Pro případ, kdy je společnost postižena pohromou, aniž si je vědoma nějakého svého provinění, mají křesťané povzdech, kterým vyvíňují nejvyšší instanci: „Bůh dopustí, ale neopustí.“ Co předvádí současná česká vláda, není Boží trest. Bůh tuto pohromu dopustil, neboť ctí svobodnou vůli nedokonalého člověka.

České republice vládne pětičlenná koalice, jejímž jediným tmelem je nenávisť k miliardáři, který se vetřel mezi politiky a vytřel jim zrak. Tuto potupu servisní elita, uvyklá být miliardářům k ruce a těšit se za to jejich laskavé přízni, nikdy neodpustila Andreji Babišovi, který si usmyslel, že nepotřebuje neschopné prostředníky a o své zájmy se lépe postará napřímo, tedy osobně.

Když se lidem, kteří se politikou či politikařením živí, podařilo obratným marketingem a s podporou mediálního mainstreamu iniciovat protestní volbu a tu pak přetavit ve volební vítězství nad vítězem voleb, občané procitli do světa, ve kterém jsou volební kořisti pětikoaličního slepence. Pětina české veřejnosti je s tímto světem smířena a postupující úpadek vnímá jako daň za to, že nevládne Babiš. Zbylá většina při pohledu na vrcholné ústavní činitele a jejich družinu nevěřicně žasne anebo zuří.

Vzpouza občanů na obzoru

Politika v současné Evropě negeneruje kvalitní, důvěryhodné či schopné osobnosti. V režimu, kdy svět fakticky řídí globální korporace, jich ani není třeba. Absence politických dovedností se u politiků projevuje, až když je třeba řešit krize. Tehdy voliči zjišťují, že svěřili moc nekompetentním lidem, které ovšem nelze operativně nahradit odborníky a krizovými manažery, jak by tomu bylo ve firmě, čelící hrozbě bankrotu.

Seznam toho, co naše vláda neumí, je dlouhý. Neumí zajistit levné energie, neumí zabezpečit léky, neumí garantovat kvalitní školství, nesvede čelit drahotě a ochránit úspory obyvatel, neumí odpovědně hospodařit, nemá program, jak docílit potravinové soběstačnosti a přijímáním vazalských smluv a podržováním bruselské byrokracie rezignuje na státní suverenitu. Především se ale ukazuje, že máme vládu, která nevnímá veřejné mínění a působí dojmem bubliny zcela odtržené od reality.

Krize, ve které se nachází Evropská unie, má špatnou prognózu a je zřejmé, že politici budou čelit vzpouře občanů proti migraci, ohrožující bezpečnost, proti zeleným nesmyslům, deindustrializaci, militarizaci, pozitivní diskriminaci různých minorit, ale také proti cenzuře a omezování svobody. Z historické zkušenosti víme, že naši politici mají to nejdelší vedení a naše veřejnost mívá s neschopnými politiky tu největší trpělivost, takže býváme poslední, kdo akceptuje revoluční změny. Ani teď tomu asi nebude jinak.

Podezření z vlastizrádného jednání

Bez většího zájmu veřejnosti se objevují nelichotivé statistiky, ve kterých Česká republika figuruje jako upadající a neperspektivní destinace. Třešničkou na dortu je pak zjištění agentury Morning Consult, že náš předseda vlády se těší nejmenší důvěře na světě. Nesouhlasí s ním 78 procent občanů. Důvodů je hodně. Někdo mu vyčítá, že nedrží slovo a voliče obelhal. Jiní mu vyčítají aroganci, hloupost, naivitu, ješitnost, servilitu, nafoukanost. Někomu přijde směšný, jiným trapný. Nic ale nenásvědčuje tomu, že by si cokoli z toho náš premiér připouštěl.

Naše vláda se netěší důvěře občanů, ale asi věří, že lepší obraz ve veřejném mínění lze získat reklamní kampaní a podržení politického vlivu že nezáleží na předvedené práci pro občany, nýbrž na technologii moci. Takový předpoklad ale není reálný za situace, kdy vláda nečelí pouze tradičním podezřením z korupce a neschopnosti, ale také podezřením z jednání vlastizrádného.

Zatímco vláda každý den zvyšuje škody, které zde po ní zůstanou, mezi právníky se údajně seriózně diskutuje, jak z těchto škod vyvodit vůči jejich pachatelům trestněprávní odpovědnost. V tomto směru existuje precedens, o který se postarali občané Islandu. Ti ne tak dávno viníky finanční krize posadili do kriminálu, vlastizrádný parlament rozpustili a napsali si novou ústavu. Globalisté tomu pouze zděšeně přihlíželi a doufají, že se na to zapomene. Ale nezapomene.

AUTOR:
Ivan Hoffman
komentátor

SLIBY, CHYBY

Změna, které můžete věřit. Motto předloňského podzimu. Heslo, které oslovilo část voličů i většinu médií. Slogan, který předznamenal volební úspěch SPOLU a otevřel pětikoalici cestu do Strakovy akademie.

O jakou změnu se jednalo? A můžeme jí věřit? Nastal čas tyto otázky zodpovědět. Oblastí a témat, kde je změna patrná, najdeme více.

Daně

AUTOR:
Emil Frantina

SLIBY, PROKLAMACE, TVRZENÍ

11. 10. 2017

„Můžete se spolehnout, že snížíme daně a zvýšíme příjmy,“ říká Petr Fiala ve spotu ODS „Můžete se spolehnout“.

3. 8. 2021

„Nápad na zvýšení daně z nemovitosti je opravdu nebezpečný,“ varuje Zbyněk Stanjura na svém FB. „Nechápu, proč by měl stát trestat někoho za to, že si pořídil bydlení.“

9. 9. 2021

„My chceme Česko opět dostat na Evropskou špičku, kde nyní nejsme,“ zahajuje Ivan Bartoš kampaň PirSTAN v Ústí nad Labem. „Ale určitě to nechceme udělat tím, že budeme zvyšovat daně,“ doplňuje jej Vít Rakušan.

14. 9. 2021

„A zvyšovat daně, ty první dva roky, je podle mě sebevražedné, i pro ekonomiku,“ říká v podcastu Studia N Vít Rakušan. „Zdaňování osobních nemovitostí, absolutní nesmysl, který se o nás šíří, bytů, a tak dále, nikdy jsme to nechtěli,“ vysvětluje Moláčkovi. „Takže ano, vylučuji zvyšování tohoto druhu daní.“

15. 10. 2022

„Děláme, co jsme slíbili. To znamená, nebudeme zvyšovat daně, živnostníkům, podnikatelům, občanům, nebudeme zvyšovat daně,“ shrnuje Petr Fiala na Nově. „Nebudeme, nebudeme zvedat daně. Máme to v programovém prohlášení. A chceme to dodržet,“ odmítá otázky

REALITA

11. 5. 2023

„Věc, ke které jsme se rozhodli přistoupit, je **zvýšení daně z nemovitých věcí**,“ sděluje na tiskovce Zbyněk Stanjura. „V rámci OECD, z třiceti sedmi členských zemí, máme druhé nejnižší majetkové daně, v tomto případě daň z nemovitostí.“

8. 9. 2023

„Ještě je pravda to, že jste slibovali, že nebudete zvedat daně?“ komentuje tweet Víta Rakušana uživatel gall. „**Ne. Nic takového jsme neslibovali. Po zrušení superhrubé mzdy, proti kterému poslanci STAN hlasovali, bylo jasné, že příjmy státu bude nutné zvýšit,**“ odpovídá Rakušan.

Migrace

SLIBY, PROKLAMACE, TVRZENÍ

8. 6. 2017

„**A nepřijímejme takové nesmysly, jako jsou kvóty,** které znamenají, že do suverénní země, která ty lidi nechce přijímat, jdou lidé, kteří tam nechtějí jít,“ brání se na ČT24 Petr Fiala. „Vždyť to je přece nesmyslný a nelidský princip.“

21. 1. 2022

„**Ochrana vnější hranice je pro nás dlouhodobou prioritou,**“ vysvětluje ve Vilniusu Vít Rakušan. „Nechceme nikomu upírat právo na lepší život, ale vše musí mít svá pravidla. Proti nelegální migraci budeme bojovat všemi prostředky.“

REALITA

9. 6. 2023

„Členské státy EU se včera, 8. června 2023, po dlouhém jednání dohodly na zásadních bodech migračního paktu, tedy nutné reformy migrační politiky EU,“ píše ministerstvo vnitra. „**Dohodu za Českou republiku vyjednal ministr vnitra Vít Rakušan.**“

14. 6. 2023

„To není individuální problém těch velkých států, ale týká se to nás všech,“ vysvětluje na ČT24 Vít Rakušan. „**A my, jako vláda, ani já osobně se prostě slova solidarita nebojíme.**“

Energie

SLIBY, PROKLAMACE, TVRZENÍ

26. 2. 2021

„Aby toto období nevstoupilo do dějin jako období Babišovy drahoty,“ varuje Petr Fiala premiéra v superdebatě. „Chceme po premiérovi, aby hájil zájmy občanů, ale ne tak, aby se jim zdražovaly energie.“

13. 9. 2022

„Úplně jednoduše, lidsky, tohle opatření vlády znamená, že nikdo nebude platit za elektřinu a plyn násobky toho, co platil dosud,“ vysvětluje v Senátu Petr Fiala. „Prostě nebude.“

REALITA

26. 4. 2023

Ceny plynu (v národních měnách) nejvíce vzrostly v Česku (+231 %), Rumunsku (+165 %), Lotyšsku (+157 %), Litvě (+112 %) a Belgii (+102 %),“ uvádí článek Eurostatu.

26. 4. 2023

„To je vážný problém. Ale ne ty ceny,“ reaguje na tiskovce Petr Fiala, „ten problém je v té statistice. Že ta čísla prostě nesedí. Budeme se bavit o tom, kde se ta chyba objevuje a proč ta čísla jsou taková, že nepochybně ne-

odpovídají realitě a tomu, co zažívají naši občané.“

29. 4. 2023

„Musíme zjistit, proč to neodpovídá realitě. To, jestli si za tím stojí Eurostat, nevím, ale ta data dodávají naše instituce,“ prozrazuje Petr Fiala na fóru v Liberci. „My víme, a stačí se podívat na prohlášení a fakta, která předkládají energetické firmy, že ta čísla prostě nesedí a že naši občané tyto částky neplatí.“

Inflace

SLIBY, PROKLAMACE, TVRZENÍ

26. 2. 2021

„Lidem se znehodnocují úspory. To je výsledek politiky této vlády,“ uvedl v superdebatě Petr Fiala. „Lidem se zdražují výrobky a věci. A ještě chce vlastně mluvit do nezávislého rozhodování České národní banky, která má šanci s tím něco udělat. Rozhodně bychom nezasahovali do činnosti České národní banky.“

REALITA

Během působení Fialovy vlády dosáhla inflace nejvyšší hodnoty v červenci loňského a v lednu letošního roku. Podle Českého statistického úřadu činila v obou případech **17,5 procenta**. Za Babišovy vlády byla maximální na jejím konci, v prosinci 2021 ve výši 6,6 %. Míra inflace vyjádřená přírůstkem indexu spotřebitelských cen ke stejnému měsíci předchozího roku vyjadřuje procentní změnu cenové hladiny ve vykazovaném měsíci daného roku proti stejnému měsíci předchozího roku.

Rozpočet

SLIBY, PROKLAMACE, TVRZENÍ

26. 2. 2021

„My na to recept máme,“ prozrazuje Petr Fiala v superdebatě na Primě. „My bychom zaprvé zkontrolovali ten obrovský státní deficit.“

REALITA

2022

„Tak vláda dnes schválila návrh rozpočtu pro příští rok,“ oznamuje Zbyněk Stanjura na tiskovce vlády. „Mohu oznámit, že **navržený schodek činí 295 miliard.**“

1. 6. 2023

„Hospodaření státního rozpočtu skončilo na konci května deficitem ve výši 271,4 mld. Kč,“ informuje Ministerstvo

financí. „Po očištění o příjmy a výdaje na projekty z Evropské unie a finančních mechanismů činil schodek 263,7 mld. Kč.“

1. 6. 2023

„Musíme si jasně říct, o co se tu jedná,“ objasňuje Petr Fiala z Kišiněva. „Je to v podstatě technický rozpočet, který je předložen proto, abychom dodrželi zákon, ale teď budeme teprve vést politická jednání o tom, jak ten rozpočet bude vypadat,“ dodává k plánovanému schodku 235 miliard.

4. 6. 2023

„Nevyvíjí se to dobře, ale ještě nemohu říct, že to nedodržíme,“ konstatuje Petr Fiala v Partii, „protože když se podíváte na to, co se děje s rozpočtem, tak je tam především nárůst sociál-

ních dávek a důchodů, to je skoro o 50 miliard korun, pak je tam asi 40 miliard pomoc firmám a občanům s energiemi.“

1. 9. 2023

„Rozpočet vládě předkládám se schodkem 252 mld. Kč, na kterém je dohoda vládní koalice,“ oznamuje v tiskové zprávě Zbyněk Stanjura. „Během září budou pokračovat politická jednání o výdajích jednotlivých kapitol, nicméně schodek rozpočtu by měl zůstat zachován.“

5. 9. 2023

„Máme velkou šanci schodek 295 miliard korun dodržet,“ avizuje v 360° Michala Půra Zbyněk Stanjura. „Neříkám, že přesně na miliardu, ale myslím si, že ho v zásadě dodržíme.“ ●

Jiří Strach:

Vrcholový manažer, který vydělává půl mega měsíčně, a nesmí napsat tweet, co si myslí? A dělá to za něj malej Strach? Kde to, sakra jsme?

DOBŘÉ PŘEŽÍJE

Čerstvý padesátník režisér **JIŘÍ STRACH** je černou ovčí nebo bílou vránou mezi většinou českých umělců. Má ostré názory na svobodu slova, odmítá hrát multikulturní hry a nečeká na pozemské pocty. Ve výjimečném osobním rozhovoru neváhá mluvit otevřeně o tom, co je dobrého na tom, že ho Bůh neobdařil dětmi a co by řekl americké produkci, která by mu nabídla milion dolarů na film o Karlu IV., kterého by měl hrát černochoch.

TEXT: Marek Stoniš FOTO: Michelle Adlerová

Víš, že ses svým věkem dostal do kategorie boomer? Víš vůbec, co to je?

Mám pocit, že v kategorii boomer setrvávám už asi deset let. No a co?

Víš ale, co to znamená? Že nechápeš moderní dobu.

Slovo boomer chápu tak, že jsme se narodili v husákovském populačním boomu. Díky němu vznikla naše generace, která se pro nové mládežníky stala nepřijatelnou, zralou asi na euthanasii, ne?

Na euthanasii ještě ne, ale četl jsem názor jednoho ze zástupců oné progresivní mládeže, že by nás měli někam odvézt, možná na Libavou, a tam nám dát o nové době pořádné školení. Jak ji vlastně máme chápat.

To je bezvadné, jsem pro. Ale víš co? Podobný názor už měli soudruzi Goebbels s Heydrichem, to byli podobní myslitelé jako ti, o kterých mluvíš. Může nás trochu uklidňovat, že němečtí soudruzi to dotáhli přece jen o kousek výše, nejen k odsunutí do nějakých vysvětlujících táborů, ale rovnou do Mauthausenu, Treblinky, kde nositele názorů a životů, kteří šlapali po jejich krásném novém árijském světě, zlikvidovali.

Nedávno jsem si všiml, že nějaký mladý umělec napsal, asi taky zástupce oněch mladých myslitelů, že překážíš v České televizi, že on a jeho soupeřníci by tam taky rádi točili, ale nemůžou, protože na ně nezbyvájí peníze...

Já bych nějakého mladého umělce opravdu strašně rád potkal. Obávám se, že se mi to za dlouhou dobu nepodařilo. A proč? Protože žádní mladí umělci nejsou. Podívejme se například na naši filmovou školu, FAMU...

... chrlí přece jednoho režiséra za druhým, ne?

To možná chrlí, ale oni nic neumějí, nic nedělají. Řekni mi jméno jediného současného mladého režiséra... Když Jiří Menzel vyhrál Oscara s Ostré sledovanými vlaky, měl osmadvacet let! Celá tehdejší nová filmová vlna byl mladá a skvělá. Byla talentovaná. Ukaž mi dnes jediného osmadvacetiletého, dobře, ať nepřeháním, aspoň pětadvacetiletého režiséra – famáka, který by něco dokázal. Ti šikovní kluci, kteří točí – Jirkové Havelka, Mádl a spol. – tak točí, protože mají talent a pílí, a ne režii na FAMU. Z té za posledních bratru patnáct let není nikdo. Takže jestli někdo, kdo si o sobě myslí, že je umělec, a přitom nic neumí, ale vyjadřuje se k mé práci a mým názorům, ať si to klidně dělá, protože pro mě to je něco tak důležitého jak leštadlo na boty.

On se myslím, nevyjadřoval k tvé práci, jen naznačoval, že tím, že točíš, spotřebováváš část rozpočtu, za který by mohli pracovat oni. Asi jim přetékají šuplíky nápady, scénáři.

Napřed musí dokázat, že to umí, aspoň třeba na nějakém krátkém tvaru, povídce nebo něčem takovém, stejně, jako jsem začínal já. Taký jsem přece nenatočil rovnou Anděla Páně nebo Operaci Silver A, ale jednu drobnou bakalářskou povídku v České televizi, kterou přede mnou odmítla

nějaká režisérka. Produkce si tehdy řekla, že tu práci nemůže dát někomu ze zavedených režisérů, protože je pošle někam, tak oslovili někoho mladého, kdo bude za tu příležitost vděčný. Tak jsem začínal, pěkně od píky.

To ale znamená, že nejen musíš jít štěstí naproti, být připraven, ale taky mít talent, ne?

Mě ještě učil na škole profesor Otakar Vávra a ten nám říkal: Talent je deset procent, zbytek dřina. Já bych s Vávrou dnes trochu polemizoval. Tvrdím, že talent dělá umělce umělcem jen z pěti procent. Co z toho plyne? Musí se prostě pracovat. Jestli dneska mladá generace pracovat nechce, jestli má pocit, že všechno dostane od rodičů zadarmo, a když nepomůžou rodiče, tak přijde na řadu neziskovka, a když ne neziskovka, tak Evropská unie, a když ne ona, tak přijde na řadu nějaký zákon, který jim to všechno vysdílí... děti, no tak to tedy ne.

Jak by řekl náš oblíbený prezident Klaus, je to prostě ne práce...

Filmjeopra du hlavně řemeslo, podobné sochařině, malířství. Musíš umět připravit plátno, barvy, pracovat s majlíkem, a teprve když to ovládneš, můžeš realizovat svoji vizi, co namalovat nebo z mramoru vysochat. Jestli jsou dnes mladí lidé na školách vychováni k tomu, že film není řemeslem, že jde rovnou o umění, tak ti, kteří je to učí, je vedou do záhuby. To je skoro na žalobu. Já být dnes na místě mladých na filmové škole a tohle mi na ni někdo vykládal, tak to neváhám označit módním slovem dezinformace.

Možná existuje lék. Kdyby si svá studia studenti platili, třeba by za své peníze požadovali kvalitu.

To ani nesouvisí s tím, jestli si to platí nebo ne. Naše generace byla ještě nějakým elementárním způsobem vychovaná. Jednoduše řečeno jsme od táty občas dostali pár facek a znali limity, co si můžeme dovolit, a co už ne, a většinou je známe dodnes. Dnešní „antiboomerská“ generace vyrůstá bez těchto limitů, je nevychovaná a z toho plyne její lenost a pocit, že mají na vše nárok.

Překročil jsi padesátku, pociťuješ už na sobě taky přicházející moudrost?

Abych nezpychl, a ještě se od tohoto světa a života něco naučil, obklopuji se staršími a vzdělanějšími lidmi, než jsem já. Možná to souvisí s tím, že mi nedávno umřel táta, a hledám za něj jakousi náhradu. Potkávám se například pravidelně s knězem, panem profesorem Petrem Piňhou, což je progresivní levicí nenáviděný člověk kvůli svému slavnému svatováclavskému kázání. Když se potkáš s tímto 86letým moudrým a o autobus vzdělanějším kmetem, než jsem já, pak teprve pochopíš, co je to moudrost. Takže se konfrontuji s profesorem Piňhou, panem kardinálem Dukou nebo profesorem Kuthanem, vidím vedle nich, jak jsem malej, a snažím se od nich učit. Díky nim jsem velmi dalek mluvit o nějaké vlastní moudrosti.

Máš pocit, že když se obklopuješ chytřejšími lidmi, než jsi sám...

... což nejsi ty.

Nejsem, ale starší než ty ano. Já se v práci taky obklopuji chytřejšími lidmi, než jsem sám. A s těmi hloupějšími dělám rozhovory...

Tak proč ho děláš se mnou?

Prezident neměl čas... Mimochodem, proč máš potřebu se pana kardinála, který bývá terčem poměrně nechutných kampaní kvůli tomu, že se třeba zastane rodiny a dětí, které mají právo na matku a otce, zastávat?

Je to jeden z mála římskokatolických biskupů, který nemlčí. Fascinuje mě jeho odvaha, protože ví, že mu tleskat nebudou. Pak zas máme jiné biskupy a kněze, které vábí ovace davu. Ale je to statečné? Vůbec. Otec Dominik má příkladný charakter, možná, že jej vyškolilo i borské vězení, kde ho komouši zavřeli vedle Václava Havla. Na druhou stranu říkám: já nejsem jeho advokát. Vážím si třeba pana prezidenta Klause, ale souhlasím se stoprocentně s jeho názory? Ne, čas od času bychom našli téma, o kterém bychom se asi poškorpili. Podobně je to s kardinálem Dukou. Někdy bych některá jeho témata formuloval jinak, nakolik rozumím podstatě, kterou chce sdělit. Ale opravdu nejsem jeho rotvajler, který bude okamžitě hryzat všechny jeho kritiky. Jsem citlivý na svobodu slova a právo na názor. Každý člověk, pakliže neporušuje zákony naší země, si může svobodně říkat, co chce. A pakliže nemůže, tak už svobodu slova nemáme. Nehájím automaticky, co říkají, ale hájím jejich právo to říct. Dokáže někdo ještě v tomto světě rozpoznat, že v tom je ten drobný rozdíl? V tomto jsem bytostným – a dnes už prapůvodním – liberálem.

Nesouvisí to s tím, že nejsme schopni nesouhlasit s oponenty? V devadesátých letech mi toto řemeslo nepřišlo úplně zapomenuté...

Spolu s generací našich rodičů jsme čekali čtyřicet let na svobodu a najednou jsme se jí před pětatřiceti lety nadechli. Václav Havel tehdy tvrdil, že svobodu a demokracii se stále učíme, i když už jsme ji měli. Ale protože jsme byli dobře vychovaní, věděli jsme, že nabytá svoboda má někde nějaký limit a že k dobré výchově a bontonu třeba nepatří o názorovém oponentovi jen tak napsat nějakou vulgaritu a osobní dehonestaci. Jsem přesvědčen o tom, že devadesátky byly opravdu nejkrásnějším časem svobody. Dýchali jsme ji jak čerstvý jarní vzduch, ale zároveň měli mantinel, který nám bránil ji zneužívat. Jsem boomer, protože oslavuju devadesátky? Tak jsem! Budou to o mně říkat lidi, kteří je nezažili. To je prostě pravda. A pravda a láska mají zvítězit nad lží a nenávistí, takže se omlouvám, že tu pravdu říkám.

Stará pravda ovšem taky je, že nejvíce nenávidění společností, která se pravdě vzdaluje, jsou ti, kteří pravdu říkají.

Pravda je mnohdy tak subjektivní. Nedávno jsem v nějakém rozhovoru řekl, že Václav Klaus mě naučil neskákat lidem do řeči. Pokaždé mě nechá domluvit až do tečky a teprve až pak mě rozebere na atomy. A to je prostě mnou poznaná pravda, protože prezident je možná tvrdý, ale férový partner do disputace. A kdosi se do mě hned pustil, že Klaus je přece arogantní a že lžu. Dobře,

“

*Abych
nezpychl,
a ještě se od
tohoto světa
a života
něco naučil,
obklopuji se
staršími
a vzdělaněj-
šími lidmi,
než jsem já.*

”

Jiří Strach
při natáčení
pokračování svého
velkého filmového
úspěchu – *Anděla*
Páně

to tvrdí člověk, který Václava Klause viděl jen v televizi a nikdy s ním nemluvil jedinou vteřinu. A teď: kde je pravda a kdo je lhář? Ano, ten člověk má ze svého úhlu pohledu pravdu. Ze svého subjektivního úhlu, protože on ji jinak nepoznal. On je ten, co sedí v Platonově jeskyni, a pravdou pro něj jsou pouhé stíny postav. On nevidí ty skutečné. Mám se s takovým člověkem hádat? Ne, raději ho soucitně obejmou. Vždyť i já donedávna žil v podobném matrixu. I já byl člověkem, který si ráno přečetl dvoje noviny a měl jasný názor na politiku. Až když jsem se s těmi, co tu politiku dělají, začal občas potkávat a oni mi sem tam špitli něco, co se do novin nedostane, teprve pak jsem viděl věci více v souvislostech. Takže pravdu má svatý Pavel, když píše: Nyní vidíme jen v zrcadle jak v hádance. A proto se všem majitelům jedné pravdy zleva zprava směju.

My máme pravdu a oni mají svou pravdu, každý máme svoji.

Co je pravda? ptá se Pilát. Pravda je jenom u vševedoucnosti, u Boha. U něj je jediná pravda. Proto si můžou v Písmu svatém napsat krásnou větu, kterou říká Kristus: Já jsem cesta, pravda i život. To je jediná pravda. Nedávno jsem s kýmsi, kdo pocházel takříkajíc z názorové protistrany, vedl debatu o tom, co je pravda. Vůbec jsme se nebyli schopni dohodnout. A já, abych tu diskusi zavedl alespoň do nějakého rámce elementární souhry, říkám: Dobře, tady vidíme černou barvu, shodneme se aspoň na tom? A on mi odpověděl, to vůbec nemusí být černá, podle jistých fyzikálních zákonů ten materiál odráží světlo tak nebo jinak, takže vůbec to černá barva být nemusí. Fyzikálně měl pravdu, jistě. Ale lidsky? Nebyla vůle najít

aspoň jeden styčný moment. Nebyla jediná touha po svornosti. Jen snaha zlikvidovat tvůj svět, jakoukoliv tvou pravdu, i když se jednalo o základní zjevnou pravdu v podobě pohledu na černou barvu. Protivník vám ji prostě rozmetá relativistickým argumentem. To už se pak neshodneme nikdy na ničem.

Máš pocit, kterému podléhá možná každá generace, že žiješ ve zlomové době?

Ne, nežijeme ve zlomové době. Podívej se na filmy a řekni mi, jaká významná díla dneska vznikla? Co za posledních pět deset let jsi viděl tak zásadního a nezapomenutelného v kině?

Premýšlím, jaké tvé dílo jsem naposledy viděl...

Bezpochyby, ani můj. Kultura a tvorba byly vždycky reflexí doby, a jestli si teď nemůžeme vzpomenout na žádný český nebo zahraniční film, který by do společnosti výrazně promluvil a oslovil ji, tak je naše doba prázdná, a jestli je prázdná, nemůže být ani zlomová. Kultura je vždycky reflexí a velmi dobrým barometrem toho, co se kolem nás děje. Naše doba bude zapomenuta. Nevzniká nic zajímavého, nic dobrého. Kolikrát se mě novináři ptají: Pane režisére, cítíte se jako umělec? A já říkám, jestli jsem, nebo nejsem umělec, se ukáže za sto padesát let. Jestli mě moje práce přežije, pak mě můžete nazývat umělcem, do té doby dělám řemeslo.

Myslím, že je spousta umělců, kteří nepřežili, a přitom byli velcí. Jen o nich prostě nevíme.

Možná že ano, ale kdyby v nich ten duch geniality vězel, tak se prosadí. Možná že žil v Michelangelově době lepší sochař, ale pak se tě zeptám

jednoduchou otázkou: Ukaž mi ty sochy, kde jsou? Vznikaly v Mozartově době lepší symfonie? Zahraj mi je! Ty noty možná v archivech musí ještě být, ne? Ne, to je nesmysl. Dobré přežije, blbé bude zapomenuto. Čili naše zbytná, hloupá a zapomenutelná doba si také nic jiného nezaslouží.

Možná jsem jeden film viděl, který podle mého přežije. Mládí od Sorentina.

Jeden? Gratuluju... Dobře, vznikají dobré filmy, teď třeba Oppenheimer, ale my jsme vyrůstali v osmdesátých letech, kdy jsme nevěděli, na co jít dřív do kina, vzpomeň jenom na ty skvělé filmy z americké produkce. Co tam je dneska? Černoška hraje britskou královnu? To opravdu chcete hrát za padesát let lidem a tvrdit, že jsme to mysleli vážně? Nebo že jsme byli zfetovaní?

Když jsi v životě rozhodl pro to, co chceš dělat, chtěl jsi být umělcem, nebo ses chtěl jen uměním živit?

Každý dvacetiletý kluk, který touží po kariéře filmového režiséra, má iluzorní představu, že ve třiceti bude mít prvního Oscara, o pět let později dalšího a pak už bude jen objíždět filmové festivaly a žrát tam chlebičky.

Ty nechceš Oscara?

Už dávno ne, to není moje meta. Proč? Mám splňovat kvóty, kolik a jakých má být v mém filmu zastoupeno menšin, třeba homosexuálů nebo černochů, abych na tu cenu mohl vůbec aspirovat? Možná je to ona moudrost, o které jsme se bavili, že si člověk otevře Písmo svaté, a tam se dočte, že naše odměna není z tohoto světa. Možná je to opravdu onen důsledek překročení padesátky, ale opravdu neusiluju o ocenění z tohoto světa. Ne-

potřebuju žádné vyznamenání, ceny z festivalů. Až jednou překročím z tohoto světa za horizont smrti někam k nebeské bráně a bude tam stát pár andělů, kteří mi řeknou: Hele, Strachu, sice jsi kokot, ale vlastně jsi prožil život, který jsme ti darovali, docela čestně, snažil ses říkat pravdu, nebyl jsi sluhou toho či onoho. A já budu šťastný. Tohle je cena, ke které bych si přál dojít.

Třeba tam ale bude stát popleta Petronel z Anděla Páně, který tě skopne dolů do pekla.

Toho si zrežíruju.

Nevím, ale mám pocit, že jsem teď zaslechl trochu moudra.

To je blbost! Teď, po padesáti letech života, už jsem si jen snad dokázal, že svou práci drobet umím. Až budu prdět do hlíny, tak se snad se Anděl Páně jednička i dvojka budou ještě čas od času hrát, pokud se tedy nestane něco fatálního a nepřijde nějaká nová podoba bolševické revoluce. Za Osmý jsme dostali hlavní cenu v Berlíně, tak snad už sám sobě opravdu nepotřebuju nic dokazovat. Kdybych odtěď po zbytek života žil mimo šoubyznys a nevyšel se mnou už jediný rozhovor v novinách a žil bych na chalupě ve východních Čechách, kde bych pásł ovečky, budu šťastný člověk.

Vysvětli mi, a teď použiju princip kolektivní viny, proč jste si vy, filmaři, vlastně nechali vnutit něco tak šíleného, jako jsou ony zmíněné kvóty na povinné zastoupení menšin ve filmech a filmových produkcích?

Umělecký svět takřka každé doby byl víceméně levicový a progresivní, jen sem tam nějaký ten Čapek, Zahradníček nebo Durych. Já jsem kato-

Michelle Adlerová fotila Jiřího Stracha na lodi Avoid na pražské Náplavce

“
V současném
filmařském
i uměleckém
světě jsem
naprostou
černou ovčí,
já jsem v jejich
očích ultra
konzervativní
katolík!”

lík, takže jsem v tom prostředí tak trochu solitér a exot. Ale jim slouží ke cti, že nejsem jimi nijak ostrakizovanej. Onehdá se mě někde zastal dokonce Honza Hřebejk, že prý nejsem takový idiot a extremist, za jakého mě mají. To mě potěšilo. Jsou to vesměs inteligentní a dobří lidé, jen s jiným názorem, nejsou to žádní rowdies. Kolik debat o Pánubohu já už v životě vedl s Aničkou Geislerovou, vždycky se pohádáme, ale pořád se máme rádi. A pak mnoho skvělých lidí jako Marek Eben, Vojta Dyk, Jirka Bartoška... opravdu nelze branží lacino generalizovat, nálepkovat. Ale řekni mi, jak já mám ovlivňovat svým malým hlasem celou tu multikulturní agendu, která se notabene dnes odehrává celá v Americe! Věřím v teorii kyvadla, že se současná vlna přepálené korektnosti zhoupne zase zpět. Vzpomeňme třeba na Versailles kolem roku 1770, kdy v nadsázce řečeno kámen š*kal cihlu a mravy byly velkolepě uvolněné. A za pouhých pár desítek let ve viktoriánské Anglii se omotávaly látkou i nohy od klavíru, aby nepohoršovaly. Jak jsme se z doby, která byla sexuálně naprosto přepjatá, najednou mohli dostat do doby takto puritánské? Svět žije v cyklech.

Já tě nepodezírám, že by ses podvolil pravidlům Hollywoodu. Ale kdybys chtěl u nás točit seriál třeba pro HBO nebo Netflix, tak bys nakonec ta pravidla stejně musel taky přijmout.

Kdyby teď za mnou přišla zahraniční produkce a řekla: Pane režisére Strachu, vy jste natočil Anděla Páně a jste uznávaný režisér, máme tady scénář na Karla IV. nebo na Jiříka z Poděbrad a nabízíme vám milion dolarů. Ale bude je hrát černoš. A víš, co jim bez mrknutí oka odpovím? Nastrkujte si ten milion dolarů do p*dele. Já peníze tolik nepotřebuju, my s Magdalenkou umíme žít skromně. Nepotřebujeme nové auto nebo každoroční Karibik. Mě si tak snadno nekoupí. A navíc nemáme děti, což jsem Pánubohu dlouho vyčítal. Ale teď paradoxně vidím tu výhodu: můžu svobodně pojmenovávat věci a ti noví bolševici se na mých dětech nemůžou mstít. A vůbec – celá tahle světská hra, kterou si tu pinkají, tyhle jejich kulturní nebo politické hrátky jsou mi vlastně lhostejné. Všimni si, že takřka nemluví do žádných aktuálních politických agend. Ke covidu jsem nenapsal jediný tweet a k válce na Ukrajině pouze fotku s růžencem v ruce. A nikdy nebudu podporovat toho politika proti tamtomu, to jsou všechno věci s krátkým dechem, maximálně jedno čtyřleté volební období, a pak zas bude vše jinak. Snažím se pojmenovávat věci obecnější, snad mravní, snad etické. A přitom vycházím z dvoutisícileté křesťanské morálky, když k tomu připočteme i Starý Zákon tak čtyřtisícileté. Tohle mnozí nechápou, a víš proč? Protože nemají rozměr věčnosti, nemají život po životě, pro ně je hlavní carpe diem – co si urveme od narození do smrti, to je naše! Zahlcení svým egem a svým zážitkovým kolotočem už nerozumí duchovnímu přesahu, že někdo může žít život jinak a nakukovat za jiné horizonty.

Ale nejedná se jen o víru v život po životě. Vlastně jsi to řekl, že když má člověk děti, rodinu, je v jiném postavení, než jsi ty, na tebe se přece jenom hůř útočí.

Na mě se útočí celkem snadno, protože já ty útoky nevracím. To my křesťané nesmíme. Kdysi mi říkala Zita Kabátová, že jenom do vysokého stromu praští hrom. A to je geniální, to je velká moudrost. Čím člověk víc roste, tím víc se kolem něj rojí nepřátel, zvláště tady v Čechách.

Jak vnímáš to, že spousta lidí má znovu strach vyjadřovat se svobodně, protože mají zaměstnání, o která mohou přijít, děti, a může na ně za chvíli dopadnout třeba i to, že nedostanou úvěr v bance, protože někde lajkovali závadný názor?

To vidíš dneska všude. Z univerzit vyhazují lidi, protože mají jiný názor, novináři pořádají hony na lidi, kteří mají trochu jiný než oficiální názor. Já jsem si o sobě taky někde přečetl, že bych neměl jako „ultrakonzervativce“ vystupovat v médiích. Jaký bude další krok? Budou lavičky v parku označené cedulkami „Zde se nesmí posadit režisér Strach a kardinál Duka, protože nesouhlasíme s jejich názory?“ A když přejdeme tuhle fázi, kterou si zažilo Německo počátkem třicátých let minulého století, jaká je ta další?

To jsme ale zažili bohužel i v Čechách, kdy byli po Mnichovu úředně vytlačováni Židé z veřejného života. Ano, mimochodem i v Čechách. Tak tohle je jejich představa o svobodné zemi? O jejich pojetí liberální demokracie?

My jsme spolu nedávno vedli rozhovor pro Rádio Prostor, kde jsi říkal, že lidi už se zase bojí mluvit nahlas. Spustily se reakce, co to říkáš, vždyť sám mluvíš nahlas o tom, že nesmíme mluvit nahlas, a to je přece důkaz svobody.

Ano, já mluvím nahlas a smím mluvit nahlas. Ale tohle není přece o mně. Spíš mám pocit, že jsem hlasem i za ty, kteří už opravdu svobodně mluvit nemohou. Vidíš je kolem sebe, známe je oba. Pracují ve firmách, v nadnárodních kolesech, kde vycházejí nařízení, že se nesmí veřejně vyjadřovat k politice a veřejným tématům, že to nepatří do kultury jejich firmy. Vrcholový manažer, který vydělává půl mega měsíčně, a nesmí napsat tweet, co si myslí? A dělá to za něj malej Strach? Kde to, sakra, jsme? Jistě, respektuji, že každý majitel své firmy si může vydat jakékoli nařízení – třeba že je součástí firemní kultury, aby lidé chodili povinně do práce v duhových šatech. Ale proč to dělají? Protože se bojí křiku nějaké malé neomarxistické aktivistické partičky, která – kdyby si na ně zasedla – udělá jim s podporou médií a jejich ziskům mezinárodní ostudu. To je děsivé! Ti největší kapitalisté se bojí třicetileté skupinky ultralevicových křiklounů, aby jim nepočmárali vrata fabriky jak Braniborskou bránu. Ano, tohle bude konec kapitalismu, že sami top kapitalisté, tihle velci kluci, si nadělají do kalhot před mravenci. A za jejich připsranost přijde spravedlivý trest – jejich multimiliardy jim tihle vysdílejí, ukradnou, znárodní.

Ale tento typ nesvobody, kterou jsme zažili i před listopadem 1989, si děláme sami.

Když nemáme odvahu na postup nesvobody reagoval, tak si ji opravdu způsobujeme sami. Racionalitu, empirii a zdravý rozum jsme nahradili pocity, falešnou empatií, dojmy... Dojmolo-

gie je mimochodem dalším znamením současné společnosti. Pane doktore, mám dojem, že jsem žena, urízněte mi pindíka! Existují psychiatrické diagnózy, kdy člověk podle pocitu, že má tři ruce, přijde za chirurgem a řekne mu: Mám tři ruce, tuhle mi urízněte, abych měl zase jen dvě. Urízne mu chirurg zdravou ruku? Tohle respektujeme? V mém světě, když někdo přišel a řekl, že je královna ze Sáby, tak jsme ho pochlادili, řekli jsme jasně, v pořádku, měli jsme k němu respekt a soucit. Ale dnes nám politická korektnost přikazuje, že královny ze Sáby jsou opravdu královny ze Sáby, a pokud to neuznáme, jsme homofobové a sedlina společnosti.

Máš vysvětlení pro to, proč vlastně dnešní revoluce přichází přes sexuální úchytky? Úchytky... to jsem asi řekl špatně, spíše sexuální pestrost, vlastně vůbec nevím, jak to říct.

Ne, vylodění v Normandii téhle války přichází z úplně jiného směru a ten se jmenuje gender. A s ním útok na muže a ženu jako základ lidstva. My máme v Písmu svatém napsáno, že Bůh stvořil muže a ženu. To je na prvních stránkách Knihy knih. Tudy vede hlavní útok – na prapodstatu humanity. Všechny green dealy a další věci, to je podružné. Hlavní torpédo, které míří přímo na komoru dvou- až čtyřtisíciletého civilizačního parníku, je útok na muže a ženu.

A jsme zase na začátku, u otázky na to, jestli žijeme v přelomové době. Když se zruší žena a muž, tak to je řece přelom.

Pro nás možná ano, ale pro ně... možná žijeme

S Jiřinou Bohdalovou během natáčení posledního filmu pro Českou televizi

“
Jsem ale
přesvědčen
o tom, že
gender agenda
nevyhraje,
spoléhám na
mlčící většinu,
která si ji
nenechá
vnutit.
”

přelomovou dobu, ale nic nenasvědčuje tomu, že by jí skutečně byla. Možná to zhodnotí až historici za pět set let. Já jsem ale přesvědčen o tom, že gender agenda nevyhraje, spoléhám na mlčící většinu, která si ji nenechá vnutit. Selský rozum normálních obyčejných lidí je silnější než názory manipulátů, kteří hlásají gender z univerzitních škamen. A taky v tom spoléhám na Pána Boha, který jestli si stvořil hřiště světa pro svoji zábavu nebo spásu lidstva, nazvěme to, jak chceme, si ho přece nenechá tak snadno rozstřílet.

Znáš ten vtip, jak se dostane do nebe Einstein, a Pán Bůh když ho vidí, tak si ho pozve k sobě, vysvětluje mu, jak vymyslel svět, a kreslí u toho hrozně složité vzorce křídou na tabuli. Když skončí, Einstein se na to podívá a řekne: Pane Bože, ale máš tam chyby. A on se usměje a řekne: Já vím...

V Písmu svatém je napsáno, že Pána Boha nikdy nikdo neviděl. Touhle debatou a anekdotou se můžeme dostat mnohem dál, třeba k otázce, jak Pán Bůh mohl dopustit třeba holocaust? Nevím, myslím, že je ten příběh jinak, že Pán Bůh nás miluje jako děti. Každému dítěti musíš dát svobodu, nemůžeš ho až do smrti vést za ručičku a říkat mu, co má dělat. A někdo svobodu strašným způsobem zneužije, promění se v úplné monstrum. A jsme u dalšího tématu naší doby: Strašně se navzájem soudíme. Podívej, jak ten vypadá, jaké ta má šaty, co onen řekl v médiích. Samý soud, soud, soud. A zase, v Písmu svatém se píše: Nesuďte a nebudete souzeni. Jakou měrou ty naměříš jiným, takovou měrou bude naměřeno tobě. Jednoduchý recept.

Jsem zatracen, soudím pořád.

Víš, jak to myslím. I my jsme dostali nějakou moc klíčů, můžeme rozlišovat, co je co. A teď tě, Marku, zabiju biblickými citáty jak v nedělní škole: Vaše slova budiž ano ano, ne ne! Nedávajte psům, co je svaté! Když vás někde nepřijmou, odejdete a setřeste prach svých nohou! Křesťanství nás neučí, abychom jen mlčeli a dělali, co svět zrovna chce, abychom se nechali přibít na kříž kýmkoli. A ty buď v klidu, zatracen nejsi, já tě tam jednou pro modlím taky, i když jsi jen novinář. Proste a bude vám dáno! A tím pro dnešek zavírám Písmo svaté, amen.

Nevím, jestli se mi to zdá, ale nejsi dnes trochu pesimistický?

Dobře, dáme tomu nějaké světýlko nakonec, to by fakt chtělo. Přesto přese všechno, co říkáme, si myslím, že lidstvo stejně vždycky v rámci své sebezáchovy najde nějaký kompromis, aby se nezabilo, a určitě je to součástí i Božího plánu. Celé se to ale dá zjednodušit. Náš svět vede po mnohá staletí boj nominalismu a realismu. Ten má různá jeviště, různé kostýmy a různé příběhy, ale jeho podstata je pořád stejná, a co bude svět světem, vždycky se bude vracet. Doposud to vždycky dopadlo plíchnou. Není důvod se domnívat, že to tentokrát dopadne jinak. Není přece možné, aby vyhrávali jenom sparťani nebo jenom slávisti. Musí tam být nějaká alternativa...

... třeba Baník. Děkuji ti.

Rádio Universum

Morava Tour 2023

KUPŘEDU DO MINULOSTI

Jedinečná beseda na téma – *co teď a co potom?*

Václav
CÍLEK

Martina
KOCIÁNOVÁ

Radovan
DLUHÝ-SMITH

*je čas
spolu mluvit*

31. 10. / 19:30

Brno

Hotel AVANTI, Střední 61, Brno

1. 11. / 19:00

Ostrava

Klub Parník, Sokolská tř. 175/26

Rádio Universum

Kupředu do minulosti

Proč? Martiny Kociánové

Právě teď

Gulyášovy signály

Komentáře

Rada starších

Politikos

Větva na větví

Zajímají nás lidé a jejich myšlenky, proto
s lidmi rádi mluvíme, nevyslycháme je.

www.RadioUniversum.cz

Zákulisí dnes již legendární tiskové konference o vládním reformním balíčku. **11. 5. 2023 v 11:55** měla být vypuštěna velká česká raketa. Média s otevřenou pusou kontrolovala vteřiny na svých kancelářských digitálních hodinách jako řídící středisko na Mysu Canaveral již několik dní před startem raketoplánu.

ČESKO V D

REFORMY

Ve čtvrtek 11. 5. ráno už si nikdo nedovolil ani kýchnout a celá pátá kolona českých ekonomických konspirátorů seděla u obrazovek. **Vždyť 11. 5.**

v 11.55 chtěla vláda oznámit 55 opatření. Tahle inteligentní a demokratická vláda přece nemůže být natolik trapně prvoplánová, aby v občanech vyvolávala zbytečnou paniku a aby snad zvolený čas a datum znamenalo pět minut před dvanáctou. Ne, ty jedenáctky a pětky naznačovaly v pozadí minimálně zednáře, ne-li ilumináty, a vládní numerologové jistě dobře věděli, že jedenáctka je v numerologii mistrovské číslo a pětka symbolizuje silnou vůli, svobodu a odhodlanost. A také jistě věděli, že celkový součet těch všech jedenáctek a pětěk tohoto velkého okamžiku je dvojka, a tudíž láska, citlivost, empatie.

Pavel Šik
autor je ekonom

Kde jsou druidové?

Po prvním záběru na řečníky v panelu lásky, citlivosti a empatie nastoupilo u mnohých zklamání, protože žádný z přítomných na pódiu nebyl oblečen jako slibovaný moudrý druid. Po dalších 10 minutách a slovech o jasném závazku Markéty, která se náhodou nachomýtl kolem, i když o problematice nic netušila, a po jejím přeslabikování pojmu „stru-ktu-rál-ní de-fi-cit“, který jí tam narychlo doplnil její asistent, začaly se vypínat první obrazovky. V sále se novináři začali nervózně vrtět a ohlížet, kde je východ.

Pan učitel z Kolína, který šel taky náhodou kolem, i když o tématu nic netušil, použil taktiku mistrných vypravěčů. Nejdříve ukolébat své posluchače větou, že „se nám všem vlastně daří dobře a žijeme v blahobytu“, aby pak použil takzvanou Hitchcockovu smeč a sdělil nám, že „nám hrozí spirála smrti“. Kamery všech televizních stanic se při těch slovech mírně orosily z nervozity, která zavládla v sále.

Bod obratu?

Teď, teď to musí přijít, mysleli si všichni účastníci. Ta týdny slibovaná raketa společně s velkým ohňostrojem, která nás restartuje, sníží inflaci, sníží ceny energií i potravin, zajistí dostatek energií a katapultuje nás minimálně na křižovatku Evropy, ne-li světa až do centra vzdělanosti a nových myšlenek.

Po celé jedné hodině ladění strun se k mikrofonu totiž konečně dostal i hlavní řečník celého spektaklu, sám ministr financí. Kdy, když ne teď, kdo, když ne on. A pak to přišlo. Z jeho řeči jasně vyplynulo přání, aby se magické datum jedenáctého května stalo bodem obratu. U přijímačů bouchly připravené lahve šampaňského, lidé se na ulicích začali objímat, v parcích se do-

konce začalo tancovat. V té záplavě nadšení jak při Novém roce na Times Square v New Yorku už všichni přeslechli vyjádření přítomných ekonomických expertů, že opatření nemohou detailně komentovat, protože ještě neměli možnost si je prostudovat.

Kosmická energie, která bude v budoucnu pohánět naše hospodářství, se rozlila do poslední moravské vidlácké vísky. Neuvěřitelné představení, které se navždy запиše do análů české politiky. Je dobře, že ministr financí nezvolil tichou cestu projednávání s resorty, detailní přípravu přesných škrtů nebo malou tiskovou konferenci pro daňové odborníky. Je dobře, že se naplánoval tento obrovský, dlouho očekávaný spektakl, protože my Češi máme Cimrmana rádi. Jen na začátku chyběla předpověď počasí s okluzní frontou. Babišovi se u obrazovky při tom představení zdály najednou jeho nekonečné covidové konference zcela bezvýznamné a své nehty zarýval ve vzteku do vedle sedící Aleny a vyčítal jí, že jejich ekonomické konference byly moc krátké, moc konkrétní a především scházeli řečníci, hodně řečníků.

Česko, středobod světa

Český obyčejný člověk je tvor nesmlouvavý, miluje sociální jistoty a zároveň nízké daně. A jelikož to znamená kvadraturu kruhu, dostal před dvěma lety svůj vánoční dáreček v podobě pravicolevico-progresivně-aktivisticko-mafiánského slepence, který má v čele současného světového vůdce, který to lidem všechno slíbil. Se slzou v oku zmínil, že „lidé si zaslouží platit nižší daně“, zároveň ale upozornil, že nelze žít na úkor dalších generací, že země musí být centrem vzdělanosti, musí se urychlit výstavba klíčových projektů, musí se přezbrojit, mít dostatek

léků, cenově dostupné potraviny, musíme vyrábět čipy, patřit k nejvyspělejší zemím světa, restartovat se, masivně investovat do energetiky a samozřejmě dál posílat peníze Ukrajině, tolik, kolik bude potřebovat, a tak dlouho, jak Biden určí. Jen na to všechno je potřeba opravdu hodně peněz, tak jak to tedy udělat, aby koza zůstala celá a vlk se nažral. Vždyť polovina obyvatel České republiky v květnu ten bod obratu, start rakety a „ozdravný“ balíček považovala doslova za nezbytný.

Vyšší daně? Proč ne!

„Co kdybychom zvýšili lidem daně?“ plácl jeden z poradců den před startem rakety. „Ne, vždyť jsem před lety říkal, že je nejvyšší čas na snížení daní a sociálních odvodů,“ bouchl do stolu ministr financí, „a tady světový vůdce to zopakoval nedávno!“ „Tak pojďme říct, že hodně ušetříme, ale zároveň třeba možná trochu zvýšíme daňové základy, změníme sazby a zvýšíme takové daně, které lidi nenazývají daněmi,“ řekl druhý z poradců. „No to by možná šlo,“ usmál se světový vůdce i jeho ministr.

To šetření stejně nikdo nevidí moc realisticky, ale mohli bychom to posunout do budoucna nebo řekneme, že pokrátíme dotace, ale neřekneme které. A taky bychom mohli vydávat mnohem více dluhopisů, které nebudeme počítat do dluhu státu. Hele, stejně tomu nikdo rozumět nebude, shodly se partaje.

A jak řekli, tak se stalo. A zatímco v květnu startu rakety nerozumělo 41 procent obyvatel, v září už to byla podle Rozhlasu více než polovina. Mise vydařena. Ozdravně se zvýšily daně firmám, zpřísnila se progresivní daň, zvýšilo se zdanění nemovitostí, nápojů, tabáku, zvýšilo

se zdanění vodného, stočného a tepla, zvýšila se daň zvaná dálniční známka, zavede se nemocenské pojištění... a taky se ušetří! Hodně se ušetří. Až tak hodně, že za deset let bude jeden úředník dělat občanky, pasy, rodné listy, příspěvky na bydlení, řidičáky a vybírat i poplatky za psy.

Nějak to ještě přeházíme

„Máme u startu rakety říct, že se šetřit moc nedá, když dvě třetiny výdajů státního rozpočtu tvoří starobní důchody a platy učitelů?“ zeptala se ta, co na zavolání sestaví vládu, hokejový tým a postaví dálnici až za Vídeň. „Proboha ne,“ okřikl ji ministr. „Započteme nějaký miliardy z modernizačního fondu do příjmů státu, vydáme dluhopisy ve fondu infrastruktury a nějak to ještě přeházím. Až přijde krize, řekneme, že nemůžeme šetřit, abychom nezardousili ekonomiku. To lidi pochopí a zvýšíme zase nějaký další nepřímý daň. Jo, volal mi prezident Unie zaměstnavatelů i prezident Svazu průmyslu, prej jestli jsme se s téma Multisport kartama zbláznili. Tak ty vyškrtáme, ale až v září.“ – „Hele Zbyňku, kdybys potřeboval, víš, kde mě najdeš,“ řekla ministroví do ucha ta, co umí sestavit i postavit všechno.

„A máme nějak vypočítat i dopad tý směsky na ekonomiku?“ zeptali se poradci při líčení maskérkou. „NERV to nějak zmiňoval, že by bylo dobré, abyste i představili nějaký analytický podklady asi těch škrtů.“ Již namaskovaný světový vůdce se zahleděl do zrcadla a šeptem se zeptal: „A jak odhadujete ekonomický vývoj, porosteme?“ Poradce mlčel, jeho pohled sklouzl k podlaze. „Ne, žádný dopady a žádnou analytiku, máme stoosmičku,“ rozhodl světový vůdce, „i kdyby to mělo nějaký dopady mít, může za to Babiš, od kterého jsme to převzali.“ ➔

Slavná květnová tisková konference vlády, ze které se vzpamatováváme dodnes

“

Mohli bychom to posunout do budoucna nebo řekneme, že pokrátíme dotace, ale neřekneme které.

”

Normálně nám lhali

Když si čtu volební program koalice SPOLU z roku 2021 a měřím ho s realitou, **je vidět, že vláda slibovala něco, a dodala nám pravý opak.** Z pohledu veřejných financí nedodrželi snad nic. To je naprostý podvod na voliče.

Vladimír Pikora
Hlavní ekonom
investiční
společnosti
CFG

Někdo říká, že jen hlupák věří předvolebním slibům, ale myslím, že stále mezi námi spousta takových hlupáků je, protože sami nejsou zvyklí lhát a pravdu považují za základ. Analýzu hospodářské politiky vlády je třeba začít tím, co hlavní vládní koalice SPOLU (ODS, KDU a TOP 09) lidem ve volbách slibovala. Volební program měl pět hlavních bodů:

1) Spolu pro bohatší Česko, **2)** Spolu pro udržitelný život, **3)** Spolu za zdravou rodinu, **4)** Spolu pro chytrý stát, **5)** Česko patří na Západ.

Jako červená nit se programem táhne slib, že budou snižovat dluhy. Realita představuje výsměch voličům do očí. SPOLU se ujala vlády v roce 2021. Toho roku činil státní dluh podle Eurostatu 42 % hrubého domácího produktu (HDP). To byl ale rok, kdy měl na rozpočet vliv ještě Andrej Babiš. První rok, za který je současná vláda jasně odpovědná, je rok 2022. Toho roku dosáhl dluh už 44,1 % HDP.

To je velmi zajímavé. Člověk by po přečtení domácích novin řekl, že jinak to být ani nemohlo. Začala válka na Ukrajině, vzrostly ceny energií, zvýšila se inflace. To je pravda. Ale je zajímavé, že Slovensko ve stejném roce svůj dluh snížilo z 61 % na 57,8 %. A to není nějaká výjimka. Eurozóna snížila svůj dluh z 95,5 % na 91,6 %. Jinými slovy, my nejsme normál. Hospodaření této vlády je v Evropě výjimečné. Obecně vlády snižovaly dluh. Ke zvýšení dluhu došlo jen v Estonsku, ve Finsku a u nás. V otázce dluhu tedy naše vláda extrémně selhala.

Důchodová fraška

Dalším předvolebním slibem byla „skutečná“ důchodová reforma. Realita je opět k smíchu. Asi se všichni shodneme, že žádná důchodová reforma se nechystá. Vláda provádí jen parametrické změny, třeba tu, že lidé budou odcházet do důchodu později. Skutečnou důchodovou reformou by bylo, kdyby přinesla něco radikálně nového, jako je třeba spojení zdravotního, sociálního a důchodového účtu do jednoho.

Naprosto směšný je slib: „Modernizujeme českou burzu, abychom na ni přilákali nové investory.“ Tady dělá vláda pravý opak. Všechny investory vyhání. Hlavní trh postupně firmy

opouštějí. Z pohledu investora není kam investovat. Jedničkou českého trhu jsou ČEZ a banky. Jenže všechny tyto tituly vláda torpédovala nesmyslnou daní označovanou jako Wind Fall Tax. Kvůli ní mnoho investorů opustilo trh.

Všichni zahraniční investoři vidí, že pokud se jim bude v ČR dařit, tak je vláda okrade speciální daní uvalenou jen na ně. Podobné to je s ČEZ. Vláda, která tvrdí, že je pravicová, naznačuje, že možná znárodní ČEZ. To je třeba pro Američany nemyslitelné. Navíc je všem jasné, že vláda, která „smrdí korunou“, na ČEZ nebude mít, takže pokud ho koupí, tak to zase bude nějaká levárna speciálního zákona.

A nejhroší na tom je to, že když se kabinet odkopal a ukázal investorům, jaký vážně je, tak se zjistilo, že na mimořádné dani získá mnohem méně, než počítal. Vláda si to nedokázala ani spočítat.

Dalším předvolebním bodem je tvrzení: „Snížíme DPH u všech ekologických výrobků, kde je to možné.“ I přišla vláda s reformou DPH, což prý dělá kvůli zpřehlednění systému. O žádné ekologii se dnes nemluví. V čem to zjednodušení spočívá? Ze tří sazeb udělali paradoxně zase tři. Tu jednu zamlčují, protože si myslí, že 0 % není taky jednou ze sazeb.

Pikantní na tom je, že vláda na změně DPH prodělá. Vybere méně než dnes. To není v době astronomických deficitů racionální. Podle mě se to dělalo proto, že bylo potřeba odvděčit se některým zájmovým skupinám. Třeba těm, které financovaly volební kampaň. Logika v nastavení sazeb je totiž naprosto nulová. Tady se dalo prosadit cokoli. Podle mě by bylo nejlepší, kdyby vláda DPH vůbec neměnila.

Deficit? Skončilo to jako vždycky

V naprostém rozpadu se rozpočet nacházel na jaře letošního roku. Už v březnu činil deficit

tolik, co dříve za celý rok. V červnu bylo ještě hůř. Vypadalo to, že je naprosto nemožné, aby rozpočet skončil na slibovaných 295 mld. Kč. Změnu přineslo až léto, kdy do státního rozpočtu přitekly dividendy z ČEZ, jehož je stát hlavním akcionářem. Nyní se zdá, že je už 295 mld. dosažitelných. Jenže to není žádná výhra. Stále to je děsivé číslo.

Určitě si pamatujete, s jakou pompou vláda v květnu představila ozdravný daňový balíček (píše o něm vtipně kolega Pavel Šik na jiném místě). Tehdy se mohlo zdát, že kabinet přesně ví, co chce. Tehdy vládní politici a jejich poradci tvrdili, že díky balíčku bude deficit rozpočtu v roce 2024 činit jen 210 mld. Kč. To bylo zlepšení o 85 mld. Kč. To znělo zajímavě. Jenže postupně se ukázalo, že vláda neměla z dob v opozici nic nachystaného, jako by byla sama překvapena, že vládne. A tak se vše domlouvalo na poslední chvíli. Která položka bude v které sazbě i to, kolik bude činit deficit. Zdá se, že samotná ODS by chtěla deficit blízko 200 mld. Kč. Levicová část vlády to naopak viděla na 270 mld. Kč. Po dlouhých tahanicích a vypouštění testovacích balonků se politici nakonec dohodli na 252 mld. Kč. Ani to není žádný zázrak. Takto se veřejné finance neozdravují. A hned přispěchala Národní rozpočtová rada s tím, že toto nebyl ozdravný balíček a že by vláda měla předvést nové a tentokrát skutečně ozdravné reformy.

Mezitím je zajímavé sledovat malé vládní strany, jak lobbují za zavedení eura, ačkoli ho většina lidí nechce. Dokázaly totiž prosadit, že se do programového prohlášení dostal bod: „Prověříme přínosy a rizika vstupu ČR do ERMII z pohledu veřejných financí a celé ekonomiky.“ A tak kdykoli Markéta Pekarová Adamová neví, co má říct, začne mluvit o tom, jak tato vláda připravuje zemi na vstup do eurozóny. Je paradoxní, jak v demokracii může menšina vládnout většině.

ČR hledá vizi. Marně

V minulosti ekonomové reptali, že tato vláda nemá žádnou dlouhodobou vizi a strategii, která by přežila jedno volební období. Situace se mezitím tak zhoršovala, že nakonec musel zasáhnout průmysl a tlačit vládu, aby nějakou dlouhodobější strategii rozvoje země připravila. To tu ještě nikdy nebylo. Nikdy to také nevypadalo tak bezradně. Vláda hodlá vynaložit tak ohromné prostředky na Green Deal a na energetiku, že nemá čas přemýšlet o směřování země jako celku.

Když se podíváme, jaký je výhled velkých podniků české ekonomiky podle průzkumu Hospodářské komory, tak vidíme, že 60 % odpovědí je negativních, 33 % neutrálních a jen 7 % pozitivních. Průmyslníci přitom v hodnocení používají slova jako úpadek, kolaps, skanzen, stagnace, zaostávání apod.

Když se průmyslníků ptali, co ohrožuje strategické investice, tak to byly: dlouhé povoloovací procesy, chybějící vize státu a složitá legislativa. Toto všechno víme léta a léta se s tím nic nedělá. Místo toho procházejí Parlamentem ČR zákony o nesmrtnosti brouka.

Premiér se toho chytil a začal v posledních týdnech mluvit o restartu ekonomiky. Jeho vize má obsahovat snížení byrokracie, posílení sebevědomí, zlepšení systému vzdělávání a strategické investice.

To jsou jen prázdná slova. Podle mě vláda stále neví, jak by měla ekonomika vypadat za 30 let. Jediné, co vědí, je, že bude zelená a na Západě. To je pro mě málo. Chci jasnou vizi a strategii. Musíme se připravit na transformaci ekonomiky. Jsme při výrobě velmi energeticky nároční. To se přežilo. Musíme opustit energeticky náročný průmysl a možná i průmysl jako celek. Pochybuji o tom, že tato vláda nakonec přijde s hmatatelnou vizí. Doufejme, že ta příští to dokáže. ➔

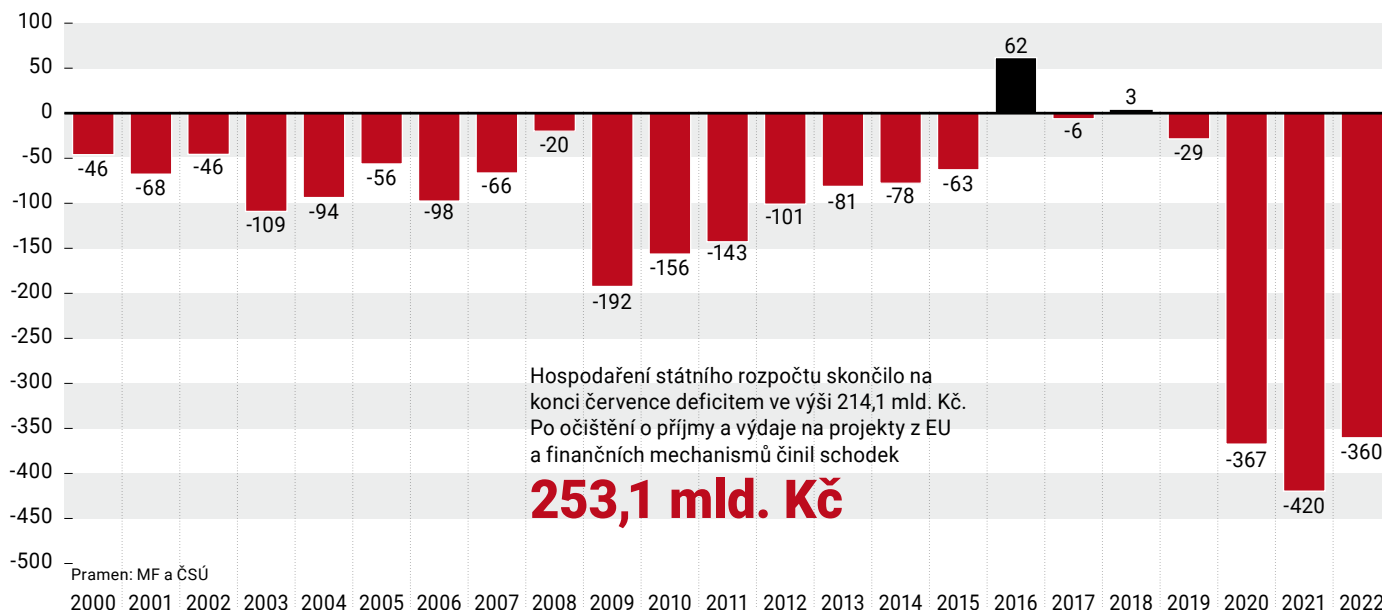
“

Vláda hodlá vynaložit tak ohromné prostředky na Green Deal a na energetiku, že nemá čas přemýšlet o směřování země jako celku.

”

Hospodaření státního rozpočtu

(v miliardách korun)

Zdravotnictví pod vedením Válka: **Poločas rozpadu?**

Vláda Petra Fialy se nachází v poločase svého vládnutí. Zdravotnictví, vedené Vlastimilem Válkem, patřilo mezi její nejviditelnější a zároveň nejkontroverznější resorty – ať šlo o poslední zimu pandemických restrikcí, **nedostatek léků, nebo protesty lékařů** proti přesčasům. V následujícím přehledu se podíváme na to, čím si občané a zdravotnictví během posledních dvou let prošli.

AUTOR:
Ondřej Dostál
právník, expert na
veřejné zdraví

Předehra

Před volbami 2021 byla hlavním tématem zdravotnické politiky pandemie covid-19. Ekonomická prosperita posledních let a skutečnost, že za covidu jakékoliv peníze pro zdravotnictví „nebyly problém“, zamaskovaly dávné neduhy systému. Zejména nevhodnou cenotvorbu léčiv, hrozcí na jedné straně plýtváním a na druhé straně výpadky léků. Dále neexistující koncepci soustavy nemocnic a navazující ambulantní péče, nevhodné nastavení úhrad, nedostatek zdravotníků související s podobou systému vzdělávání a atestací a závislost zdravotnictví na přesčasové práci.

Faktem je i rozklad ministerstva jako úřadu, které přišlo o úředníky schopné vytvářet koncepcie či legislativu a dostalo se pod vliv lobbistů a „poradních skupin“ zvenčí. To veřejnost zažila napřímo při tvorbě pandemických restrikcí, jde ale o systémový problém zasahující i oblasti úhrad, léků či vzdělávání.

Tyto problémy postupně rostly od přelomu tisíciletí, nebyly způsobeny ani odcházející, ani nastupující vládou. Prubířským kamenem se však mělo stát, jak se k nim nový ministr postaví a zda dokáže předejít postupné degradaci zdravotnictví, která bez jejich nápravy musela přijít – a také přišla.

Vlastimil Válka vstoupil do předvolebního boje s nadšením. Slíbil postavit se proti povinnému covidovému očkování, koalice SPOLU měla na billboardech slib, že už nedopustí lockdowny. Širší reformy systému však představeny nebyly.

Vánoce, šikana, pandemický zákon

Po volbách a svolání Sněmovny měla nová pětikoalice 108 hlasů, které by stačily k „vypnutí“ pandemického zákona nebo ke zrušení nouzového stavu odcházející vlády Andreje Babiše. To se ale nestalo, ministr Vojtěch v demisi tak mohl vydat sérii opatření neskrývaně nutících k vakcinaci skrz systém O-T-N (systém, kdy se normálního života mohl účastnit jen ten, kdo měl v mobilu „zelenou Tečku“), republika byla zaplavena reklamou s fotkami mrtvol, ministerstvo vydalo vyhlášku o povinnosti očkování od jara 2022. To vše v době, kdy již bylo z izraelských studií zjevné, že covidové očkování ne-

vytváří kolektivní imunitu ani nebrání přenosu nemoci.

Ve čtvrtek 25. 11. 2021 vyhlásila vláda nouzový stav, který omezil maloobchod, živnosti a kulturu. Zpětně víme, že tyto restrikce byly zbytečné a vedly k miliardovým ztrátám. Nová „stoosmička“, před volbami tak liberální, ale neudělala nic, představitelé naopak začali kritiky opatření prohlašovat za dezinformátory.

Dne 17. 12. 2021 byla jmenována vláda Petra Fialy a mnozí, včetně provozovatelů vánočních trhů, napjatě čekali, zda zruší Vojtěchovy restrikce. Byli zklamáni, Vánoce 2021 opět proběhly bez trhů. Lidé ve zdravotnických, policejních a dalších profesích, kteří se nepodrobili covidovému očkování, začali mít problémy v práci, podobně jako studenti zdravotnických škol. Leden 2022 byl bonanzou pro podnikatele v covidovém testování, kdy počty testů přesáhly za jediný den i 140 tisíc a náklady 130 milionů korun. Ministerstvo vypracovalo novelu pandemického zákona, která měla napříště umožňovat plošné zákazy kultury či venkovních sportovišť bez nouzového stavu, pětikoalice ji cestou legislativní nouze protlačila přes Parlament. To vše vyvolalo první velké protivládní demonstrace, na které nová vláda reagovala dehonestací a výhrůžkami.

Přitom šlo o zbytečný spor. Povinné očkování bylo zrušeno napříč Evropou, pandemický zákon nebyl v praxi aplikován a zákazy shromažďování byly po vypuknutí války 24. února 2022 zapomenuty – pomyslným hřebíčkem do rakve restrikcí byl benefiční koncert pro Ukrajinu 1. března na Václavském náměstí, s desetitisíci návštěvníků, veskrze bez roušek, s podporou České televize a politiků.

Po prvních měsících působení tak nová vláda ve zdravotnictví promrhala nejen obří peníze za poslední vlnu restrikcí a plošných testů, ale též důvěru občanů ve změnu řízení státu a úctu k individuálním právům a svobodám. Několik komunikačních chyb profesora Válka, jako hraní karet na mobilu při bouřlivém projednávání pandemického zákona nebo neschopnost po nástupu zrušit povinné očkování, kvůli němuž se chtěl ještě před volbami přivazovat k Poslanecké sněmovně, mu ve světě sítí a médií nalepilo na záda ceduli „nakopni mě“, již se už nezbavil.

Více peněz do dřavého vědra

Babišova vláda pumpovala do zdravotnictví peníze a za covidu tempo ještě zvýšila. Také nová vláda promptně schválila zákon, automaticky valorizující státní odvody do zdravotnictví. Byly rozdány obří dotace z EU, formálně na postco-vidovou obnovu, reálně na kdecu, od stavebních prací po půlmiliardu na humanitní vědce v rámci projektu SYRI, ale skutečně naléhavé investice jako rozvoj národní farmaceutické výroby byly zanedbány.

Podstatné změny zdravotnických úhrad vláda nepředstavila. Ministr vyslal na konci roku 2022 pokusný balonek o zavedení nadstandardů, ten ale vzbudil takový odpor, že premiér Fiala vše popřel. Protože takové změny musejí být představeny na začátku funkčního období, aby se stihly projednat, a to se nestalo, z tohoto mraku patrně nezaprší a čtvrtstoletí platné úhradové provizorium přežije i tuto vládu.

Již v prvním roce se ale začaly, navzdory dostatku peněz, objevovat problémy s dostupností péče. Zčásti jde o důsledek neřešeného nedostatku praktiků či smluvních zubařů, zčásti šlo o odloženou poptávku po běžné péči z covidových časů. Zde by byla pomohla změna úhradových i vzdělávacích předpisů, žádná ale nepřišla, ministr prohlásil tento problém za věc pojišťoven a krajů.

S horším přístupem k péči jde ruku v ruce úplatkářství v podobě „prémiových programů“, kterými si pacienti kupují přednostní přístup k vyšetření. Správnou reakci ministerstva měl být postih tohoto nešvaru ve státních nemocnicích, tlak na pojišťovny k četnějším kontrolám a metodické vedení krajských úřadů k ukládání sankcí. Ministr na místo toho na jaře 2023 prohlásil nelegální platby v ordinacích za „daň za demokracii“, ke všeobecnému pohoršení.

Nedostatek základních léčiv

Již v roce 2021 očekávali lékárníci výpadky léčiv kvůli problémům ve světových dodavatelských řetězcích. Stát měl ihned reagovat třemi nástroji: investicemi do obnovení výroby základních léčiv v ČR, rozvolněním regulace cen a přípravou nákupu strategických zásob léčiv a jejich rovnoměrné distribuce. Z těchto tří nástrojů ale nebyl využit ani jeden a již na podzim 2022 začaly dopadat na pacienty výpadky i tak základních léků, jako je penicilin.

Ministerstvo se vmohlo jen na plané sliby, že léky budou do Vánoc, že dojednali dodávky z Koreje, že nedostatek skončí s teplým letním počasím, že léky budou na podzim. Přitom některé léky byly k sehnání v polských či německých lékárnách. Jeden z výrobců penicilinů se vyjádřil, že překážkou dodávek do ČR je jen regulovaná maximální cena. To lze vyřešit škrtem ministerského pera v cenových předpisech. Zlatý fond výroků ministra Války byl místo toho obohacen o doporučení rodičům nemocných dětí, že léky seženou, obvolají-li sto lékáren.

Ministerstvo nyní vidí spásu v novele zákona o léčivech, jež má prý výpadkům bránit. Ve skutečnosti ale mělo a mohlo vymáhat již platný zákon, který umožňuje skrz „chráněný kanál“ léky závazně objednávat od výrobce pro distributory

a lékárny. Ministerstvo však právě tento „chráněný kanál“ v novele ruší, k radosti silných hráčů na lékovém trhu, kterým bylo toto ustanovení po léta trnem v oku. I kdyby ale ministerská novela mohla něco změnit, nenabude účinnosti dříve než v létě 2024, a proto na zásobování léky tuto zimu nebude mít žádný vliv.

Přesčasy a státní nemocnice

Zdravotnictví po letech ignorace dostihl problém evropské regulace maximálních přesčasů. Protože české zdravotnictví pro svou chybnou organizaci na přesčasech stojí, byl v Parlamentu schválen přílepek, který u zdravotníků povolil dodatečné přesčasy na „dobrovolné“ bázi. Ty jsou ale zejména u mladých lékařů spíše vynucovány, takže novela vedla k masivním protestům. Těm ministerstvo patrně ustoupí a zákon se bude přílepkovat zas, jak na kolotoči. Koncepční řešení pro dostatek zdravotníků, které by vyžadovalo rozsáhlou změnu vzdělávacích a atestačních pravidel, ale není na stole.

Budoucnost: Chyby ministra, nebo nesplnitelná mise?

Ze soupisu dění v prvním poločase vládnutí se může zdát, že je ministr mimořádně neschopný člověk. Ve skutečnosti je ale konfrontován s řadou dlouho očekávaných selhání, která se nyní sešla téměř naráz. Jen razantní ministr, s připraveným plánem reformy, plnou podporou premiéra a fungujícím úřadem by mohl dopady zmírnit; Vlastimilu Válkovi nebylo dáno nic z toho.

Pětikoaliční formát vlády znemožňuje učinit jakýkoliv razantní krok, personální či finanční, který by se dotkl zájmových skupin ve zdravotnictví s vybudovanými vazbami v politice. Ministerstvo je personálně v rozkladu, samotná jeho přestavba by byla úkol na čtyři roky. A komunikační selhání vládě odebrala schopnost obhájit před veřejností jakýkoliv reformy.

Na druhou stranu, tentýž pětikoaliční formát činí pravděpodobným, že ministr Válek jako místopředseda vlády i TOP 09 svůj mandát dokončí, byť bez šance ho kvalitně zvládat. Pro zdravotnictví to znamená další dva roky sestupné trajektorie. Příští ministr, který patrně vzejde z nynější opozice, by měl být řádně připraven, nechce-li se jednou ocitnout ve stejném nepříznivém postavení jako profesor Válek dnes..

“

Ministerstvo je v personálním rozkladu, jeho přestavba by trvala tři roky.

”

Přátelé, kamarádi, my vám ten penicilin přivezeme!

Vlastní zahraniční politiku nemáme

Stručně lze stav a nastavení české zahraniční politiky současné vlády charakterizovat konstatováním několika faktů. **Šéfem diplomacie je 38letý Pirát, ministerským předsedou pak brněnský politolog-teoretik, který i po dvou letech ve vládě stále opakuje poučky a fráze, přičemž tvrdí, že tím vysílá signály.** První pětku naší zahraničněpolitické reprezentace dotváří trio Černochová-Vystrčil-Pekarová. Prezident do hry naskočil v průběhu vládního mandátu a zatím toho navenek příliš nepředvedl.

Petr Jemelka
editor

Tři pilíře

Na stránkách českého ministerstva zahraničí stále visí vládní koncepce zahraniční politiky, schválená v roce 2015 tehdejší vládou. Ta už ale současnému stavu věcí z pochopitelných důvodů a zejména kvůli obměně kabinetu neodpovídá. Z veřejných proklamací a často jen symbolických činů našich vládních politiků před volbami i po nich je nicméně patrné, že se agenda naší diplomacie smrkla. Že hlavními cíli zahraničněpolitického směřování naší vlády je „patřit na Západ“, a to pokud možno co nejvíc. Dále vyznávat a prosazovat „evropské hodnoty“ a s nimi související lidská práva, tedy především takzvanou LGBTI+ agendu, inkluzi a další progresivistická témata.

Evropští lídři a jejich už samostatně vystupující byrokracie využili vágní pojem evropské hodnoty k zavedení a zakořenění progresivistické ideologie jako jediné přijatelné. Podařilo se jim vytvořit přesvědčení, že na progresivistickém světovém názoru stojí samotná evropská identita, společnost zemí Evropské unie. Že být moderním Evropanem znamená být progresivistou. Protože jen progresivismus občany dál kultivuje. A národní státy, tedy i svébytné české zájmy, jsou téhle řízené kultivaci na obtíž, protože ji brzdí. Kdo se protíví současné liberální demokracii, tedy demokracii dle chápání pokrokářů, protíví se myšlence sjednocené Evropy jako takové. Česká zahraniční politika na tuhle hru přistoupila a aktivně ji prosazuje.

V neposlední řadě se pak naše politická reprezentace programově vymezuje vůči Rusku. Rostoucí animozita vůči Moskvě byla patrná už před ruskou invazí na Ukrajinu; po jejím začátku ale nabyla nevídaných rozměrů, kdy je dokonce silou vynucována od vlastních občanů. Viz pohružky nejvyššího státního zástupce Igora Stříže stíháním za „pro-ruské“ projevy, blokace nepohodlných webů nebo soudní tahanice učitelky základní školy.

Chybí důraz na mezinárodní obchod, podporu vývozu, zejména mimo země Evropské unie, na trhy rychle se rozvíjejících zemí. Odklon od Číny je označován za logický spojenecký krok, ačkoliv například Německo nebo Francie byznys s Čínou čile rozvíjejí. To je ale vzhledem k tomu, že je Čes-

ká republika otevřená exportní země, v rozporu s jejími ekonomickými zájmy. Otázka vnější bezpečnosti ČR se omezuje na konstatování, že nám ji zajišťuje členství v Severoatlantické alianci a do jisté míry Evropské unii. Za to máme být vděční, do NATO posílat víc peněz a plnit svou roli. Například tím, že budeme kupovat drahé americké zbraně. K prosazování vlastních zájmů, které se mohou lišit (a často liší) od zájmů amerických nebo třeba francouzských, v těchto institucích takřka nedochází.

Mantra Západ

Patřit na Západ a uvažovat prozápadně. To je dogma, k němuž se uchylují takřka všichni naši vládní politici, ty zodpovědné za zahraničněpolitické směřování Česka nevyjímaje. Otázkou je, co to vlastně znamená. Co nebo kdo je ten idealizovaný Západ a kam směřuje. Jinak řečeno – ke které verzi Západu se vlastně chceme přimknout. Evropská unie, Evropa jako taková a severoatlantické společenství procházejí turbulentním obdobím, které je zřejmě patrné pouze ve svém počátku.

Lídrem západního společenství je bezesporu Amerika. Pokud ale ve Spojených státech příští rok na podzim zvítězí Donald Trump, což je pravděpodobné, chystá se dupnout na brzdu. Zastavit překročné progresivní zásahy do svobod a fungování společnosti i přetrvávající americkou podporu ukrajinského vzdoru ruské invazi. Viděno prizmatem naší liberálně-demokratické vlády by tak Západ přišel o nejdůležitějšího hráče. Kdo ale zbude?

V Německu to nevypadá o moc „lépe“. V tamní společnosti to kvůli ekonomickým trablům vyvolaným vnuceným zeleným náboženstvím a nedařící se asimilací přistěhovalců vře. Druhou nejsilnější stranou je demonizovaná partaj Alternativa pro Německo (AfD). Ve Francii – druhé nejvýznamnější zemi EU – je situace obdobná. Příští prezidentkou se může zcela reálně stát vlastenec-ky smýšlející Marine Le Penová. V Itálii už vládne nacionalistická premiérka Giorgia Meloniová. Ve Španělsku jsou síly vyrovnané, ale i tam je jasné,

“
*Evropští lídři
využili vágní
pojem evropské
hodnoty
k zavedení a
zakořenění
progresivistické
ideologie
jako jediné
přijatelné.*

”

že sílí pravice. Aktuálně skončily volby na Slovensku a v Polsku. Na Slovensku zvítězil bývalý premiér Robert Fico (Smer-SD) s jasně nacionalisticky laděným programem, v Polsku je favoritem Právo a Spravedlnost (PiS) Jaroslava Kaczyńského. A ani PiS zrovna neopěvuje myšlenku kolektivního budování nové evropské společnosti.

Sečteno a podtrženo – může se stát, že se v řádu desítek měsíců ocitneme v úplně jiné Evropě a česká diplomacie na to nebude připravena. Současný servilní postoj k Bruselu a Washingtonu, kdy si tam naši politici fakticky jezdí jen pro instrukce, má prý vést k utužení vztahů a našemu těsnějšímu zaklínění do západních struktur. Jinak řečeno nám prý budou Američané nebo evropští byrokraté vděční a my z toho máme profitovat. Na vděk se ale v mezinárodní politice nehraje a servilitou se jen ponižujeme.

Jestliže se Moskva zdánlivě silácky, ale fakticky bezzubě vystupujícím Česku posmívá, že působí jako uštěkaný mopslík Američanů za vraty, znamená to, že si našich verbálně agresivních výpadů všímá, ale nic si z nich nedělá. Je tedy otázkou, zda mají nějaký smysl a jestli jich později – až zákonitě přijde oteplování vztahů mezi Ruskem a Západem – Praha nebude litovat. Na tomto místě stojí jistě za zmínku, že Česká republika už v tuto chvíli usiluje o výměnu na postu českého velvyslance v Moskvě (ten současný je je doma a do Ruska už se nevrátí). Zda Rusové ambasadora přijmou, je totiž čistě na nich. Německo, Francie i další evropské země velvyslance v Moskvě drží.

Chvilé slávy naší pětky

Ačkoliv hmatatelně dosáhla česká zahraniční politika za uplynulé dva roky vlády Petra Fialy jen předání další části naší suverenity a peněz Američanům (smlouva o pobytu vojáků a příslibený nákup superdrahých bitevníků F-35), zaskvěl se každý na začátku zmiňované pětky také výstupy, které je dobré si připomenout.

Předseda Senátu Miloš Vystrčil (ODS) si svou chvilku slávy vybral jako první, když se v roce 2020 s velkou slávou vydal na Tchaj-wan, aby „komunistické totalitní Číně“ vyslal jasný signál prohlášením, že se cítí být Tchajwancem. Velká chvíle ministerského předsedy nastala o dva roky později, když se v utajení a pod rouškou noci vydal vlakem do Kyjeva. „Strach jsem neměl, možná jisté obavy,“ líčil po návratu reportérům, zatímco zpravodajské weby plnily fotky jeho postavy navlečené do neprůstřelné vesty a helmy. Národ byl prý právem hrdý. Navíc – šlo podle vlády o další signál. Dlužno podotknout, že premiérovi přílibu na rozdíl od Lipavského, který se na Ukrajinu později jel taky podívat, nasadili správně.

Ministr zahraničí ale na sebe největší pozornost nestrhl cestou na Ukrajinu. Pozornost, kterou si prý později velice pochvaloval, si vysloužil ještě před svým jmenováním, když ho tehdejší prezident Miloš Zeman zprvu odmítal jmenovat pro nekompetentnost. Tu projevil, mimo jiné, když glosoval krátkou vojenskou vzpouru wagnerovců v Rusku tweetem o tom, že se „přibližuje jeho dovolená na Krymu“. Vzpoura skončila v zárodku a Rusové Lipavskému lakonicky vzkázali, že už mu na Krymu chystají pokoj.

Rychlá a zkratkovitá komunikace na Twitteru dává vyniknout i dalším postavám naší zahraniční politiky. Ministryně obrany Jana Černochovej jí sice v popisu práce vyloženě nemá, ale vzhledem k válce na Ukrajině se do ní často alespoň rétoricky zapojuje. Její chvíle přišla v hektické situaci, kdy v listopadu loňského roku kolovaly zprávy o tom, že na polské území dopadla ruská raketa. Černochovej reagovala rychle, ale špatně. Jakožto ministryně obrany tweetovala „o prokázaném dopadu ruských raket na polské území, který nesmí zůstat bez odezvy“. Po pár hodinách se ukázalo, že do Polska dopadly rakety ukrajinské a poplach v NATO byl zastaven.

Nejuvážlivěji z českých politiků v době dopadu rakety na polské území působil tehdy ještě kandidát na prezidenta Petr Pavel. Ten vyzval ke klidu a střízlivému vyhodnocení vzniklé situace. V případě Pavla i s ohledem na jeho minulost nehrozí, že by reagoval ukvapeně. Objevují se však dohady, zda se nenechá řídit. Svým přítelem a rádcem, zbrojařským lobbistou Petrem Kolářem.

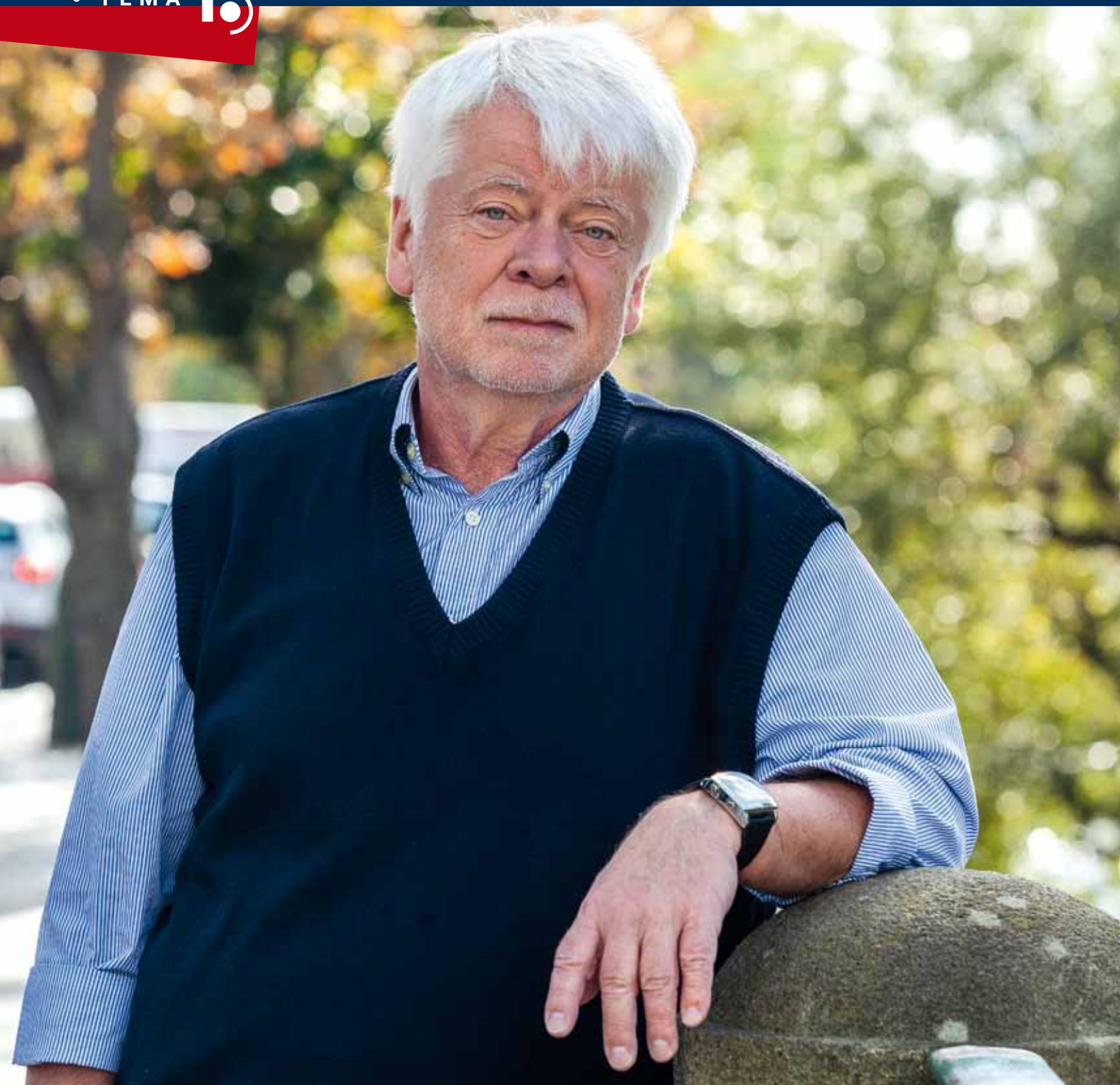
Únor 2022:

Česko vysílá na rusko-ukrajinskou hranici zbraň hromadného ničení - ministra zahraničí Jana Lipavského

Ve srovnání s Pavlem pod vlivem Koláře pak působí spíš úsměvně komunikační přešlapy předsedkyně Poslanecké sněmovny Markéty Pekarové Adamové. Ta s oblibou hodnotí vnitropolitickou situaci v cizích zemích, přičemž netají své sympatie a nadto rozdává rady. Pozdvižení vyvolala například tím, když před maďarskými volbami v lednu loňského roku na dálku vyzvala Maďary, aby vyhnali Orbána. „Češi svého Babiše už vyhnali. Pevně doufám, že se to povede i Maďarům,“ napsala tehdy. Jak to dopadlo, víme.

Pokud dosavadní zahraniční politiku vlády pětkoalice něco charakterizuje, jsou to silácké výroky na adresu jiných (třetích) zemí, servilnost vůči spojencům a absence jakékoliv smysluplné a dlouhodobé vize. Objektivně lze mluvit o odklonu od pragmatické politiky k prosazování jednotné evropské ideologie progresivismu, který je prosazován v rozporu se zájmy českých občanů a tuzemského hospodářství. Jestliže se česká vláda a její zahraniční politika prezentují jako prozápadní a proevropské, neplní svůj hlavní úkol – pracovat pro české občany a v českém národním zájmu. ➔

Kabinet neumí komunikovat

TEXT: Ladislav Henek FOTO: Jakub Hněvkovský

Rozhovor s Janem Jirákem, profesorem mediálních studií Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy a vedoucím katedry mediálních studií Metropolitní univerzity Praha, o schopnosti současné vlády komunikovat s veřejností, přeceňování politiků, nálepkování, emocích i střízlivém rozumu.

Vláda Petra Fialy se od samého počátku stala opakovaně terčem kritiky za špatnou komunikaci. Nedávno se rozhodla investovat přes čtyřicet milionů do kampaně, vysvětlující její kroky, ačkoli se řada médií chová ke kabinetu vstřícně. Má, pane profesore, vláda zapotřebí inzerovat své záměry? Je to účelné?

Asi nejvíc mi v hlavě rezonuje závěr té otázky, jestli je to účelné. Osobně se domnívám, že běžné prostředky reklamy a marketingu nejsou nejefektivnější způsob, jakým může vláda komunikovat své jednání, záměry, výsledky. Nikoho asi nepřekvapím konstatováním, že tato vláda skutečně nepatří mezi komunikačně nejšikovnější, spíše naopak. Řadím ji někde hodně do podprůměru, pokud jde o komunikaci. Představa, že se takový handicap dá dohánět nějakými kampaněmi, je dětinská. Od politika v exekutivní roli čekáme, že jde se svou kůží na trh, že za sebe a za svou vládu umí věci vysvětlit, a ne, že sklouzává k politické reklamě.

Uplynulé dva roky byly bohaté na důležité a možná i zlomové události. Pro statisíce lidí to byla těžká léta. Značná část veřejnosti má přitom dojem, vyjadřovaný opakovaně v průzkumech veřejného mínění, že v tomto složitém období s nimi vládní politici komunikují nesrozumitelně, že nechápou postoje a potřeby lidí. Je to tedy i váš názor?

Asi bych patřil k těm, kteří se k těmto soudům připojí. Dokonce si nemyslím, že z hlediska komunikace vláda prožila nějak složitě období. Myslím si, že jakkoliv je současná doba složitá ekonomicky, společensky, mezinárodněpoliticky, vojensky, potenciál komunikace s veřejností, se společností jako celkem nijak komplikovaný není. Naopak. Bylo tady dost – když použiji módní slovo – „výzev“ k jednotnosti, k identifikaci se státem či s národním celkem. Jenže vláda se této příležitosti nechopila, tuto šanci podle mého soudu – promiňte mi ten výraz – prošťurovala, komunikačně situaci nezvládla. Jedním z dokladů je třeba nápadný nárůst politických vtipů, které vypovídají o tom, že veřejnost má od vlády distanc, že s ní neumí identifikovat, že ji vláda neoslovuje. Platilo to za minulého režimu a platí to stejně i dnes. Je symptomatické, že se to přihodilo právě této vládě.

Říká se, že v těžkých dobách by měla být společnost jednotná, aby je lépe přestála. Rozumím tomu správně, že současná nejednota společnosti je přímo úměrná špatné komunikaci vlády?

Nevím, jestli se ztotožním s první částí té otázky, nevím, jestli by složitá období měla být období, kdy jsou lidé jednotnější, ale rozhodně jsou to období, kdy je možnost určitě identifikace, určitého sjednocení větší než v dobách pohody. Nehodnotím, jestli je to dobře, nebo špatně. Podle mého

soudu by vláda potřebovala, aby za ní rozhodující část společnosti stála nebo šla. Jenže pro to nedělala vůbec nic. Tuto příležitost nevyužila.

V čem je vláda podle vás komunikačně zdatná a v čem je naopak slabá?

Ač se to nezdá, je to poměrně nenápadné, ale vláda je komunikačně dost silná v tom, jak dokáže navenek kompenzovat důsledky vnitřních neshod v koalici. Jak jsem kritický k tzv. balíčku úsporných opatření, je očividné, že jakkoli to byl výsledek nejruznějších kompromisů a výsledek je podivný, vláda dokázala neventilovat rozpory, které při jeho sestavování jistě proběhly. Tohle se jí daří. Nedaří se jí ovšem navázat kontakt s veřejností, zůstává izolovaná. Jak už jsem řekl, mnozí se vtipy tomu napovídají: když jsou lidé od něčeho izolováni, tak se jim to snadno kritizuje. Teoreticky si umím představit, že dokonce i velmi svérázná vystoupení ministra zdravotnictví by bylo možné nasvítit jako sympatická. Šlo by to, ale oni se o to ani nepokusí. Také proto ho veřejnost do značné míry začala vnímat jako figurku.

Kabinet Petra Fialy spoustu lidí popuzuje proti sobě nálepkováním, někdy i docela ostrým, až s náznakem kriminalizace. Je to něco, co přichází s vypjatými emocemi této složité doby? Nebo je to takřikajíc „stará vesta“?

Tohle by bylo asi na dlouhou přednášku. Tendence k nálepkování tady byla vždy. V minulém režimu jsme slyšeli neustále něco o revanšistech a buržoazních živlech, nicméně i v polistopadové době tento jev probublával. To se mluvilo nejčastěji o „milovnících starých pořádků“ či „starých strukturách“. Bylo to dost typické pro devadesátky a vůbec pro vyrovnávání se s předlistopadovou dobou. Vzpomeňme třeba na ten stokrát omílaný a podle mého soudu naprosto zoufalý předvolební spot „Přemluv bábu“ nebo jak se to jmenovalo. Zhruba někdy v desátých letech 21. století jsme si tomu odvykli a teď se to vrací v takové dost hrubé podobě, ale není to nic nového. Nutno však dodat, že situace se zhoršuje tím, jak se do veřejné komunikace výrazně zapojily sociální sítě, jejichž podstatnou vlastností je, že podporují emocionální prožívání, nikoliv racionální úvahu. Prožitky emoce je na prvním místě.

Emoce je jednoduchá, nemusí se zdůvodňovat, prostě to tak cítím. Pokud by měl člověk někomu racionálně dokázat, že je, řekněme, nebystrý, mohlo by to stát spoustu námahy, a ještě to může dopadnout špatně. Kdežto když napíšu, že je blb, a odešlu to, je to naprosto jednoduché. Tento jednoduchý princip sociální sítě podporují.

A k té kriminalizaci, kterou zmiňujete. Domnívám se, že nějaká zásadnější kriminalizace, kdy by došlo ke skutečnému pronásledování, nepadá v úvahu. Sympatie a antipatie davu jsou sice sil-

“

Veřejnost má od vlády distanc, neumí se s ní identifikovat, kabinet ji neoslovuje. Platilo to za minulého režimu a platí to i dnes.

”

né, jsou intenzivně prožívané, osobně se nestačím divit, když dám někomu rozhovor, co všechno se o sobě poté na sociálních sítích dozvím, od živočišného původu až po to, co si mám uříznout. Ale vyvane to za dva dny a je po všem. Ano, ta vyjádření jsou silná, působí kriminalizujícím, dehonestujícím dojmem, ale vyvanou a není v tom žádný dlouhodobý záměr, žádný trvalý promyšlený postup. Je to skutečně jenom zvržení písku na dně potoka. Mám tendenci to nevnímat jako skutečně riskantní, ale na druhou stranu musím připustit, že je nesmírně otravné žít ve společnosti, která preferuje emoce před rozumem.

Jakou roli v tom víření emocí a potlačování střizlivého rozumu sehrávají média?

Myslíme-li médiu všechno, od tisku po sociální sítě, tak v tom hrají velkou roli, zvláště ta strana sociálních sítí. Ale i vysílací média tím, že pracují s obrazem, tím, že konkrétními výjevy reprezentují nějaké obecnější soudy, dokážou být velmi emotivní, tedy pocitotvorné. Řeknu banální příklad. Vezměte si, jak zvláštním způsobem byl pokrýván ten ostudný zápas Sparty se Slavíi, chování hráčů i fanoušků. Slavie vydala prohlášení, které evidentně oslovuje rozum, je napsané střizlivě někým, kdo to chtěl pojmenovat, avšak média nám stejně nabízejí obrázky peroucích se fanoušků, výbuchy dělobuchů, rvou do nás emoce. A jsou to tradiční média, takže si myslím, že mají značný potenciál emotivnosti a v nejrůznějších případech ho využívají. Například všechny ty slavné reality show nejsou nic jiného než hrou na emoce: nenávidím ho, miluju ho, je mi sympatický, pokřikuju na obrazovku sprostá slova, protože to prožívám. Emoce se vždy projeví tam, kde není kladen důraz na přemýšlení, ale na prožívání.

“

To je vlastně princip postpravdivé doby. Není důležité, co víme, je důležité, jak k světu přistupujeme, jak ho prožíváme a jak ho cítíme.

”

Nemyslet, ale vyžívat se ve vášních.

To je vlastně princip postpravdivé doby. Není důležité, co víme, je důležité, jak k světu přistupujeme, jak ho prožíváme a jak ho cítíme.

Ano, média rozehrávají emoce a někdy je upřednostňují před fakty, před rozumem. Byli jsme svědky vypjatých emočních kampaní proti jednotlivým lidem i celým skupinám, ať už to byl někdejší americký prezident Trump, nebo v době covidu třeba lidé, zastávající jiný než oficiální názor, propagovaný vládou. Někdy to bylo hodně emoční a posléze se některá média i omlouvala za to, že rezignovala na svou úlohu informovat a jen přebírala vládní propagandu. Je to něco normálního? Nebo je to zveličeno právě tím, že tato doba nahrává emocím?

Myslím, že tam je určité zveličení. Navíc média, stejně jako my všichni, žijí v nějakém dlouhodobém příběhu a chovají se úměrně tomu, jak se ten příběh vyvíjí. Rada médií u nás byla na straně současné vládní koalice, protože to považovala za protibabišovské a být proti Babišovi byl silný příběh. Když se jim to hodí do příběhu, tak mohou být provládní i protivládní. Uvedu příklad: Z hlediska vztahů médií a vlády bylo jednou z nejpozoruhodnějších událostí během pandemie odvolání ministra Prymulu. Bulvární novináři ho nachytali na schůzce, vyfotili, konfrontovali s tím premiéra

Babiše a Babiš se absolutně vyděsil a Prymulu odvolal. O čem to svědčí? Že se bál reakce médií víc než čehokoliv jiného. Coby politik bezděky vyslal signál: „Vím, že média jsou silnější, musím jim ustoupit, musím ministra rituálně popravit.“ To je výpověď o postavení médií v této společnosti. Samozřejmě je úplně jedno, že to byl právě Babiš a Prymula. Jde o to, jak se zachoval předseda vlády. Kdyby řekl: „Pánové, já chápu, že pan ministr přestřelil, ale teď ho potřebuju, račte vypadnout,“ to by mělo logiku. Jenže to, že ho potřeboval, ale před médii ztratil glanc, to nemělo logiku. Pro mě to mělo výpovědní hodnotu v tom, jak vypadá vztah politiky a médií. Připomínám to proto, že média jsou si na základě takovýchto příhod vědoma své síly.

Vzrušené debaty se nyní vedou také kolem veřejnoprávních médií. O poplatcích, financování vůbec, o mediálních radách a spoustě dalších věcí. Jak by měla veřejnoprávní média fungovat, aby opodstatnila svou existenci?

Neschovávám se před odpovědí, ale vážně vám neumím odpovědět. Zkusím to alespoň takto: Veřejnoprávní média nejsou svíčková, kdy koupíte správné maso a uvaříte správnou omáčku a máte dobrou svíčkovou. Tato média existují v nějakém konkrétním kontextu, na jehož tvorbě se podílejí a současně jsou jím formovaná. Čili neříkejme si, zda fungují správně jako veřejnoprávní média, ale řijme si, zda jsou společností k něčemu víc nebo k něčemu jinému než média komerční. A takto ta odpověď zní ano, a to přes všechny možné kritické připomínky, neboť ve chvíli, kdy přijde nějaký průšvih, třeba povodeň, válka a podobně, lidé utečou k médiím veřejné služby, kde cítí jakousi jistotu.

To ale neznamená, že by nemohla být jinak zorganizovaná a jinak placená. O tom by se dala vést debata. Osobně si myslím, že koncesionářský poplatek jako forma daně, který platí každý, může klidně být, stejně jako může být financování ze státního rozpočtu, vůbec mě to neuráží. Podstatné je, jakým způsobem je ošetřené to, aby možné zasahování do chodu těch médií bylo minimalizováno. Ono je dnes poměrně velké; politická tělesa volí členy rady, můžou je odvolávat, schvalují etický kodex, tedy základní pravidla chování veřejnoprávních médií, takže ta nejsou kdovíjak samostatná. Na druhou stranu jsou to velké byrokratické instituce a otázkou je, jestli by nemohly tutéž službu nějaké instituce poskytovat efektivněji. Dokážu si docela dobře představit, že by vznikla grantová agentura, která by vypisovala různé soutěže, včetně soutěže na provozování zpravodajského kanálu, a toho se může chopit klidně jiná firma, jiná televize, ale musí splnit podmínky soutěže. Muselo by se vyřešit samostatně několik důležitých otázek, třeba archiv, vždyť je tam obrovské kulturní bohatství, které by mělo zůstat v nějakém celku, ale jinak si myslím, že je čas přemýšlet o tom, jestli právě současný způsob je ten nejefektivnější, jak službu veřejnosti poskytovat.

Vrátím se ještě k emocím šířeným politiky i médii. Vidíte dnes mezi politiky nebo v médiích ně-

jaké osobnosti, které by dokázaly ty vířící emoce uklidňovat, posunovat je – a tím i společenskou debatu – do racionálnější roviny?

Opravdu nevím. Jakkoli se nyní stále mluví o úloze veřejnoprávních médií, myslím si, že tu skutečně není prostor pro meritorní, vážnou, nezaujatou debatu, neboť každý v tom má nějaký zájem. Například je těžké si povídat o možné budoucnosti televize veřejné služby s někým, kdo pro ni dlouhodobě točí filmy. Na druhou stranu

ale, kdo je netočí, nemá zkušenosti a pohybuje se v rovině více či méně poučeného laika jako já. Navíc je zde moment, coby důsledek cyničnosti politické scény, že postavení médií veřejné služby je docela slušná komodita na trhu výměnných politických služeb něco za něco. Nikdo není do té míry identifikován s médii veřejné služby jako s kulturním či společenským statkem, jako s hodnotou, aby nakonec nekývl na nějaký politický obchod ve smyslu myw vám odsouhlasíme tohle, když vy nám odsouhlasíte tamto. Zdá se mi, že politické obchodování je silnější než jakýkoliv upřímně míněný zájem o vytvoření prostoru pro službu veřejnosti. Ale možná je to jen můj dojem.

Stále se píše a mluví o rozdělené společnosti. U nás, v Evropě, vlastně na celém Západě. Je možné říci, co by měli v nějakém ideálním případě politici – jak vládní, tak i opoziční – dělat, a čeho se naopak vyvarovat, aby nepodporovali negativní jevy jako prohlubování rozdělení, růst zášti, nenávisť, nebo aby je aspoň omezili?

Promiňte, že tu odpověď od sebe jaksi odstračím, ale myslím si, že v té otázce je bezděky obsažené výrazné přecenění role politiků. Politici nejsou pan farář, politici nejsou panovník, aby mohli přikázat, že se nebude solit, abych použil motiv pohádky. Chtít po nich, aby něčím překonali rozdělenost společnosti, je iluzorní. To však neznamená, že nemohou dělat nic, ale je to něco skromnějšího, leč důležitého: Neměli by škodit špatným příkladem, aby nemohla být argumentem třeba slova „no tak lžu, co má být, lze i předseď vlády“.

Promiňte, že sklouzávám ke vzpomínkám starého zbrojnoše, ale vzpomínám si, že když jsem byl poprvé ve Spojených státech na přelomu 80. a 90. let jako člověk, který se teprve učí všechno možné, tak jsem se ptal svých domácích, u kterých jsem bydlel, což byl univerzitní profesor s manželkou, co je tak vzalo na aféře Watergate. A oni mi spontánně odpověděli, že nejhorší bylo uvědomit si, že prezident Nixon lhal. Jistým způsobem byl ten jejich pohled na politiku až naivně čistý, přitom to samozřejmě nebyli žádní pitomci. Jenže měli pocit, jakkoliv by jim to znalost dějin mohla vyvrátit, že prezident Spojených států je někdo, kdo nelže. Byl to pro ně kulturní šok. No a já jsem si s hrůzou uvědomil, že považuji za naprosto samozřejmé, že nám naši politici lžou. Zaskočila mě ta samozřejmost, s jakou tenhle fakt přijímám. Občas tuto příhodu používám jako ukázkou toho, jak politikova síla vůči společnosti spočívá v tom, že představuje příklad. Může představovat příklad dodržování pravidel, porušování pravidel, ale víc od něj chtít asi nemůžeme.

Narazili jsme na silné téma, možná hned na několik rozhovorů, případně i na celou knihu. Dnes se zdá, že lhaní politiků nikoho nepřekvapí nikde, u nás, v Evropě ani v Americe. Vyšlo například najevo, že americká administrativa soustavně lhala veřejnosti o válce v Afghánistánu. Podobných příkladů nejen z Afghánistánu je nespočet.

Měli v tom praxi, vždyť o Vietnamu taky lhali. ➔

“

*Veřejnost
má od vlády
distanc,
neumí se s ní
identifikovat,
kabinet ji
neoslovuje.
Platilo to za
minulého
režimu
a platí to
i dnes.*

”

Kam po Fialovi: Doprava nebo doleva?

Podle mezinárodního průzkumu, který pravidelně koná společnost Morning Consult, je dnes Petr Fiala nejméně oblíbeným premiérem na světě.

Alespoň z těch mnoha desítek zemí, kde je tento průzkum konán. Důvěřuje mu jen 18 procent obyvatel, zatímco 78 mu nevěří a za premiéra ho nechce.

Navíc se jeho obliba propadá od loňského března vlastně nepřetržitě.

Ladislav Jakl,
hudebník,
spisovatel,
analytik IVK

Jestli to půjde takhle dál, dostane se jeho podpora do záporných čísel. No, to asi nejde, ale vyhlídky má před sebou náš umělohmotný premiér strašlivé. A ani on nebo jeho příznivci se nemohou konejšit tím, že dna už bylo dosaženo, že lidem se začne tak nějak lépe vysvětlovat vládní politika, ta pak také navíc přinese viditelné zlepšení sociální situace a z ošklivého fialového káčátka se stane krásná fialová labuť.

No, nestane. Protože daleko spíše přijdou ještě horší časy. A to jak objektivně (další pokles reálných příjmů, další ekonomická stagnace, další vlna drahoty, další znehodnocování úspor), tak i ve vnímání lidí, v celkové společenské atmosféře. Setrvačnost negativních trendů, nastartovaných v posledních letech, bude obrovská. Připravme se na to.

Fialova vláda se může stokrát vymlouvat na to, že to Putin a Babiš a vůbec všechny ty objektivní potíže. No, proč bychom objektivní potíže měli mít nejhorší na světě zrovna my a proč by zrovna u nás měly být nejznatelnější pokračující negativní trendy, to už nikdo z ministrů a koaličních politiků neokecá. Být poslední v oblíbě na světě prostě nutné není. Objektivní potíže má kdekdo.

Scénář pádu vlády

Padne tedy vláda, když už ji skoro nikdo nechce? Musela by padnout nejspíš do konce jara 2024, to by mělo ještě smysl vypisovat předčasné volby. Když ale vláda jaro přežije, nějak už to nejspíš doklepe do řádných voleb, které jí zasadí poslední ránu z milosti. Ale dobrá, může tedy přece jen padnout do třetího? A jak by se to mělo stát?

Vlastně přichází v úvahu skoro jediný scénář. Společenské klima a nevraživost vůči vládě se zostří natolik, že jednomu z koaličních partnerů (kromě Pirátů, ti nejsou ani do počtu) dojde, že „nechce být společně s Fialou chycen a oběšen“ a že výnosy z účinkování ve vládě už nevyváží hrozící politické náklady. Tento partner (zatím to bývali obvykle lidovci) se okatě v jistou chvíli od vlády distancuje, zařadí se mezi kritiky, a aby už nebyl sám terčem, začne spolu s oněmi kritiky prstem ukazovat na to, co v ten okamžik z vlády zbude. Opozice posílená o tohoto odpadlého koaličního partnera vyvolá v Poslanecké sněmov-

ně hlasování o nedůvěře vůči vládě, která bude snadno vyslovena, a kabinet bude nucen podat demisi. Nepokusí-li se prezidentův tým o nějaké podivné čachry, které by se hlavě státu zcela jistě hodně vymstily, budou vypsány předčasné volby. Do té doby povládne Fialův tým v demisi nebo několikaměsíční úřednická vláda. Následně přijdou volby a všechno se změní.

Co se změní?

Jenže co dál? Vláda bude smetena a přijde nová garnitura. Nebo částečně staronová. Budou lidi najednou spokojeni? Přestanou si stěžovat na poměry i na svou osobní sociální situaci? Objektivní důvody pro to mít nebudou. Ekonomická a sociální situace se setrvačně bude určitě zhoršovat ještě několik let, ať bude ve vládě sedět kdokoli. Na nějakou štedrou sociální politiku mohou lidé také zapomenout, té by se s jakoukoli změnou ve Strakově akademii nedočkali. Není z čeho brát, a tedy ani není z čeho rozdávat.

Ale veřejné klima by se přece jen zlepšit mohlo. Rychle a výrazně. Ono by k tomu stačilo přestat trapně lhát, přestat okatě poškozovat české národní zájmy, zastavit hujerské a horlivé přijímání každé nové hloupé bruselské regulace a přestat utrácet za pitomosti, jako jsou americké stíhačky, ponorky, letadlové lodě, UFO, světelné meče a kdoví za co vlastně Fiala a jeho ministři tak strašně utrácí.

Také by nová příští vláda mohla skoncovat s bojem proti svobodné soutěži myšlenek, proti svobodě projevu, proti otevřené diskusi, proti odlišným názorům. Mohla by přestat kriminalizovat své kritiky a zametat pod koberec vlastní skandály a průšvihy. To vše by jistě vedlo ke zlepšení nálady lidí. Ale jen dočasně. Dříve nebo později budou chtít lidé i jíst, topit, jezdit, oblékat se, levně kupovat, levněji bydlet. Zkrátka – prosperovat.

To ale nelze zařídit během pár let ani s tím nejlepším receptem. A navíc – a to je a mělo by být jádrem dnešní debaty: je tu někdo s dobrým alternativním receptem, antitezí vůči sebedestrukční politice aktuální české vlády? No, toť otázka, byt se na pódiih demonstrací střídají různí odborníci s všelijakými doporučeními.

Protest není program

Ano. Stačí si zajít na jakoukoli protivládní demonstraci nebo se začíst do nějakého alternativního média (takového, kterému prolhaná vláda říká dezinformační), a hned člověk zjistí, že kromě nespokojenosti s Fialou už toho jeho kritici moc společného nemají. Ba dokonce jejich recepty jsou často i protichůdné.

Dnešní protestní a opoziční síly spojuje kromě odporu k vládě snad jen odpor ke Green Dealu a proti nesmyslné ukrajinské politice vlády. Možná ještě proti genderovému blbnutí. A hlavně (to v žádném případě není málo) je spojuje názor, že je nutno posílit naši suverenitu a že o své zemi si máme rozhodovat doma. Tedy jít přesně opačným směrem, než kterým ukázal náš (náš?) prezident, když navrhl, abychom se v orgánech EU napříště dobrovolně vzdali práva veta.

Více, nebo ještě více socialismu?

No dobrá. Nějaký průnik postojů by v opoziční komunitě byl. Ale v ekonomické oblasti žádná velká shoda na této straně politické (ale i občanské) scény není. A to se může ukázat jako velký problém, ať už příští volby budou řádné, nebo předčasné. Dobře kritiky vlády poslouchejme.

Jedni vidí spásu ve větší kontrole, v přísnější a důkladnější regulaci (např. cen), v lepším a spravedlivějším přerozdělování, v postihu obchodníků a řetězců, v omezování tržních svobod, a dokonce ve znárodňování, ve vyvlastňování. Druzí naopak říkají, že vysoká míra regulace trhu a také vysoké zdanění jsou právě onou pravou příčinou současné ekonomické deprese a že je třeba odstranit překážky v růstu bohatství, a ne vidět naději v jeho lepší distribuci.

Takže jedni kritizují vládu za nedostatek socialismu, druzí za nadbytek socialismu. A často to o sobě navzájem ani nevědí, protože názory se jen paralelně deklarují, neprocházejí ohněm

polemik, protože polemické střety jsou považovány v rámci svatého boje proti vládě za škodlivé. O osobních sporech toho slyšíme mnoho, ale o meritorních rozdílech v názorech skoro vůbec. A představitelé alternativní scény mají mnohdy názory navzájem zcela nekompatibilní.

Tak jak by tedy mohli společně vládnout? Ano, je možno udělat mnoho pozitivních kroků, aniž se sáhne na toto věčné pravolevé téma. Ale následně už k zásadnímu posunu nemůže dojít, dokud nenastane vysoká míra společenské a politické shody na tom, co je hlavním kořenem současného chudnutí, a shody na tom, kudy vede cesta z krize. Jestli prostřednictvím odhození břemen regulací, nebo naopak posílením kontrolní a regulační role státu a jeho institucí.

Doprava, nebo doleva?

O této shodě je nutno začít mluvit. Tedy vlastně úplně nejdřív o oné výchozí neshodě. Nechodit kolem ní jako kolem horké kaše. Protivládní síly se nemusejí rozhádat ještě dřív, než vystupňují tlak na vládu. Ale už je načase mluvit o tom, které recepty mají šanci stát se hojivou náplastí, a které naopak budou solí sypanou do otevřené rány naší ekonomiky.

A nejde jen o ekonomiku. Jde také o pojetí role státu, o chápání, co je veřejným statkem a co už není, o pojetí vztahu mezi institucí a jednotlivcem, jde i o přístup k individuálním svobodám, jde o principy sociální politiky, o to, zda potřebujeme posílení, nebo naopak redukci agendy kolektivního rozhodování.

Tato debata nesmí být nadále tabu, a to ani mezi dosavadními spojenci. Ne, ještě ani náhodou není protivládní masa u scénáře operace „převzetí moci“. Zdaleka ne. Teď by měla vstoupit z fáze sebeidentifikace a koordinace akcí do fáze možná i bolestné, ale naprosto nutné debaty o tom, jestli cesta z bažin vede doprava, nebo doleva. ➔

Protivládní demonstrace

mají jediného společného jmenovatele – nechceme současnou politiku. Ale jaký program tito lidé v příštích volbách zvolí, nevíme.

Příliš hlasitá sexuální menšina

Konzervativně zaměřený volič, který v posledních sněmovních volbách volil uskupení SPOLU, je zřejmě překvapený iniciativami vlády v otázkách genderu. **Současná vláda totiž přijala k ratifikaci Istanbulskou úmluvu, což neudělaly ani předchozí, levicověji orientované vlády.** A k návrhům na manželství stejnopohlavních párů je také vstřícná.

AUTORKA:
Dana Jaklová
redaktorka

Od kriminalizace k toleranci

Bolševik neměl menšiny rád. Dá se říct, že všechny. „Kdo nejde s námi, jde proti nám!“ Nebyli to jen homosexuálové, ale také lidé s různými handicap, a nakonec i lidé s jinými názory. V České republice sice byla už v 60. letech 20. století zrušena trestnost konsenzuálního homosexuálního styku, ale hlavní změna přístupu i k této menšině přišla až se změnou režimu. První kroky k narovnání práv menšin tedy přinesla až 90. léta 20. století.

To se týkalo i registrovaného partnerství stejnopohlavních párů. V roce 1997 v Poslanecké sněmovně podali společný návrh na registrované partnerství poslanci Zuzka Rujbrová (KSČM), Jana Gavlasová (ČSSD) a Jaroslav Zvěřina (ODS). Tento návrh nepočítal se společnou výchovou dětí a s adopcí. V roce 1998 ho v prvním čtení Sněmovna zamítla.

Také další návrh Jana Zahradila (ODS), Moniky Horákové (US), Jitky Kupčové (ČSSD) a Zuzky Rujbrové (KSČM) Sněmovna v roce 1999 zamítla. Zásadní roli v zamítnutí sehráli tehdy poslanci KDU-ČSL. Na dalším návrhu pracovala vláda Miloše Zemana v roce 2001, ale ve Sněmovně neuspěla. Vláda Vladimíra Špidly připravila registrované partnerství v roce 2004, také bez úspěchu. Tento návrh upravený už ve spolupráci s Gay a lesbickou ligou předložilo 9 poslanců v témže roce, návrh byl o rok později zamítnut.

Teprve další poslanecký návrh byl v dubnu 2005 a následně v lednu 2006 schválen Sněmovnou a Senátem. Prezident Václav Klaus ho však vetoval: „Cílený, vědomý a záměrně prováděný proces legitimizace, odtabuizování, respektování, neodmítání, neskandalizování partnerství osob stejného pohlaví, který v naší zemi probíhal od počátku šedesátých let, vytvořil pro tuto menšinu v podstatě bezproblémové prostředí jak pro vztahy mezi jejími příslušníky navzájem, tak pro vztahy jejich příslušníků vůči jiným lidem, a zajistil víceméně neutrální přijímání této menšiny ve společnosti.“

Veto prezidenta Sněmovna v březnu 2006 přehlasovala. Zákon o registrovaném partnerství tedy u nás platí od 1. července 2006.

Zajímavé na tomto procesu je, že zatímco na jeho začátku stála opravdu autentická snaha

o toleranci a o poskytnutí platformy stejnopohlavním párům, tak později se už iniciativy ujali aktivisté z Gay a lesbické ligy. Na jednání Sněmovny před závěrečným hlasováním o tom mluvil například Vlastimil Tlustý z ODS: „Dotaz Mladé fronty DNES: Pokud zákon poslanci přijmou, stejně neumožňuje adoptovat děti. – Odpověď onoho nejpoulnějšího homosexuála, a já mu tím také vyjadřuji své sympatie, aby bylo jasné, že slova o toleranci myslím vážně: Ono se asi všechno musí dělat postupně. Některým lidem určité věci stále nedocházejí. Já to svým způsobem chápu. Když začnete lidem tlačit něco násilně, může je to naopak popudit proti tomu. Ale zase – dobře poslouvejte! – nechceme čekat například třicet čtyřicet let. Jsem optimista. Za čas se to povede.“ O přijetí zákona se zasadila ČSSD, převážná většina komunistů a poslanců Unie svobody-DEU. Proti byli všichni lidovečtí poslanci a většina klubu ODS.

LGBT+ a dveře dokořán

Pozitivní záměr se postupem času stal, v případě LGBT menšiny, záminkou k poměrně agresivnímu prosazování dalších a dalších nároků neheterosexuální části populace. A nynější vláda to přijímá. Několik legislativních návrhů k prosazení požadavků LGBT už je v Parlamentu, další se chystají. Stojí za nimi více než lidé ze zmíněné menšiny progresivističtí aktivisté.

Zcela nová kapitola boje za práva homosexuálů začala v roce 2017. Přestože deset let předtím se prosazovatelé zákona o registrovaném partnerství dušovali, že jim nejde o manželství a děti, právě v roce 2017 se spojily neziskové organizace Prague Pride, Amnesty International, PROUD, Logos ČR a vytvořily tzv. koalici za manželství se známou kampaní Jsme fér.

Už v roce 2018 šel do Poslanecké sněmovny návrh Radky Maxové (ANO) na manželství pro stejnopohlavní páry jako novela občanského zákoníku. Prvním čtením prošla v roce 2021, do druhého čtení se nedostala kvůli konci funkčního období Sněmovny.

Po sněmovních volbách 2021 nabral proces „manželství pro všechny“ spád. V roce 2022 podala návrh skupina vedená Josefem Bernardem (STAN),

ve které mají zastoupení ANO, ODS, STAN, TOP 09 a Piráti. Návrh se nedostal na program jednání, až letos se to podařilo po zásahu předsedkyně Sněmovny Markéty Pekarové Adamové (TOP 09). Zároveň se však do programu jednání dostal i návrh Marka Bendy (ODS) na zakotvení heterosexuálního manželství do Ústavy ČR.

Bendovu předlohu navrhla Klára Kocmanová (Piráti) při projednávání na plénu PS zamítnout: „Zakotvení manželství jako (svazku) muže a ženy

„Naším posláním je utvářet respektující a bezpečné prostředí, ve kterém mohou být LGBT+ lidé sami sebou.“

Vedle manželství stejnopohlavních párů je nyní v legislativním procesu také ratifikace tzv. Istanbulské úmluvy, která je jedním ze zásadních dokumentů aktivistů a jakousi ústavou gender ideologie.

V tuto chvíli se v Poslanecké sněmovně proti tomuto dokumentu o ujednání Rady Evropy

Duhové hanobení státní vlajky
v podání předních českých ústavních činitelů

nemá v ústavě žádná ze západních zemí. Všechny země na západ od nás, s výjimkou Itálie, mají ve skutečnosti již uzákoněno manželství pro stejnopohlavní páry. Naopak se ukazuje, že země, které k ústavnímu zakotvení manželství jako svazku muže a ženy přistoupily, jako je Slovensko, Maďarsko nebo Rusko, se u toho nezastavily. Vede to k dalším konzervativním návrhům, jako je zásadní omezování práv na umělé přerušování těhotenství nebo úplný zákaz změny pohlaví u dospělých osob s lékařskou diagnózou nesouladu těla. Já věřím a doufám, že touto cestou se v Česku vydat nechceme.“

Její návrh však neprošel, hlasovali pro něj jen čtyři Piráti, 26 poslanců STAN, a sedm poslanců TOP 09.

Oba návrhy, jak manželství stejnopohlavních párů, tak ústavní změna, prošly do druhého čtení Poslanecké sněmovny.

Převýchova lidstva

„Česká republika patří z hlediska práv gayů, leseb, bisexuálů, trans lidí a dalších členů LGBT+ skupiny mezi liberální země střední Evropy, přestože i zde se mohou setkat s právními a sociálními obtížemi neznámými pro většinovou populaci.“ Uvádí Wikipedie.

I přestože je naše společnost vůči jinak sexuálně orientovaným lidem tolerantní, aktivisté z LGBT mají pocit, že Česká republika pro ně nedělá dost. Na stránkách spolku Jsme fér se uvádí:

(seskupení evropských zemí nezávislé na EU) vytvořila skupina napříč politickými stranami. Většina poslanců z ANO, ODS, KDU-ČSL a SPD hlásí, že bude proti. Projednávat se ve Sněmovně bude na podzim. Dříve však proběhne diskuse v Senátu. I zde se vytvořila skupina proti úmluvě, kterou vede místopředseda horní komory parlamentu Jiří Oberfalzer z ODS. Ten na nedávné tiskové konferenci, kterou k dokumentu svolal, prohlásil: „Skoro to vypadá, že základní brzdou je tradiční rodina. Je to vlastně převýchova lidstva.“

Istanbulská úmluva pod rouškou potírání násilí na ženách přináší řadu významných genderových ustanovení, zaměřených zvláště na děti. Úmluva vnímá pohlaví jednotlivce jako společenský konstrukt. Každý si tedy může o svém pohlaví rozhodnout sám. Školy, podle Istanbulské úmluvy, jsou povinny zavést „genderový mainstreaming do škol a vzdělávacích zařízení“. Nemluvě o diskriminačním přístupu k heterosexuálním mužům, o udávání blízkých, o porušení presumpce nevinoty a dalším. Pokud by Istanbulskou úmluvu odmítl Senát, pak vzhledem k tomu, že dokument musejí ratifikovat obě komory Parlamentu ČR, by už do Sněmovny nemusel. A také by se nedostal k prezidentu Petru Pavlovi, který s dokumentem souhlasí a je připravený ho ratifikovat v nejkratší možné době.

Možná jsme tedy kvůli aktivitě současné vlády na prahu mimořádné události, a to naplnění korekční politické funkce horní parlamentní komory pro českou společnost. ➔

O co jde zastáncům kulturní revoluce

Většina z nás si přeje žít v předvídatelném světě s alespoň základními jistotami. Mezi ně patří i to, že pojmy nejsou dojmy a mají nějaký ustálený význam. V dnešní době se ale **význam slov mění rychleji než kdy dřív** a bohužel za to mohou i iniciativy některých našich zákonodárců.

AUTORKA:
Jana Jochová
Aliance pro rodinu

Co se nyní také řeší nebo plánuje řešit ve Sněmovně?

Mezi zákonodárci jsou dnes ve značné míře lidé, kteří mají pocit, že by se naše společnost měla urychleně posunout k lepším zítřkům, a hlavně vyhovět některým nátlakovým menšinám či názorům těch na správné straně stojících „odborníků“, kteří ale často s reálnou praxí do kontaktu nepřijdou. Takové lidi najdeme skoro ve všech stranách, ale největší koncentrace na „nové“ hodnoty je dnes u Starostů a nezávislých, když opomineme v Poslanecké sněmovně marginální zastoupení Pirátů. S nimi je dnešní Sněmovna plná záměrů „změnit svět“, z nichž některé již nabírají podobu paragrafů a jsou v různém stavu rozpracování připravené na legislativní proces.

Registrované partnerství

Kromě redefinice manželství čeká na své první čtení v Poslanecké sněmovně také návrh, který má novelizovat registrované partnerství. Přináší takzvané narovnání práv stejnopohlavním párům v oblasti majetkového a dědického práva a změnu názvu z „registrované partnerství“ na „partnerství“. Zároveň stejnopohlavní páry zahrnuje i do sociálního systému (pozůstalostní důchody), přináší společné jmění a další. Novela se nedotýká rodičovských práv, a nepřináší tedy zásadní redefinici rodičovství, což je jediný, ale zásadní rozdíl proti manželství. Má jít o přijatelný kompromis pro všechny strany, ale aktivisté za LGBT+ s ním jsou velmi nespokojeni, přestože za tímto návrhem stojí sám vyoutovaný gay, poslanec Jiří Navrátil z KDU-ČSL, který stejnopohlavní manželství odmítá.

Redefinice znásilnění

Dále se hodně mluví i o redefinici znásilnění, která je připravena v paragrafovém znění na ministerstvu spravedlnosti. Ano, Česká republika patří k zemím, kde za tento trestný čin padají zoufale nízké tresty srovnatelné s krádeží malého významu, to je bez diskuse nespravedlivé a trestní sazby by se zvýšit měly. Je bez debat, že sex s dítětem je vždy znásilněním, ale hádat se o míře souhlasu a vymýšlet definici, jak ho budeme rozpoznávat, tady se zákonodárci pouštějí na velmi tenký led. V zemích, kde to dopustili, se už lidé pomalu bojí

navazovat intimní kontakty a roste počet takzvaných asexuálů, tj. lidí, kteří po sexu už vůbec netouží.

Zákaz trestání dětí

Násilí je oblíbenou mantrou i v dalším legislativním záměru – a tím je nepřímý zákaz jakýchkoli trestů u dětí. Toho se má docílit novou definicí násilí (kam se přesunou právě jakékoliv fyzické tresty) a deklarací, jak má vypadat správná rodičovská výchova, kterou chtějí zastánci světa bez násilí natlačit do novely občanského zákoníku, jejímž hlavním záměrem bylo usnadnit rozvody, na kterých se lidé sami dohodnou. Ale pokud se zákon k novelizaci otevře, zákonodárci do něj mohou dát více věcí a občan se jen diví.

Změny v občanském zákoníku

V navrhované novele občanského zákoníku, která je nyní v připomínkovém řízení, tedy zatím čeká na předložení do Sněmovny, se objevily také tyto změny:

V paragrafu 858

Rodičovská odpovědnost zahrnuje povinnosti a práva rodičů, která spočívají v péči o dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj bez tělesného trestání, duševního strádání a jiných ponižujících opatření, v ochraně dítěte, v udržování osobního styku s dítětem, v zajišťování jeho výchovy a vzdělání, v určení místa jeho bydliště, v jeho zastupování a spravování jeho jmění; vzniká narozením dítěte a zaniká, jakmile dítě nabude plné svéprávnosti. Trvání a rozsah rodičovské odpovědnosti může změnit jen soud.

V paragrafu 884

Výchovné prostředky lze použít pouze v podobě a míře, která je přiměřená okolnostem, neohrožuje zdraví dítěte ani jeho rozvoj a nedotýká se lidské důstojnosti dítěte. Platí, že lidské důstojnosti dítěte se dotýká tělesné trestání, působení duševního strádání a jiná ponižující opatření. Občanský zákoník nepřináší sice žádné sankce, když rodič trest použije, ale taková úprava, obsahující sankce, obvykle následuje až za pár let po platnosti těchto paragrafů, kdy se zjistí, že nejsou až tak účinné, jak si progresivní zákonodárci přáli, a budou chtít přitvrdit. To je samozřejmě jen domněnka.

Skutečným průšvihem je ovšem gumovitost tohoto deklaratorního prohlášení, které de facto rodičovství činí nemožným, protože kdo kdy takto nastavené lafce dostál? Rozvádějící se či jinak nefunkční rodiče vždycky způsobí dětem duševní strádání. Kuriózně pak působí doznání poslankyň a dalších lidí, kteří tyto deklarace sice do zákonů protlačují, ale při projednávání záměru u kulatého stolu jsou schopni přiznat, že ani oni sami tomu ve výchově svých vlastních dětí nedostáli. Ovšem dělat z traumatu z vlastního selhání zákon pro všechny lidi, to je už trochu chucpe.

Změna pohlaví, popírání biologické reality

Další věc, která je v záměru a leží tentokrát na Ministerstvu spravedlnosti, kde ho řeší hlavně náměstek Karel Dvořák (nepřekvapivě STAN) enormně nakloněný různým progresivním požadavkům, je usnadnění změny pohlaví. Dnes pro úřední změnu pohlaví vyžaduje zákon znemožnění reprodukce a přeměnu pohlavních orgánů. Právě to aktivisté požadují odstranit. Zákon tímto ale pamatuje na děti a chrání je před faktickou redefinicí rodičovství, kterou by tato změna v reálu přinesla. Ve světě je už známo mnoho případů, že se dítě narodilo transmuži či ho počala transžena. Ti následně požadují po úřadech uznání svého rodičovství ve svých transrolích, ačkoli zákony zatím ve většině zemí světa reflektují biologickou realitu. Kdo dítě porodí, bývá úředně označen jako matka, i když vypadá jako vousatý muž. To však aktivisté chtějí prolomit a nutno dodat, že v některých případech zaznamenávají absurdní úspěchy. Práva dětí tedy ustupují do pozadí před přáními dospělých a popírání biologické reality má samozřejmě dalekosáhlé důsledky na psychické zdraví západní populace, nepřekvapivě hlavně u dětí.

V lobbistickém úsilí za úřední změnu pohlaví je aktivní hlavně spolek Transparent. Jeho hlavní tvář je úředně i biologicky stále muž, který si ale říká Lenka Králová. Na svém veřejném Facebooku i na jiných sociálních sítích zveřejňuje fotografie, kde se nachází ve společnosti různých vlivných lidí, kteří pak tuto tematiku veřejně zvedají a politicky prosazují. Je to například zmocněnkyně pro lidská práva Klára Šimáčková Laurenčíková a další, s kým udržuje přátelské vztahy již zmíněný náměstek ministra spravedlnosti Karel Dvořák. Za zmínku stojí i Klára Kalibová, advokátka neziskové organizace In IUSTICIA, která se také na mnoha záměrech zákonů pro LGBT+ podílí.

Označení otec a matka mizí

Za zmínku ještě stojí, že je ve druhém čtení v Poslanecké sněmovně aktuálně i novela o matrikách. Té předcházela změna vyhlášky o matrikách, která od 1. 7. 2023 zavedla používání dvojích formulářů rodných listů. Novela vyhlášky vyšla vstříc redefinici rodičovství, protože umožňuje stejnopohlavním párům, které to mají uznané ze zahraničí, a lidem po přeměně pohlaví, aby v rodných listech byli uvedeni jako rodič a rodič. Z jedné verze rodných listů tedy zmizelo označení otec a matka dítěte. Tato vyhláška je plně v kompetenci Ministerstva vnitra pod vedením Víta Rakušana (STAN), který nevyslyšel četné připomínky k této vyhlášce. Můžeme jen domýšlet, že pokud by obsah vyhlášky šel legislativní cestou jako zákon, tak je málo pravděpodobné, že by prošel tak hladce, jako se to stalo u vyhlášky. Novela zákona o matrikách kromě jiných věcí také pamatuje na stejnopohlavní páry a umožňuje jejich registraci na všech úřadech, nikoliv jen na vybraných, jak tomu bylo doposud. ➔

Milé děti,
a teď mě dobře
poslouvejte:
Jaké máte pohlaví,
si můžete vybrat!

Již brzy i ve
Vaší škole?!

Čína, Rusko a západní země se stále více podobají

Totalita přichází

Manažerské režimy na Západě a Východě se sice střetávají, ale každý svým způsobem směřuje k sociálně inženýrskému podřízení všeho lidského a svobodného technokratickému nihilismu a falešné realitě – k totálnímu technologickému stavu.

AUTOR:
Luděk Bednář
autor

Nejvlivnější kniha Jamese Burnhama je *Managerial Revolution* (Manažerská revoluce), která poprvé vyšla v roce 1941 s touto obálkou.

James Burnham (1905–1987) byl americký filozof a politický teoretik. V roce 1983 mu prezident Ronald Reagan udělil Prezidentskou medaili svobody.

Žije ještě liberální demokracie?

Pro mnoho občanů Západu se systém vládnutí stále více podobá tomu v Čínské lidové republice, popřípadě Ruské federaci. Tato podobnost má meze: v Číně vládne režim, který v minulosti zabil desítky milionů vlastních lidí a dodnes je ovládá. Tvrdit, že USA nebo jakákoli jiná západní země jsou svou povahou totožné s Čínou, by bylo směšné. Navzdory tomu jejich společné rysy rostou, což není žádná iluze, náhoda nebo spiknutí, ale produkt stejných systémových sil a ideologických základů.

Realita je znepokojivá: Čína, Rusko a Západ se svým způsobem a tempem, ale ze stejných důvodů, přibližují z různých směrů ke stejnému bodu – dosud ne zcela realizovanému systému totalizujícího techno-administrativního vládnutí. I když jsou jiné, neliší se charakterem, ale pouze stupněm vládnutí. Čína a Rusko jsou jen o něco dál na cestě ke stejné budoucnosti. Jak popsat tuto formu vlády, která již začala omotávat chapadla po celém světě? Mnozí na Západě si uvědomují, že ať žijí v čemkoli, rozhodně to není „liberální demokracie“. Tak co to je? Odpověď by mohl poskytnout vzestup a povaha technokratického manažerského režimu na Západě.

Manažerský režim

Kolem druhé poloviny 19. století se začala odehrávat revoluce v lidských záležitostech, která navazovala na průmyslovou revoluci. Tato revoluce změnila téměř všechny oblasti lidské činnosti a rychle reorganizovala společnosti, nejprve na Západě a poté na celém světě. Geografické hranice času a prostoru byly smeteny novými technologiemi komunikace a dopravy; značně rozšířená populace proudila do městských center a zvěšovaly se; masy dělníků začaly dít v obrovských továrnách a pak v kancelářích; v politice se objevily nové příležitosti pro ty, kteří se mohli chopit rostoucí moci mas a jejich hlasů. Ve vládě, podnikání a vzdělávání a téměř v každé jiné sféře života se objevily nové metody a techniky organizace, aby zvládly rostoucí masový byrokratický stát. Masové armády, masové korporace, masmédia, masové veřejné vzdělávání a tak dále.

Tato manažerská revoluce, která ve 20. století zrychlila, začala podněcovat další transformaci západní společnosti – umožnila vznik nové manažerské elity. Z takových lidí se stala profesionální

manažerská třída, která se rychle rozšířila, aby uspokojila rostoucí poptávku po jejich službách. Zatímco bohaté rodiny staré pozemkové šlechtické elity zpočátku nadále vlastnily mnoho z těchto nových masových organizací, brzy přestaly být schopné je provozovat, protože vlastnosti, které dlouho určovaly zvládnutí jejich role a postavení – vlastnictví půdy, zděděné válečnické ctnosti, klasické liberální vzdělání, rétorika, osobní charisma, kodex společenského chování atd. –, již k tomu nestačily ani nebyly relevantní. V důsledku toho manažerská třída získala kontrolu nad všemi masovými organizacemi.

Brzy se zjistilo, která třída skutečně tvoří vládnoucí elitu společnosti. Na některých místech byl konec staré aristokracie rychlý a krvavý. Ve většině Západu nebyla vymýcena, ale kooptována a pohlcena, přičemž potomci i těch nejbohatších šlechtických rodin byli nakonec nuceni získat stejné dovednosti, myšlenky a manýry jako manažerská třída, aby mohli přijmout nějakou významnou roli, od generálního ředitele přes politiku až po filantropa. Ti, kteří to neučinili, pomalu upadali do bezvýznamnosti. Manažerská třída vytvořila manažerskou elitu.

Posedlost kontrolou

Od té doby, co americký politický filozof James Burnham (1905–1987) v roce 1941 zveřejnil knihu *The Managerial Revolution* (Manažerská revoluce), teoretici manažerského režimu zaznamenali silné podobnosti všech hlavních moderních státních systémů, které vznikly ve 20. století, od liberálně-pokrokové správy reprezentované v USA Franklinem Delanem Rooseveltem přes fašistický systém prosazovaný v Itálii Benitem Mussolinim až po komunistický systém, který se poprvé objevil v Rusku a poté rozšířil do Číny a jinam. Všechny tyto systémy byly manažerského charakteru, navzdory tomu se každý choval odlišně. V současnosti geopolitická soutěž přechází v otevřenou konfrontaci, ale toto tvrzení je povrchní, zavádějící: pokud jde o základní politické otázky, Čína, Rusko a západní země se nerozcházejí, ale sblíží se a stávají se podobnějšími. Navzdory výzvám k rovnostářství a „demokracii“ všechny elity nedůvěřují lidem, kterým vládnou, a bojí se jich. Tyto elity se soustředily do samostatného oligarchického politického orgánu zaměřeného na upřednostňování a zachování své vlády a sdíle-

ných zájmů. Drceny úzkostí se neustále snaží maximalizovat kontrolu nad masami a racionalizují potřebu násilně udržovat stabilitu tváří v tvář zahraničním i domácím hrozbám. Vše je řešeno jako nouzový stav. „Bezpečnost“ se stala hlavním heslem státu a společnosti obecně.

Tato posedlost elit kontrolou je urychlována vírou ve „vědecký management“ neboli schopnost chápat, organizovat a řídit všechny složité systémy společnosti jako stroj vědeckými principy a technologiemi.

Odborné znalosti, jak toho dosáhnout, jsou považované za jedinečné vlastnictví elit. Ideologicky jsou tyto elity materialistické a otevřeně nepřátelské k organizovanému náboženství, které brzdí a brání státní kontrole. Pohlíží na lidské bytosti jako na stroje, které je třeba naprogramovat, protože věří, že obyčejný člověk je nepředvídatelné stvoření, jež je příliš hloupé, iracionální a násilné, aby si mohlo vládnout samo. Snaží se ho neustále upravovat a nahrazovat lepším modelem, ať už sociálním, nebo biologickým inženýrstvím. Jsou zaváděny komplexní systémy sledování, propagandy a nátlaku, aby pomohly postrčit (nebo strčit) obyčejného člověka do řady. Komunity a kulturní tradice, které se tomuto projektu brání, jsou zničeny.

Opačné myšlenky jsou cenzurované, aby nevedly k nebezpečnému odhalení. Vládnoucí moc je neustále povyšována, centralizována a distribuována technokratické byrokracií neomezeně žádnou odpovědností vůči veřejnosti. To vše je odůvodněno utopickou ideologickou dialektikou historického pokroku a nevyhnutelnosti. Ti, kdo jsou v souladu s proudem dějin, tedy se zájmy elit, jsou jako třída považováni za morálně a intelektuálně nadřazené zaostalým reakčním prvkům. Pouze některé názory jsou označované za „vědecké“ a „správné“. Vládní ekonomismus a efektivita je považovaná za nejvyšší společné dobro; jednotlivec je vybízen, aby plnil přidělenou roli poslušného konzumenta a kolečka ve stroji režimu, nikoli samosprávného občana. Stát stimuluje a řídí spotřebitelskou poptávku a reguluje a organizuje průmyslovou výrobu. Podniková sféra do značné míry srostla se státem, bují klientelismus. Wokovství neohrožuje manažerský režim, právě naopak. Především je to radikální, ale přímočaré rozšíření manažerské ideologie, jež zachovává a prosazuje všechny její principy. Jeho cíl vytvořit nové vědomí a rekonstruovat lidskou přirozenost je s ní zcela v souladu.

Totalitní technokratický stát

Zejména na jednoho autora měla velký vliv Burnhova kniha *Manažerská revoluce*. George Orwell si v roce 1946 nad ní stěžoval, že Burnhamův obraz nového světa se ukázal správný: „Kapitalismus mizí, ale socialismus ho nenahrazuje. To, co nyní vzniká, je nový druh plánované, centralizované společnosti, která nebude ani kapitalistická, ani v žádném přijímaném smyslu slova demokratická. Vládcí této nové společnosti budou lidé, kteří účinně kontrolují výrobní prostředky: to znamená obchodní manažeri, technici, byrokraté a vojáci, kterým Burnham říká ‚manažeri‘. Tito lidé odstraní starou kapitalistickou třídu,

rozdrtí dělnickou třídu a zorganizují společnost tak, že veškerá moc a ekonomická privilegia zůstanou v jejich rukou. Soukromá vlastnická práva budou zrušena, ale společné vlastnictví nevznikne. Nové, manažerské společnosti se nebudou skládat z malých nezávislých států, ale velkých superstátů seskupených kolem hlavních průmyslových center v Evropě, Asii a Americe. Tyto superstáty budou mezi sebou bojovat o vlastnictví zbývajících nedobytných částí Země, ale pravděpodobně nebudou schopné zcela dobýt jeden druhého. Vnitřně bude každá společnost hierarchická, s aristokracií talentů nahoře a masou polootroků dole.“

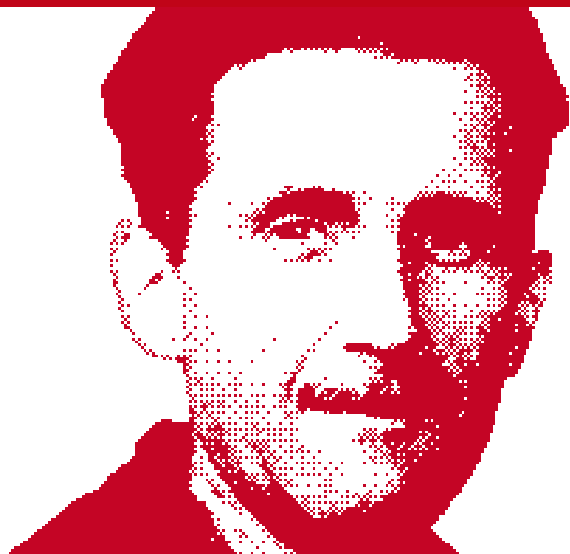
Tato vize světa sužovaného manažery se stala základem Orwellova románu 1984. Nyní se tento svět formuje. Dnes velké superstáty bojují o vlastnictví zemí. Navzdory všem spekulacím, že 21. století bude definovat „střet civilizací“, dnes existuje pouze jedna dusivá forma moderní civilizace, která se rozprostřela po celé Zemi.

Dvacáté století skončilo katastrofálním otřesem a zkázou, kterou způsobila první velká vlna manažerské totality. Hydra této totalitní pohromy byla v mnoha střetech zraněná, ale nikoli zcela zabitá. Současným 21. stoletím otřásá její oživení, které se projevuje stejnou manažerskou arogancí a pokouší se stejnými technologickými silami zrekonstruovat mysl a duši člověka. I když se manažerské režimy na Západě a Východě střetávají, každý svým způsobem směřuje ke stejnému osudu: sociálně inženýrskému podřízení všeho lidského a svobodného technokratickému nihilismu a falešné realitě – k totálnímu technologickému stavu.

Velký úkol lidstva 21. století proto zůstává v zásadě stejný jako ten, který zůstal nedokončen v bitvách 20. století: znovu probudit a prosadit lidský duch a získat zpět tradici a přirozené právo na sebevládnutí. A pak povstat v kontrarevoluci proti zlu úhlavního nepřítel a zničit falešný řád manažerství a všechny jeho jedovaté ideologické kořeny.

Tvrdit, že USA nebo jakákoli jiná západní země jsou svou povahou totožné s Čínou, by bylo směšné. Navzdory tomu jejich společné rysy rostou.

ANTI ORWELLOVÉ NAŠÍ DOBY

Nominace hrdinů války proti svobodě, přírodě a zastaralému rozumu. ZAPOJTE SE TAKÉ!

Redakce měsíčníku TO vyhlašuje soutěž o největšího ANTIOrwella. Princip je jednoduchý: Kdo podle redakce a veřejnosti statečně brání nekontrolovatelnému šíření bezbřehé a neodpovědné svobody slova, prosazuje přísnou ideologizaci všech sfér života a bojuje proti zastaralým zákonům přírody a rozumu, získá měsíční nominaci a v průběhu příštího roku bude na slavnostním večeru naší redakce oceněn řadou diplomů a plaket. Každý podle svých zásluh. Nominaci může získat jedinec i kolektiv, a to v několika níže uvedených kategoriích.

Temné časy zlořádu svobody pro každého, vypuknuvší po pádu železné opony na konci roku 1989, viditelně končí. Díky lepším lidem se svět opět stává jednodušším, přehlednějším, jsou nekompromisně odstraňovány bolestné procesy individuální tvorby svobodného názoru, ba i stovky a tisíce let šířené vědecké a přírodní pravdy. Společnost spěje opět k časům, kdy nebude trápena nekonečným množstvím nepokrokových názorů, lidé nebudou nuceni zmateně vybírat z různých pohledů na dění kolem sebe a nemůže se stát, že by kvůli šíření nevhodných „nativů“ v příštích volbách špatně volili, četli nevhodnou literaturu, sledovali filmy neovlivněné pravidly politické korektnosti. Na obzoru naší liberálně demokratické současnosti se tedy zjevují časy jediného správného, možného a povoleného názoru, jediné oficiální pravdy.

Do této země pravdě zaslíbené míříme díky hrdinům, kteří nás obětavě vedou a srdnatě potírají všechny škůdce, zpátečníky, dezoláty a šváby. V zájmu pokroku je třeba ocenit tyto reky naší liberálně demokratické doby, vzít se za progresivní ruce a s hymnou Evropské unie na rtech vykročit slunci vstříc.

Pojďme se společně sklonit před velikány naší doby, oceňujme, hlasujme, šířme a lajkujme!

KATEGORIE I.

Rudý prapor Felixe Edmundoviče Dzeržinského
Za neúnavný boj proti svobodě slova pro každého a neutuchající úsilí při zavádění blahodárné cenzury.

Nominanti:

Vít Rakušan, ministr vnitra. Za zřízení odboru KRIT ministerstva vnitra, který sleduje protirežimní nálady státních zaměstnanců, a protežování odborů a skupin, zdárně se svou činností připodobňujících komunistickým cenzorským a silovým útvarům, prosazujícím selektivní svobodu slova.

1989.

Petr Fiala, premiér. Za vypnutí nepohodlných webů krátce po vypuknutí ruské agrese na Ukrajině coby bezprecedentního cenzurního kroku po listopadu

1989.

Věra Jourová, eurokomisařka. Za neúnavnou a soustavnou snahu o prosazení evropské legislativy, kterou chce finančně podpořit v jednotlivých zemích média jednoho názoru a které přezdívá rodinné stříbro. Za snahu o ovlivnění svobodných voleb na Slovensku ve prospěch strany, která uznává desítky pohlaví a veškeré evropské multikulturní harampádí.

1989.

Andrej Babiš, expremiér. Za spoluvytváření atmosféry honu na čarodějnice v době covidu. Jako předseda vlády přihlížel veřejné dehonestaci odborníků, kteří nesdíleli oficiální politiku omezení občanských svobod v době pandemie.

KATEGORIE II.

Hnědý prapor Pavlíka Morozova
Ocenění srdnatosti při udávání svých bližních horších lidí, a opakované projevy srdnatosti při bránění šíření jejich dezinformační náказы ve veřejném prostoru.

Nominanti:

1989.

Jan Cemper, šéf občanského sdružení Manipulátoři.cz, zabývající se honem na lidi „jiných“ názorů. Na Janu Cemperovi oceňujeme především jeho schopnost dovést své snažení do stádia sebezkažy, kdy jemu i jeho spolku došly peníze a zkrachoval.

František Vrabel, zakladatel společnosti Semantic Vision (spolu s dnešním prezidentem Petrem Pavlem), který v médiích tak dlouho vysvětloval, co jsou dezinformace, jak se poznají, a dokonce kvůli tomu vyrobil několik nesrozumitelných algoritmů, až podobně jako Jan Cemper zkrachoval.

Bohumil Kartouz, známý „factcheckerový“ udavač, který se tak proslavil svým pronásledováním dezinformátorů, až z něj pirátské vedení Prahy v době vlády primátora Hříba učinilo ředitele Pražského inovačního institutu, který po dvou letech šefování Bohumila Kartouze kvůli několika desítkám konferencí o cirkulární ekonomice a nepořádku v účetnictví zkrachoval. Sám Kartouz se stal objektem policejního vyšetřování.

KATEGORIE III.

Rudá hvězda Mao Ce-tunga

Za neutuchající píli při prosazování novodobé kulturní revoluce.

Nominanti:

Hnutí Poslední generace. Za sebevražednou snahu, aby jejich generace byla skutečně tou poslední a naše planeta si konečně oddechla od všech lidí.

Hnutí Cancel culture za neochvějné následování jejich průkopníka a kulturního velikána Mao Ce-tunga. Bez něj by si mohl říkat a myslet každý, co chtěl, a to není správné.

Ministr kultury Martin Baxa. Za dotaci 150 tisíc korun, které jeho úřad věnoval na české vydání knihy Zrušte rodinu z pera rakousko-britské levicové fanatičky Sophie Lewisové.

KATEGORIE IV.

Zlatá ústa Urválkova

Toto vznešené ocenění náleží autorům nejzdařilejších výroků a textů, svědčících o příkladném fanatismu na poli progresivistické ideologie, zejména při potírání zrádců, zaprodanců a spikleneckých center.

Nominanti:

Bývalý velvyslanec ČR ve Francii

Petr Janyška. Za následující upozornění na temné rejdy v diskusním pořadu DVTV, který si dovolil pozvat do studia režiséra Jiřího Stracha: „Otázka je, proč DVTV, kdysi tak slušný pořad, zve takové lidi z okraje společnosti. Honba za sledovaností za úplně každou cenu? Za úplně každou? Uvědomují si, že takhle napomáhají šíření toho nejhoršího? Chtějí být nástěnkou extrému?“

Novinář Práva Alexandr Mitrofanov. Za to, jak vytáhl na světlo moderní doby některé zapomenuté výrazy a výzvy k tvrdému zásahu proti demonst-

tům z dob starého dobrého třídního boje. Citace z jeho příspěvku, kterým na platformě X radí ministru vnitra Vítu Rakušanovi, jak naložit s odpůrci liberální demokracie: „Problém nevidím v nedostatečném informování, ale v kvalitě obyvatelstva. Co ale podle mě udělat lze, je přitvrzení v nezpochybnitelných situacích (typu akce na Václaváku či u Úřadu vlády), a především jasné označení části populace za ohrožení demokracie, nikoli výzvy k jednotě, která nikdy nebude dosažena. Patologická sedlina bobtná, jenom když cítí, že nebude potrestána.“

Šéf BIS generál Koudelka. Za jeho veřejné vyhlášení boje proti zahraničním agentům a domácím zaprodancům. Šéf tajné služby oznámil, že v Česku operují ruští zpravodajci, kteří si za pár tisíc eur kupují nejmenované novináře a celebrity, které u nás šíří „proruské narativy“.

KATEGORIE V.

Křesťálový rozdojený kozel

Když sovětský akademik Moskalenko rozdojil kozla a jeho soudruzi poručili větru dešti, byly to jen první, nesmělé krůčky k diktatuře ideologie a její nadvládě nad hloupou přírodou a jejími takzvanými zákony. Ocenění náleží všem statečným následovníkům sovětských průkopníků na cestě k velké revizi biologie, meteorologie, klimatologie, ale také ekonomie, sociologie a jejich proměny z buržoazních pavěd na progresivní pravdu, jejímž zářným příkladem již dnes jsou genderologie, gretologie nebo greendeologie.

Nominanti:

Evropská unie. Za neutuchající tlak na přijetí příkladné ideologie Green Dealu a pokrokové, příkladně uvědomělé odmítání přežitých demokratických procedur a následků své ideologie.

Hnutí Black Lives Matter. Za skutky a výrocky, kterými dokázali dát pojmu „rasismus“ zcela nevídané nové rozměry a perspektivy, a dokázali dokonce zlegalizovat rabování.

Aktivisté sdružení „Jsme fér“.

Za odvážné zavržení všech biologických, i společenských a lidských poznatků a prosazování čistokrevné ideologie.

Organizátoři týdne sexuální jinakosti Prague Pride.

Především za to, že se díky nim lidé, kteří byli považováni za psychicky nestabilní, například ti, kteří se považují za různé druhy zvířat, stali plnohodnotnými členy společnosti.

Markéta Pekarová Adamová.

Za to, že při projevu v Senátu, ve kterém prosazovala zákon o manželství pro všechny, dokázala rozplakat samu sebe a roztleskat místopředsedkyni Sněmovny Olgu Richterovou.

Naše sbírka hrdinů nové doby jistě není konečná a jsme si toho vědomi. Proto neváhejte a své vlastní nominace nám pište na adresu: info@redakceto.cz Postupně je v dalších číslech budeme zveřejňovat a vyhodnocovat.

Zvoní svobodě slova u nás hrana?

Žába se má vařit pomalu, aby nepoznala, že se vaří. I cenzura se zavádí takovou rychlostí, aby ve chvíli, kdy to pozná většinová veřejnost, byla zavedena už nenávratně. Přinášíme vám průlet zhoršujícím se stavem svobody projevu v České republice, abyste měli možnost posoudit, jak horká je dnes voda, v níž se vaříme.

AUTOŘI:
**Natálie Vachatová
a Vlastimil
Veselý**
Společnost pro
obranu svobody
projevu (SOSP)

Sledované období pokrývá období zhruba posledních dvou let – tedy od nástupu současné vlády. Za tuto dobu tu vznikla podle policie nová forma extremismu – dezinformátoři, odpůrci covidových opatření a proruští aktivisté. Nutno říct, že podobnost s totalitní rétorikou ve světle všech ostatních událostí se jeví jako ne zcela náhodná.

Co naplat, že z reprezentativního průzkumu o stavu svobody projevu vyplynulo, že většina českých občanů vnímá nepravdivé informace jako nutnou součást demokracie. Ministerstvo vnitra to vnímá jinak a tzv. dezinformace – a jak to čím dál zřetelněji vypadá tak i občané – kritičtí vůči vládě se stávají jeho úhlavním (vnitřním) nepřítelem.

Na proruské šváby si posvítíme

V reakci na to vzniklo za poslední dva roky množství nových útvarů, projektů a analýz, které pod rouškou nejružnějších bojů proti dezinformacím, nenávisti a extremismu čím dál více omezují svobodu projevu v České republice:

Národní centrála proti terorismu, extremismu a kybernetické kriminalitě, jejíž elitní jednotka si má podle ministra vnitra Víta Rakušana posvítit na „extremisty, teroristy a různé proruské šváby.“ Případová studie „Středoevropská identita jako součást protizápadního narativu na kvazi-mediální scéně“ Centra proti hybridním hrozbám a terorismu při ministerstvu vnitra. Pokud jste Středoevropan hrdý na své dějiny a sympatizující více se sousedy než vzdálenými mocnostmi anebo nesouhlasíte s woke progresivismem či klimatickými radikály, pak jste podle centra byli „zneužiti v boji proti Západu zejména aktéry prosazujícími kremelské a prokremelské zájmy“.

Tzv. Akční plán pro boj s dezinformacemi, který měl zavést nový trestný čin úmyslné šíření dezinformací a roční dotaci ve výši desítek milionů Kč pro média a neziskové organizace podílející se na potírání údajných dezinformací.

Vytváření legislativy pro blokaci webů, která by mohla způsobit, že se zablokují i ty, které nepravdivý obsah nezveřejňují.

Krizový informační tým (KRIT), který varuje před radikalizací části pracovníků veřejného sektoru a přináší tři doporučení: včasné identifikovat osoby, které mohou šířit antisystémové nálady, pojmenovat je a zostudit.

Boj s „dezinformacemi, extremisty a proruskými šváby“ však ministru vnitra Vítovi Rakušanovi (STAN) nestačil, a tak v únoru 2022 prohlásil, že pověří policejního prezidenta, aby jeho prioritou byl boj s „nenávistí“. Přičemž vymezení pojmu „nenávist“ je podobně gumové jako pojem „dezinformace“. Nenávistí může být totiž označeno cokoli, čím se někdo (speciálně příslušník menšiny) cítí dotčen.

Fiala jako cenzurní jestřáb

Z českého premiéra se mezitím stává jeden z cenzurních jestřábů Evropy, když v otevřeném dopise z března 2022 vyzývá provozovatele největších sociálních sítí k efektivnějšímu boji s dezinformacemi. „Sociální média se stala významným kanálem pro šíření falešných a manipulativních zpráv. Placené reklamy a umělé posilování na platformách společnosti Meta, včetně Facebooku, jsou často využívány k výzvám k násilným sociálním nepokojům, k vyvolávání násilí v ulicích a k destabilizaci vlád. Velké technologické společnosti by měly být ostražitě a bránit se tomu, aby byly využívány jako prostředek k prosazování takových cílů,“ píše se v dopise. Vedle Petra Fialy jej podepsali premiéři Ukrajiny, Estonska, Lotyšska, Litvy, Moldavska, Polska a Slovenska. Jak lze vidět, ve výčtu nefiguruje žádná země západní Evropy.

V květnu se předseda ústavněprávního výboru pokusil zařadit na schůzi sněmovny bod „Aktuální stav svobody slova v ČR – vládní boj s dezinformacemi“. Návrh byl zamítnut s tím, že zabývat se svobodou slova nechce ani jeden poslanec vládních stran. Pro návrh hlasovali jen poslanci ANO a SPD.

V září 2022 sílí nespokojenost českých občanů s kroky vlády týkajícími se energetické krize a rekordní inflace, která vrcholí demonstrací na Václavském náměstí s účastí kolem 100 tisíc lidí. Premiér Fiala v rozhovoru pro Prima CNN demonstrovající označí za ty, kteří podléhají ruské propagandě a dezinformacím.

Peníze pro vyvolené

Poté, co vládní zmocněnec pro boj s dezinformacemi Michal Klíma v debatě s Danielem Vávrou ze Společnosti pro obranu svobody projevu (SOSP)

na CNN Prima News odmítl, že by chtěl dotovat média, přichází Úřad vlády a ministerstvo vnitra s plánem dotovat 100 milionů Kč vybraná média a 50 milionů Kč fact-checkingové neziskovky, aniž by jasně definují „dezinformace“ a kritéria kvalitní publicistiky.

Obava veřejnosti i některých profesních asociací o to, že veřejné peníze budou proudit těm, kteří budou k vládě vstřícnější, čím dál více sílí. Poprvé se také od listopadu 1989 ve vládním materiálu objevuje výraz „společensky škodlivý model podnikání“. „Každému by bylo jasné, že státní dotování nezávislých médií je bezmála totéž jako zřízení státních médií... A za 50 milionů by si stát pořídil oddanou klaku aktivistů... Je to zkrátka primárně mocensko-ekonomický záměr. Ideologové, experti či aktivisté tu hrají tu užitečnou roli, že bez jejich teorií by si s takovýmto nestydatým šmečkem nikdo netroufl přijít,“ nešetřil Úřad vlády a Ministerstvo vnitra Martin Weiss v Echu24.

Dne 15. února 2023 vládní zmocněnec pro média a dezinformace Michal Klíma končí a s ním i jeho funkce. S Akčním plánem se již pravděpodobně nepočítá, příprava zákona na blokaci webů však nadále pokračuje.

Obžaloba jako odstrašující politický proces

K 27. lednu 2023 policie stíhá 88 lidí za schvalování ruské invaze na Ukrajinu a 54 lidí si vyslechlo obvinění. Mezi nimi například Patrik Tušl a Tomáš Čermák, jejichž výroky by bylo nejspíše možné kvalifikovat jako výzvy k násilí, jen obtížně však lze uvěřit tomu, že byly nakonec posouzeny jako podpora terorismu, za kterou byli nakonec odsouzeni. Naproti tomu za mnohem ostřejší výroky zůstal nepotrestán například starosta vládní strany.

Ještě absurdnější je případ učitelky Bednářové, kterou státní zastupitelství obvinilo za výklad při výuce, kde se měla údajně dopustit „popírání genocidy“, což je další termín nadužívaný pro politické účely. Vzhledem k tomu, že podle Yahoo News či ukrajinského Interfaxu OSN žádné důkazy o genocidě nenašlo, nelze se zbavit dojmu, že obžaloba učitelky má být v této věci odstrašujícím politickým procesem.

9. března 2023 se českým prezidentem stává Petr Pavel a novou mluvčí Hradu Markéta Řeháková, bývalá bezpečnostní analytička Semantic Visions – firmy Františka Vrabela, jednoho z nejvýznamnějších strůjců dezinformací v České republice, „datového analytika“, který nemá jedinou akademickou práci na téma dezinformací, momentálně čelícího exekuci.

V dubnu 2023 probíhá v České republice 73 trestních stíhání v souvislosti s nepravdivými a „škodlivými“ informacemi a téměř 100 trestních řízení v souvislosti s Ukrajinou.

Co je antisystémové hnutí?

Ministerstvo vnitra v srpnu 2023 zveřejňuje Zprávu o projevech extremismu a předsudečné nenávisti za první pololetí roku 2023, v níž stojí: „tradiční extremistickou a xenofobně populistickou scénu zcela zastínilo tzv. antisystémové hnutí,“

přičemž antisystémové hnutí nedefinuje. Zpráva obsahuje množství vážných témat, nad nimiž by měla probíhat, stejně jako v jiných západních demokratických zemích, seriózní diskuse.

Místo toho jsou oponenti provládního narativu uráženi a nálepkováni jako antisystémoví nebo proruský jednající. Přitom po 30 letech polistopadové demokracie by si mnozí mysleli, že „antisystémové“ chování vykazují spíše cenzoři a uda-

„A NEDALO BY SE V RÁMCI TOHO BOJE PROTI DEZINFORMACÍM TAKY ZAKÁZAT PŘIPOMÍNÁNÍ NAŠICH PŘEDVOLEBNÍCH SLIBŮ?“

vači nebo radikálové, kteří blokují dopravu na silnicích, chtějí vyvlastňovat cizí majetek, nebo dokonce rušit postavení rodiny v našem právu.

Daniel Kaiser v Echu24 si všímá, že za současné vlády, stejně jako za té komunistické, se odsuzují občané za podobné verbální projevy. „Donedávna, naposledy asi tak před třemi lety, bylo verbální trestné činy možné chápat jako relikty z komunistické éry, které jsme jen zapomněli zrušit. Někteří výrazní reprezentanti justice doporučovali verbální trestné činy nesoudit, dokonce je vytlačit z trestního do soukromého práva. Nicméně dnes, hlavně pod dojmem geopolitiky, máme státní zástupce, soudce a v pozadí politiky, kteří si myslí, že se za politické urážky zase má bruchet.“

Uvedená chronologie zhoršujícího se stavu svobody projevu není zdaleka vyčerpávající. Neoprávněné blokace téměř 30 internetových domén, nová unijní legislativa, kterou musí Česká republika implementovat do února 2024 do našeho právního řádu, množící se případy cancel culture či akademické projekty financované stovkami milionů, které mají za cíl vytěsnit legitimní témata z veřejného prostoru, si zasluhují více prostoru v dalších dílech. Stav svobody slova pro vás denně monitoruje nevládní Společnost pro obranu svobody projevu.

Příběhy české diplomacie

Těžký náklad nevyhnutelného štěstí

Edvard Beneš založil naši diplomacii s některými neduhy, které přežívají dodnes, zejména v povinném duchu jednomyslí. Naše lidskoprávní ofenziva v 90. letech byla pochopitelná a autentická, ale časem se vyvíjela podle Goodhartova pravidla: „Jestliže se určitá proměnná stane cílem sama o sobě, potom přestane být dobrou proměnnou.“ Svět se nyní dramaticky změnil a stal se multipolárním. Čím dříve si to dokážeme přiznat a reagovat na to naší vlastní národní strategií, tím spíše přežijeme.

Jan Masaryk
vystupuje
z letadla po
přiletu z Moskvy
v červenci
1947. Tehdy
měl prohlásit:
„Do Moskvy
jsem jel jako
československý
ministr, ale vrátil
jsem se jako
Stalinův
pohůnek.“

AUTOR:
Ondřej Kašina
Český diplomat,
spisovatel
a žurnalista. Pod
pseudonymem
Ondřej Abrahám
vydal řadu knih.
V závěru své
diplomatické dráhy
se rozhodl vydat
román ze zákulisí
žurnalistiky,
a především
diplomacie Ne,
pane ministře! již
pod svým jménem.
Narodil se
v Praze, kde
vystudoval
žurnalistiku
na Univerzitě
Karlově. Pracoval
v ČTK. V roce 1990
byl poprvé vyslán
do zahraničí jako
stálý zahraniční
zpravodaj ČTK pro
Latinskou Ameriku.
Krátko po návratu
se stal diplomatem.
Během následujících
30 let působil
na ambasádách
v Brazílii,
Venezuele, Portu-
galsku, v Chile
a na závěr znovu
v Brazílii.

Když vznikla příležitost, abych napsal něco o vývoji a stavu naší diplomacie, napadlo mne okamžitě, že to nesmí být analýza, nýbrž fejeton (nebo esej?). Protože analýza si libuje ve vážnosti a nemá ráda humor a komično obecně. A bez těchto přísad nelze postihnout život v celé jeho šíři. A lehčí žánry nepředstírají zdání objektivnosti ani konečného verdiktu. Vše je totiž v neustálém vývoji a naše zkušenost, byť dlouhá, nás často nechává bezradné na nových rozcestích. Proto také Milan Kundera chtěl původně svoji knihu Nesnesitelná lehkost bytí, pojmenovat „Planeta nezkušenost“. I pro mne je totiž diplomacie po více než 30 letech praxe do určité míry planetou nezkušenosti, čímsi živým, co je nutno stále znovu promýšlet a znovu vytvářet podle toho, jak se mění svět a podmínky života v něm.

Určitě vám dlužím vysvětlení, proč se mi dostalo příležitosti zamyslet se nad vývojem a stavem naší diplomacie. Mohu si za to sám, protože jsem napsal román z prostředí diplomacie s názvem Ne, pane ministře!. Zdá se mi, že je to první román tohoto druhu v naší zemi, ale možná mne historici vyvedou z omylu. Každopádně jsem na 400 stranách té knihy zobrazil některé fáze vývoje naší země i její diplomacie. I to, jak jsme v roce 1918 začínali.

Beneš: Příliš oslněný neobr

Naši diplomacii založil a její základní charakter formoval ještě před vznikem Československa Edvard Beneš. Abych moje subjektivní ohlžení alespoň trochu objektivizoval, nabízím názor, který na Benešův charakter a metody měl můj skvělý kolega Jiří Gruša. V knize Beneš jako Rakušan uvedl charakteristiku Benešovy osobnosti: „Předhazovalo se mu intrikánství, potměšilost,

egomanie. S aparátem dobrých žurnalistů, diskrétních agentů a dobrých poradců získával postupně veřejné mínění a trápil neveřejné. Každý, kdo se mu postavil, byť jakkoliv zasloužilý, obdržel účet.“

Historik Zbyněk Zeman naznačuje, že Beneš byl sice usilovný a cílevědomý, nebyl však v emoční oblasti vybaven schopností rozpoznat důležité lidské vlastnosti „protihračů“, které v rozhodujících chvílích vedly u nich k chování, které mohlo pak být pro Beneše překvapivé a v určitém smyslu nepochopitelné: „Příliš ho oslnil jeho poválečný úspěch, každý si musel všimnout určité arogance, jež však rozhodně nebyla na místě, zvláště ne u zástupce malého státu. Navíc byl Beneš špatným znalcem lidí: nebral v úvahu osobní vlastnosti politiků a neměl pochopení pro hlubší pohnutky jejich chování.“

Pokud by tedy měla platit logika, že stojíme na ramenech obrů, kteří tu byli před námi a položili základy toho, čím jsme, pak si musíme přiznat, že Beneš tímto obrem nebyl. Spíše vtiskl naší diplomacii určité negativní rysy, které přetrvávají dodnes. Například to, že lidé projevující odlišné nebo jen prostě samostatné názory na skutečnost nebývají vnímáni jako hlasy varovné nutící k zamýšlení, ale spíše jako nežádoucí disharmonie. Rozhodnutí nebojovat proti nacistickému Německu je dosud hluboké trauma v duši našeho národa. Ale, možná pro někoho překvapivě, v tomto historickém mezníku nespátřuji hlavní vinu Edvarda Beneše. Debata o tom, zda jsme měli proti nacistickému Německu bojovat, nebo ne, je ryze spekulativní. Podstatně větší podíl viny měl Beneš v rámci svého silného vlivu na utváření naší poválečné politiky a diplomacie v londýn-

Delegace
ještě formálně
svobodného
Československa po
příletu z Moskvy
v červenci 1947.
Nikdo se netvářil
šťastně.

ském exilu během války. Rozsah tohoto článku nedovoluje podrobný popis toho, jak postupně, avšak systematicky odstraňoval demokraticky smýšlející osobnosti a připravoval pro poválečné období nástup k moci příznivcům zřízení, které pak u nás zvítězilo. Překvapivě málo se o tom píše a debatuje. Kdo by se rád o té etapě dozvěděl více, najde velmi zajímavá svědectví v pamětech „architekta“ naší předválečné zpravodajské služby generála Moravce. V knize Špion, jemuž nevěřili je věrohodně popsán proces, v jehož rámci Beneš ještě během války mj. odsunul od moci i generála Moravce a dláždil cestu budoucím protagonistům socialismu.

Masaryk: Zlomený světýl bod

Bezpochyby charismatickou osobností naší diplomacie byl Jan Masaryk. Po druhé světové válce byl velmi populární mezi občany a syn známého otce, takže jeho funkce ministra zahraničí nebyla zpočátku ohrožena přípravami „nových pořádků“. I když nastupující správcové systému mu nevěřili a v zákulisí už se připravovaly události, pro které se skvěle hodí titul vzpomínek Janovy přítelkyně a spisovatelky Davenportové: Příliš silné, aby to byla fantazie. S úctou a lidským pochopením se dívám na odkaz Jana Masaryka. Tento milovník hudby a světských požitků a člověk obdařený velkým smyslem pro humor byl světlylým bodem v historii naší diplomacie. Bohužel ho nakonec zlomila přísaha, kterou dal otci, když umíral. TGM po

Janovi požadoval bezmeznou oddanost Benešovi za každých okolností, i když u toho uznal, že to nebude snadné. Nebylo.

Pak revoluce odstranila „třídní nepřátele“ a posléze požírala i své vlastní protagonisty, jako byl například ministr zahraničí Klementis, po Janovi další obyvatel bytu v posledním patře Černínského paláce. Diplomacie naší země se změnila ve fliálku uskutečňující zadání z Východu. I když při hlubším pohledu na schopnosti našich diplomatů v letech 1948 až 1989 je nutno uznat, že ne všichni byli jen fanatičtí vykonavatelé směrnic z Moskvy. Nejsem jejich advokátem, jen nechci nabídnout klíše, že tehdy byli všichni diplomaté dogmatictí blbci.

Vítr do pastoušky

Pak v roce 1989 čas trhl oponou a pro lidi jako já se nejen otevřely hranice a příležitosti pracovat v zahraničí, ale – kupodivu – rovněž brány Černínského paláce. Potřeba obměny v naší zahraniční službě přivedla do ní i jedince, kteří o diplomatické dráze nikdy neuvažovali, pouze měli zájem o zahraniční politiku a uměli jazyky. Když jsem v roce 1993 seznámil partu svých kamarádů s tím, že jsem dostal pozvání stát se diplomatem, komentovali to ironicky slovy: „Tak to je zatím tvůj nejlepší vtip. A že jich vykládáš hodně!“ Nevím, jestli to byl můj nejlepší vtip, ale určitě nejdelší. Protáhl se na více než 30 let.

Uvedu z výše uvedené knihy citaci ilustrující chápání světa z pohledu mé generace, když padla

železná opona a v 90. letech se nám otevřel svět s jeho záranky i riziky. Ano, byli jsme tehdy velmi naivní:

„Napadlo ho v té chvíli poprvé, že se jeho osud podobá Shakespearově hře Bouře. Přesněji řečeno, nakolik se jeho vlastní naivita před lety podobala dívce Mirandě ze hry Bouře. Ta žila na ostrově, ve vyhnanství, protože její otec, vévoda Prospero, byl intrikami připraven o všechno a musel uprchnout. Miranda za celý svůj život viděla jen svého otce a syna čarodějnice Kalibána, ošklivu, který na ostrově žil také. Pak Prospero magií přivolal bouři, protože se chtěl pomstít uchvatiteli svého milánského vévodství, což byl jeho vlastní bratr Antonio, a neapolskému králi Alonsovi, který Antoniově pomohl. A přivedl díky bouři na ostrov velmi pestrou sebranku těch ztroskotaných lumpů. A tak mladá Miranda poprvé uviděla někoho jiného než otce a netvora Kalibána. Když spatřila na ostrově tu sešlost vrahů, podvodníků, šejdírů a opilců, zdáli se jí krásní a dobří a zmocnilo se jí nadšení a zvolala: „Jak mnoho krásných tvorů se tu sešlo! Lidstvo je krásné! Krásný nový svět a krásní lidé na něm!“ Podobně jako Miranda vyrostlá v izolaci ostrova, domníval se Martin do roku 1990, že směrem na Západ, za železnou oponou žilo pouze mnoho krásných tvorů. Krásný svět a krásní lidé v něm, kteří nás vysvobodí a budou nám nezištně pomáhat, abychom byli stejně krásní a úspěšní jako oni. A pak postupně poznával, že lidé jsou různí; všude. Za hranicemi nenacházel

jen krásný nový svět, nýbrž rovněž pestrou sebranku lumpů podobnou té, kterou bouře zavála na ostrov, kde žila Miranda.“

Kyvadlový efekt funguje a je logické, že my, kdo jsme nebyli fanoušky „šera“ v reálném surrealismu, jsme v roce 1990 vlétli do nových příležitostí jak vítr do pastoušky a prosycení vírou, že naše sametová revoluce nám dává mandát osvobozovat v celém světě lidi, kterým dosud nebylo dopřáno podobné dobrodiní jako nám. Byl jsem součástí toho nadšení. V našem hlavním golfovém časopise, kam už mnoho let přispívám, jsem nedávno napsal o tom, s jakým nastavením mysli jsem přijel v roce 1994 do Brazílie na svoji první diplomatickou misi: „Byli jsme v těch devadesátkách ještě poněkud „revolučně“ naladěni a mnozí z nás si do nových časů přinesli dojem, že je nutno reprezentovat naši malou zemi za každou cenu originálně a neotřelým způsobem, jak to velela doba nepolitické politiky a s dramatikem na Hradě. Když jsem se začal setkávat jako začátečník se zkušenými „lišáky“ brazilské diplomacie, připadali mi ti strejcové zoufale nudní. Žádná silná slova, žádná originální prohlášení protkaná humanismem. Jen šedý diplomatický jazyk, kde každé slovo je váženo na lékárnických vážkách. Ještě „nudnější“ diplomacii jsem pak později viděl v Portugalsku. Uteklo 30 let v diplomatických službách a já teď vzpomínám na ty zdánlivě nudné pány a tety, které jsem dříve v zahraničí podceňoval. Teď už vím, že to byli dobří profesionálové. V činnostech, které mohou vést k nebezpečným důsledkům,

Zakladatelé
novodobé české
diplomacie po roce
1989, prezident
Václav Havel
a ministr zahraničí
Josef Zieleniec.

opravdu je lepší vážit slova na lékárnických vážkách a zdánlivě nudný způsob jednání má větší naději dospět k rozumnému, smířujícímu kompromisu.“

Zlaté časy „světloňošů“

Pak přišla léta naší „velké multilaterální ofenzivy“ v rámci vstupování do NATO a EU. Lidská povaha je však taková, že ji přitahuje oportunismus a velké novoty bývají využívány vychytralými jedinci k rychlému vzestupu. Jakkoliv nechci zpochybňovat zmíněné multilaterální dimenze, viděl jsem zblízka, jak někteří obratní protagonisté dokázali kolem sebe šířit dojem, že agenda NATO a EU a ti, kteří ji uskutečňují, mají jakési „vyšší svěcení“, naplňují vyšší zájmy. Od toho už byl jen krůček k určitému podcenění naší národní bilaterální či dvoustranné diplomacie, která se nezdála být tak „sexy“. Světloňoši naší multilaterální a bezpečnostní politiky považovali a často dosud považují diplomaty z teritoriálních odborů zaměřených na dvoustranné vztahy se zeměmi Afriky, Asie a Latinské Ameriky za podivínské lokální patrioty a jakýsi relikv, jenž dosud přežívá ze setrvačnosti.

Jenže diplomacie je velmi složitý, citlivý soubor nástrojů. A část multilaterální a bilaterální jsou jako jin a jang. Obě stejně potřebné a jedna bez druhé nefunkční. Svět vstoupil do fáze, kdy vzájemná provázanost a vyváženost diplomacie bilaterální a multilaterální jsou jedinou cestou k přežití. A nezbytně potřebujeme velmi pragmatickou koncepci obrany našich národních zájmů. Nikoliv líbivě deklarativní koncepce, ale brutálně upřímnou strategii, jak ubránit naše ekonomické zájmy a přežít. I kdyby se třeba některé části naší národní strategie nelíbily našim konkurentům, kteří jsou z velké části současně

naši spojenci. Ano, jsme součástí větších celků a seskupení, ale když se ekonomické podmínky a boje o zdroje ve světě přitvrzují, zůstane na některých existenciálních křižovatkách každý sám a za sebe.

Nemocná Evropa

Svět se změnil a zcela prokazatelně už není jednopolární. Jenže – ouha! – je bolestné si to přiznat, když jsme přísahali věrnost na věčné časy Abendlandu a unipolárnímu světu. A tak vládnou rozpaky a pro jednou se zase v médiích nemluví o střední Evropě a celkem málo o skutečném světě kdesi daleko v Latinské Americe, Asii a Africe. Předstíráme, že vše nadále jde skvěle a podle původního plánu. Ovšem živé organismy mají v podstatě dvě základní formy jednání: adaptivní a maladaptivní. A neochota vnímat a přiznat si skutečnost patří jednoznačně k maladaptivním formám reakce.

Na Facebooku jsem zaregistroval v souvislosti se současným vývojem Evropy připomínku písně Voskovce a Wericha Evropa volá: „Ó lide, zdali znáš, že kontinent náš je nemocen až hanba, ó Evropa mocná je moc nemocná...“ Ano, Evropa je nemocná, zaostává. A my tentokrát jsme zas jednou na špici trendu. A adaptivní reakce nepříjde, dokud si nepřiznáme realitu. Z toho srahu neujedeme na elektrických koloběžkách podle bruselských „roadmaps“ do žádného uhlíkové neutrálního ráje, když uvážíme, jak moc nás Čína a další země dříve rozvojové předstihují v počtu patentů a ve výdajích na vědu, výzkum a vzdělávání. Jsme oddáni ideálům natolik, že odmítáme reflektovat skutečnost. Svádí mne to k citaci Karla Kryla, že přílišná oddanost ideálům končí tak, že v rámci boje proti alkoholismu zastřelíme dítě se sáčkem rumových pralinek.

V.O.X. TV

Dialog v Ěře Korektnosti

V době, kdy mnohá média podléhají tlaku na jednostranné vyjadřování, přichází **V.O.X. TV** s oživujícím přístupem k informování. Tato internetová televize nejenže oslovuje publikum svým autentickým stylem, ale také zdůrazňuje význam kvalitního dialogu bez omezení.

S nadcházejícím spuštěním nové verze webu V.O.X. TV 2.0. můžeme očekávat další nekorektní pořady, aktuální témata a inspirující osobnosti, které nás všechny vyzvou k hlubšímu zamyšlení a reflektování.

V.O.X. TV si klade za cíl překročit tradiční hranice médií. Zaměřuje se na hledání pravdivých informací, a to i v době, kdy se může zdát, že společnost se pohybuje směrem k omezení svobody projevu ve jménu politické korektnosti. V.O.X. TV není pouze o názorovém zaměření, ale o odvaze postavit se otázkám, které mnozí považují za kontroverzní.

A pro ty, kdo chtějí být součástí této vzrušující cesty, V.O.X. TV nabízí exkluzivní **slevu 600 Kč** pro čtenáře TO, na celoroční předplatné!

Připojte se k nám a objevte sílu opravdového dialogu v době digitální korektnosti. Stačí na našem webu zakoupit roční členství se slevovým kódem **VOXTO600**

Jeden ze zakladatelů polistopadové československé diplomacie, ministr zahraničí **Jiří Dienstbier** (vlevo) předává sovětskému prezidentovi Michailu Gorbačovovi osobní poselství prezidenta Václava Havla.

Foto: ČTK a Profimedia

Nezbývá než si připomenout radu C. G. Junga, podle které není možné změnit nic, pokud to nedokážeme pochopit a akceptovat. Odsouzení reality není osvobozením, nýbrž jen novým druhem útlatku. Něco podobného už dávno před Jungem říkal Marcus Aurelius.

Blok zemí BRICS ještě před rozšířením o pět nových členů tvořil 33 % HDP světa. Nyní dále posílil svoji energetickou moc. A mají suroviny a už rovněž, jak jsem již naznačil, také vědu, výzkum, nové patenty. Ano, BRICS a podobná nová „centra dynamiky“ mají a budou mít své problémy. Ale pokud budeme vidět jen jejich problémy a rozporů a zapomeneme na řešení našich, nedopadneme dobře.

Povolené limity myšlení

Americký filozof a teoretik vědy T. S. Kuhn je autorem knihy *Struktura vědeckých revolucí*. Jeho myšlenky jsou geniální a stále platnější. Je nutno zmínit, že autor sám byl přesvědčen, že jeho teorie platí jen pro vědy. Já a mnoho dalších jsme toho názoru, že Kuhnova teorie zaostávání reakcí lidstva kvůli „strážcům paradigmat“ platí plně pro chování současného světa i mimo vědu. Kuhn naznačil, že možnost myslet a reagovat na vývoj je vždy omezena zdmi paradigmatu, které strážci profitující ze své úlohy kontrolují. Jenže svět se vyvíjí a vyžaduje reakce, které již přesahují dovolené limity myšlení a jednání hlídané strážci. A tak reakce lidstva jsou vždy o něco zpožděné a neadekvátní. Pak ovšem čas od času přijde velký otřes, zdi paradigmatu padají a nastolují se nové. A s ním i noví strážci a nové mantinely. A tak dokola...

Velcí autoři dystopických románů Aldous Huxley a G. Orwell měli předchůdce, který je předstihl

v čase a v některých vizích je dodnes převyšuje. Jevgenij Zamjatin vydal v roce 1920 román *MY*. Je to obraz odlidštěné společnosti, kde vládne Jednotný stát a v jeho čele jediný Dobroditel. Občané Jednotného státu nemají jména, jsou označeni jen kombinací písmene a čísla a slaví povinně Den Jednomyslnosti. A jejich hlavním úkolem je činit dobro a stavět obří letadlo INTEGRÁL, s jehož pomocí bude dopraven k dosud necivilizovaným barbarům „těžký náklad nevyhnutelného štěstí“.

V těchto dnech se mi zdá, že západní společnost a my jako její část zapomínáme opírat se o naše kořeny, tradice a starat se o naše přežití v nových podmínkách multipolárního světa. S klapkami na očích nadále usilujeme o to, abychom všem odlišným vnutili ten náš misijní „těžký náklad nevyhnutelného štěstí“.

Než přijde výbuch

Mělo to být o diplomacii, tak zpět k ní. Zdá se mi, že je nejvyšší, ale opravdu nejvyšší čas vyladit a zrovnoprávnit vztahy mezi naší multilaterální a bilaterální diplomacií a využít odbornost, která se ještě uchovala v nevládních kancelářích teritoriálních (dvoustranných) odborů strohé Janákovy přístavby Černínského paláce. Je nutné si přiznat, že svět se změnil. Naší hlavní misí je teď pochopit, jak se svět změnil a jak by na to naše země měla reagovat – nejen jako člen bloků, ale také sama za sebe a svrchovaně. Když to dokážeme, nemusíme rezignovat na to, že jsme občané střední a v mnohém rovněž západní Evropy. Jen se mi zdá, že čím dříve si dokážeme přiznat realitu, snad pro budoucnost naší země zachráníme o něco více. Je možno změnit mantinely paradigmatu, ještě než přijde výbuch. Ale chce to odvalu... ●

NAŠE PRAHA

**TITUL S NEJVĚTŠÍM
ZÁSAHEM V PRAZE**

časopis všech Pražanů
**350 000 výtisků do poštovních
schránek v Praze**

Český Domov, tradiční partner českých domácností

Noviny do schránek

734 580 087
kancelar@ceskydomov.cz
www.nasepraha.cz

25
let jsme
s Vámi

Český Domov
Media House s.r.o.

Zprávy - Kultura - Zdraví - Rozhovory - Soutěže - Tipy

www.nasepraha.cz

STRACH MÁ VELKÉ PRACHY

Novinářka Angelika Bazalová sleduje a analyzuje od počátku covidové apokalypsy způsob, jak tuto nemoc využili a zneužili politici, aktivisté, část vědců i mainstreamová média k obří manipulaci se svobodnými občany a návaznému byznysu, který trvá dodnes. **V podcastu Mainstream, který dnes provozuje s publicistou Petrem Šourkem, se snaží například „dobýt“ z odpovědných institucí data o vedlejších účincích očkování proti covidu.** Proto ji naše redakce požádala, aby popsala, jak se vlastně covidové mafii podařilo zmanipulovat a ovládnout demokratické instituce státu a klíčová média v zemi.

Secretary of the Treasury.

Treasurer of the United States.

ONE HUNDRED

UNITED STATES OF AMERICA
ONE HUNDRED DOLLARS

THIS IS
FOR ALL

JULY 4, 1776

States of

for our people to the

State of the

these to the self-

happiness that to

of these and it

to them should

ordinarily

FRANKLIN

Kořeny zla a manipulací kolem pandemie covidu odhaluje publicistka **Angelika Bazalová**

“
Sto miliard
dolarů pro
Pfizer je jen
část peněz,
které se
přesunuly
z veřejných
rozpočtů do
soukromých
kapes.”

Poslouchám špičkového českého biochemika Zdeňka Hostomského a nestačím se divit: „Mnozí virologové hned věděli, že ten virus se chová podivně,“ vysvětluje mi. „Věděli, že se s ním v laboratoři manipulovalo. I americkému imunologovi Faucimu to bylo samozřejmě jasné. Jedním z těch, kteří na to upozornili, byl špičkový vědec ze Scripps Research Institutu Kristian Andersen. Taky to hned Faucimu napsal a myslel si, že zaboduje. Fauci se ale rozčílil a z dochované korespondence je zřejmé, že nařídil, že se musí dokázat opak. A tak vznikla výzva 26 významných virologů, ve které stálo, že virus je přírodního původu a všechno ostatní jsou konspirační teorie. Andersen později svoje tvrzení odvolal. Biochemik Zdeněk Hostomský se na chvíli odmlčí, „oni jsou vědci nejen omylní, oni jsou i prodejní,“ vystřelí a zpoza brýlí na mne upře lehce ironický pohled.

„Odbyt vakcín se de facto zaplatil už předem, předpokládalo se, že se budou prodávat,“ pokračuje po chvíli. „No a když se pak vakcína vyrobila, tak se prostě musela vyzkoušet. Heleďte, já jsem dělal u Pfizeru ve výzkumu, takže si leccos umím představit. Vždyť oni na těch vakcínách utržili nějakých sto miliard dolarů.“

Přemýšlím, co na to říct. Z úst bývalého šéfa ÚOCHB (Ústavu organické chemie a biochemie Akademie věd ČR), nejprestižnějšího vědeckého ústavu v Česku, člověka, který má úzké napojení na vědecké špičky po celém světě, vědce, který léta žil ve Spojených státech, kde pracoval na významných projektech, aby nakonec ve firmě Pfizer vedl onkologický výzkum, zní jeho slova, která si dřív jen tajně špitali takzvaní konspirační, znepokojivě.

Follow the money

Na tenhle rozhovor jsem si vzpomněla, když mi šéfredaktor Marek Stoniš řekl: „Napiš o tom, jak se to všechno mohlo stát.“ Ale odkud začít? Mám popisovat wuchanský virologický vojenský program, který měl za úkol chránit nás před biologickými zbraněmi, ale nakonec smrtící virus (doufejme, že omylem) sám vypustil do světa? A co třeba kauzu Broke Jacksonové, whistleblowerky, která vynesla šokující informace o tom, jak se ve firmě Ventavia prováděly klinické studie vakcíny Pfizer? Mám rozebrat soudní slyšení v USA, při kterém zaznělo, že vakcíny jsou armádní projekt, a tudíž Pfizer nemusí dodržovat běžné standardy klinických zkoušek? Mám se zabývat tím, proč jich státy světa včetně těch evropských nakoupily v roce 2021 nesmyslných deset dávek na občana, a to včetně nemluvnat? Či rozebírat, jak Bílý dům nařídil platformám sociálních sítí potlačovat informace o pandemii, které se nehodily?

Každý jeden střípek do mozaiky je odpovědí na otázku, jak se to mohlo stát.

Možná to ale není nutné. Tou nejstručnější odpovědí je totiž ona mimoděk Zdeňkem Hostomským pronesená věta o sto miliardách dolarů.

„Osobně nevěřím na konspirace typu nového světového řádu, ale věřím na „starý dobrý prachy“,“ přitakává právník a expert na veřejné zdravotní systémy Ondřej Dostál. „V poměru, který nedokážu odhadnout, se v pandemii potkaly tři vlivy – lidová hysterie, mezinárodní farmaceutický průmysl s jeho stamiliardovou silou a národní byznys, který se na tom přiživil – například testováním.“

Vzhůru k lepším zítřkům

Sto miliard dolarů pro Pfizer je přitom jen část peněz, které se přesunuly z veřejných rozpočtů do soukromých kapes. Další peníze tekly k dalším obřím farmaceutickým firmám a výrobcům zdravotnických potřeb. A další astronomické částky pak vlády světa vyčlenily nejrozličnějším neziskovým organizacím, které jim za ně pomáhaly

s podporou protipandemických opatření, budováním důvěry v účinnost vakcín, ale i s potlačováním alternativních názorů na ony restriktce a samotné léčení nemoci covid-19.

Jak to probíhalo v praxi, popsala například americká novinářka Megan Redshawová. Spolu s lékařem Jamesem Thorpem zveřejnila smlouvu, kterou na jaře 2021 s americkou administrativou uzavřela Asociace porodníků a gynekologů (ACOG). Za dvanáct milionů dolarů měli propagovat podání vakcín proti covidu-19 těhotným ženám. Ve smlouvách bylo dokonce podchyceno i to, že zmíněná organizace bude muset peníze vrátit, pokud by sdělení, že vakcíny jsou bezpečné a účinné pro těhotné ženy a čerstvé matky, aktivně nešířila.

Na tom by možná nemuselo být nic špatného, pokud by vakcíny byly prokazatelně pro těhotné ženy bezpečné a účinné. Jenomže výsledky klinické studie Pfizeru, která by potvrdila bezpečnost vakcín pro těhotné ženy, dodnes nikdo neviděl.

„Tato studie začala v únoru 2021 a výsledky zatím nejsou k dispozici. Navíc kontrolní skupinu žen měsíc po porodu naočkovali, takže nic o dlouhodobé bezpečnosti se z této studie už nedozvíme. Miliony žen se pod vlivem informací, že vakcíny jsou bezpečné a účinné, nechaly očkovat, aniž by tušily, jak nedostatečně jsou klinicky otestované,“ říká česká imunoložka Zuzana Krátká.

„Vyzývám matky, aby si promluvíly se svými lékaři a zjistily, co je pro jejich dítě nejlepší,“ prohlásila 23. dubna 2021 bývalá ředitelka CDC, doktorka Rochelle Walenská na brífinku v Bílém domě. Už ale nedodala, že gynekologové a porodníci sdružení v ACOG měli tou dobou na kontě 12 milionů dolarů a k tomu přesné pokyny, co mají říkat, aby o ně nepřišli. A ACOG? 30. července 2021 v souladu se smlouvou začala očkování proti covid-19 v těhotenství doporučovat.

Podobných „minipříběhů“ lze najít stovky. Stejně jako na kontě ACOG, přistály miliony na účtech nejrozličnějších nadací, které se dosud staraly

Sídlo Pfizeru v USA. Jednoznačný vítěz Covidu.

Předsedkyně
Evropské komise
**Ursula von der
Leyenová:** Kolik
jsem vydělala na
vakcínách? Co je
vám po tom?!

o zcela nesouvisející témata. Například neziskovky zabývající se rasovou nerovností dostaly finanční podporu na „porozumění a překonání nedůvěry k očkování u Afroameričanů a Latinoameričanů. Rozuměj – na „boj proti rasové a ekonomické nespravedlnosti vytvářením rovných podmínek v otázkách zdraví“. Šlo o součást programu, který americká administrativa rozjela 1. dubna 2021 a na nějž vyčlenila miliardy dolarů. Cílem bylo vytvořit celostátní síť důvěryhodných lídrů, kteří jsou schopni ovlivnit lidi a komunity ve svém okolí. Projekt zaštitila sama viceprezidentka Kamala Harrisová.

„Jako novodobí trojští koně pronikali do všech aspektů soukromého života,“ cituje Epoch Times doktora Thorpa.

Expertí a hochštapleři

„Opinion leaderi a decision makeri? To není nic nového. Součástí marketingových strategií, které předcházely uvedení nového léčiva na trh, je i vy-

tipování lidí, kteří „mají vliv“ a mohou leccos „zařídít“,“ říká Roman Kovařík, který několik let také pracoval ve firmě Pfizer. „Tohle umějí farmaceutické firmy výborně. Proti nim obvykle stojí ministerští úředníci, pojišťovny, regulační orgány... ale třeba i konkurenční zájmy. Je to neustálý boj o místo na trhu. Pandemie to změnila. Vývoj vakcín financovaly i státy, nikoliv jen farmaceutické firmy, jak je běžné. Stát a korporace splynuly v jedno. Bylo nejvyšším politickým zájmem ukázat voličům, že tyhle obří investice mají smysl. Vakcíny se staly nástrojem politického boje. Donald Trump je chtěl využít ve volební kampani. Každý politik včetně Andreje Babiše chtěl ukázat, že zkontroloval smrtící virus. Nebyl nikdo, kdo by ty dveře držel z druhé strany, jak je normálně zvykem.“ A tak opinion leaderi na ministerstvu podávali kliku decision makerům. Na rozdíl od respektovaných odborníků, o nichž se zmiňoval Roman Kovařík, jimi v tomto případě byli „expertí z ulice, mnohdy doslova influenceři ze sociálních sítí.

Čí zájmy hájí, nikdo nezkoumal. Stejní lidé, kteří rozdmýchávali hysterii v médiích, chodili následně politikům „radit“, co dělat.

„V čase zdravotní krize spadá rozhodování vždy pod moc výkonnou, rozhodovat mají úředníci. Jejich roli ale převzali lidé zvenčí, bez jakékoliv odpovědnosti a politického mandátu. Lidé jako „ten, který měl přijít a nepřišel“, tedy exmanážer ze spořitelny Pavel Řehák nebo influencer Petr Ludwig. Petr Smejkal, lékař v oboru veřejného zdravotnictví, nevýznamný ale o to ambicióznější, nebo Jan Kulveit, který zrovna náhodou studoval nesouvisející obor na výměnném pobytu v Oxfordu,“ říká Ondřej Dostál.

Ručník v ringu

Mediálně nejznámějším případem střetu zájmů je zřejmě biochemik Jan Konvalinka, který týden co týden promlouval z veřejnoprávního rozhlasu, kde mimo jiné plédoval za plošné testování na covid, ač byl sám tou dobou společníkem ve

velké testovací společnosti DIANA Biotechnologies. Jeho firma například testovala zaměstnance Univerzity Karlovy, kde byl v té době prorektorem pro vědu.

„Místo toho, aby v médiích vystupovali Maďarové, Hajduchové a Smejkalové a já nevím kdo, tak měla vystupovat vědecká rada České lékařské společnosti a zástupci jednotlivých odborných společností, které je reprezentují. Babiš si zval jednotlivce, o kterých si myslel, že jsou spasitelé. Ale takhle to nejde dělat, kristepane! Navíc, on není doktor, netuší, kdo má jaké kšefty,“ řekl mi současný ministr zdravotnictví Vlastimil Válek. To bylo ale ještě před volbami. Když se stal ministrem, rychle zapomněl na slib, že se zasadí o uznávání protilátek jako dlouhodobé ochrany před covidem – naopak prosazoval povinné očkování dávno promořených zdravotníků. Navzdory nesouhlasu SUKL povolil ministr booster pro děti a jako bonus přidal spornou novelu pandemického zákona, kterou z obav, že je protiústavní, odmítli i někteří senátoři z řad pětikoalice.

Někteří vrcholní ministerští úředníci viděli, co se děje, ale raději hodili ručník do ringu. Vzdor se nevyplácel. Když náměstek na ministerstvu zdravotnictví, expert na intenzivní medicínu Vladimír Černý řekl, že jedinou cestou z pandemie je imunizace společnosti, okamžitě dostal přezdívku „doktor Smrt“ a za pár dní byl odstraněn. Tlak byl obrovský. A netýkal se jen lidí v rozhodovacích pozicích.

„Bojím se o nás. O něj. Mám strach, že ho události semelou. Měl by zvolit ústup, nikam už nechodit, nikde své názory raději moc nahlas neventilovat...“ Citoval Reportér magazín v říjnu 2020 manželku doktora Jana Pirka. Uznávaný kardiolog byl jedním z těch, kteří se stavěli proti nesmyslným opatřením proti covidu a podepsal se pod petici, která restriktivní přístup kritizovala. „Honzo, prosím tě, dneska nevíš, komu můžeš věřit,“ prosila Jana Pirka jeho žena.

Z piedestalu do bláta

Varování Blanky Pirkové bylo správné. Na podzim 2020 se na webu ministerstva zdravotnictví objevilo jméno uznávaného epidemiologa Jiřího Berana s varováním, že je dezinformátor.

„Na začátku jsem si myslel, že mě do nějakého rozhodovacího orgánu povolají. Jako epidemiolog mám snad nejlepší kvalifikaci v republice. Vezměte si, že sama sebe považujete za někoho, kdo v oboru něco znamená. Každý vás bere, všude vás zvou, na všechny konference, chtějí od vás a pořádně něco slyšet nového ... a najednou jsem byl jako jediný z 54 tisíc lékařů oficiálně označen za dezinformátora. Mnoho lidí kolem mne hned pochopilo, že tady se asi hraje úplně jiná hra, že je lepší se s tím Beranem vůbec nevidět. Mně se opravdu začala celá řada lidí vyhýbat, nechtěli být se mnou žádným způsobem spojováni. Musím říct, že někdy v lednu 2021 to na mne opravdu dolehlo a bolelo to strašně. Zachránila mě moje žena, která mne odvezla pryč z republiky, a to mi pomohlo se dát trochu dohromady,“ vzpomíná Jiří Beran. Beranův příklad působil jako výstraha. Po jeho „exkomunikaci“ ze slušné odborné společnosti si

“

*Uznávaný
kardiolog*

*Jan Pirk
byl jedním
z těch, kteří
se stavěli
proti
nesmyslným
opatřením
proti covidu
a podepsal
se pod
petici, která
restriktivní
přístup
kritizovala.*

”

Jaroslav Flegr.
Místo odborníků
se v médiích
producírovali
převážně podi-
víní, specializo-
vaní na strašení
občanů.

Foto:
Shutterstock
ČTK
a Profimedia

mnozí rozmysleli, jestli chtějí riskovat podobný osud. „Projevil se zajímavý jev, který bych nazval zastrašování. V akademické sféře byla velká skupina lidí, kteří věděli, že se manipuluje s veřejným míněním. Psali mi profesori, které nemůžu jmenovat, ale divili byste se, kdybych řekl jejich jména: „Já s vámi souhlasím, ale nejsem v pozici, abych si ohrozil kariéru a rodinu.“ Žasl jsem, kolik lidí mi říkalo. „Já vám držím palce, ale osobně do toho nejdu,“ řekl mi v diskusi na Mainstreamu politolog Michal Klíma.

Zakažte Karlovi mluvit

Imunolog a vysokoškolský pedagog Karel Drbal byl jedním z těch, kdo se nebáli v médiích korigovat největší zhůvěřilosti z oboru imunologie, které se šířily mediálním prostorem.

„Bylo třeba upozornit na základní nesrovnalosti včas. Bohužel k vědecké konfrontaci nedošlo. V odborných kruzích se mi bývalí kolegové vyhýbali. Přitom reprezentovat obor, veřejně vystupovat, předávat veškeré poznatky, které máme, polemizovat spolu, je základní povinností akademiků z vysokých škol. Za to si nás veřejnost platí. Máme to v popisu práce, v tom je naše pozice výjimečná. Od toho je na vysokých školách

akademická svoboda. S překvapením jsem ale zjistil, že někteří moji kolegové to vidí jinak,“ říká Karel Drbal.

„Byly to desítky žádostí, telefonáty, dopisy, kdy mě lidé zvenku, ale i zevnitř žádali, abych zasáhl. Dožadovali se, abych Karlovi zakázal veřejně mluvit,“ vzpomíná Drbalův tehdejší šéf, bývalý vedoucí katedry buněčné biologie na Přírodovědecké fakultě UK Jan Černý.

„Říkali – udělej s tím něco, tomu Karlovi něco řekni, kazí nám to pověst.“ K Drbalově erudici se přitom podle Černého bez váhání vyjadřovali i lidé, kteří imunologii nerozumějí a není jejich oborem. „Rovnou jsem je posílal pryč, ti lidé brzy zjistili, že u mne s tímto neuspějí,“ dodal. „Mě to nepřekvapuje, já v tom žiju od mala,“ říká historik z disidentské rodiny Petr Placák. „Jakmile je nějaký problém, tak se v lidech začnou projevovat tyhle hnusné instinkty. To jsou ti, kteří vědí, že nejlepší je plavat s proudem, podle mě je to život na hovno, ale oni si myslí, že to je to pravý. Dost často jsou mezi nimi ti, kteří by jinak neuspěli. Jde to takhle dokola zeměkoule, lidi jsou v tomto všude stejní, ale některé režimy to umějí využívat. A v nás to bolševik utvrdil.“

Horliví a rozhořčení

To přední česká viroložka Hana Zelená, která rovněž v médiích vystupovala s kritikou protiepidemických opatření, takové štěstí na šéfa na univerzitě neměla. Pár týdnů před začátkem semestru se v září 2021 dozvěděla, že jí na ostravské lékařské fakultě nebyla prodloužena smlouva, aniž za ni škola měla náhradu. Za jediný rok spolupráce přitom dedikovala fakultě pět impaktovaných publikací. Děkan Rastislav Maďar na její dotazy po důvodech zrušení úvazku nereagoval.

Rozhořčení občané vystrašení mediální masírkou, ale i horliví odborníci zatím pečlivě dohlíželi, aby se veřejně prezentovala jen schválená pravda, takzvaný „vědecký konsenzus“. Obzvláště agilní v tom byl imunolog Václav Hořejší, který neváhal rozesílat stížnosti na všechny strany – nadřízeným, ministrově, dokonce i do redakcí médií.

Na konci tunelu tma

„Vědci si už dávno před covidem zvykli, že kritika se ve vědě nevyplácí. Žijí z grantů, každý zná každého, nikdo nikdy neví, kdo bude příště sedět v grantové komisi, a tak je lepší se nevyjadřovat. Ale covid to dorazil,“ říká Karel Drbal. „Kdo dělá problémy, může zavařit nejen sobě, ale poškodit i své pracoviště. A to si už každý rozmyslí.“

„Vedení našeho pracoviště mne požádalo, abych výsledky svého výzkumu nepublikovala, nebyly

totiž v souladu s takzvaným vědeckým konsensem,“ potvrdila nám vědkyně, která si nepřeje být jmenována.

„Obavy, že moje mediální vystoupení zpochybňující smysl bezhlavého očkování populace, by mohlo mít vliv na grantové projekty našeho ústavu, jsem u svých kolegů zaznamenal,“ připouští Vojtěch Thon z ústavu Recetox při Masarykově univerzitě.

Zachovejte paniku

Nebylo by ale fér popisovat pandemii covid-19 jen jako příběh velkých peněz a nejhorších lidských pudů. Motivace většiny lidí byla jiná. Chtěli dělat správné věci. Ve vědě, v institucích hledali v nejisté době jistotu. Jenomže pandemie ukázala, že zlatý důl, nejlepší živná půda pro velké zisky, jsou strach a nejistota. A že panika a chaos je nejlepší byznysová příležitost.

„Na lepší časy se rozhodně neblýská,“ říká Karel Drbal, „covidistická elita, která se díky pandemii vyšvihla nahoru, si dál drží peníze i rozhodovací moc. Alespoň ve vědě je to průzračně jasné. Ve zdravotnictví taktéž. A to myslím celosvětově. K vyšší kvalitě našich životů to nepovede. Jedinou cestou, jak z toho ven, je soudní přezkum nejkřiklavějších přehmatů. Pomalu, ale jistě se to v anglosaském prostředí začíná řešit. U nás, a myslím tím celou Evropskou unii, k tomu zatím není vůle. Návrat k hodnotovým kořenům je možná úkolem pro příští generaci.“

“

Na lepší časy se rozhodně neblýská, covidistická elita, která se díky pandemii vyšvihla nahoru, si dál drží peníze i rozhodovací moc.

”

INZERCE

ZACHRAŇME AUTA NA BENZÍN A NAFTU

Máte rádi své auto? EU v únoru letošního roku zakázala prodej aut se spalovacími motory. Tento zákaz má platit od roku 2035. Zákaz může způsobit nedostupnost aut, omezení naší dopravy a ohrožení průmyslu. Ještě je možnost tento zákaz zvrátit. Podpořte petici strany Svobodní za zachování automobilů se spalovacím motorem.

Ještě je čas tento zákaz zastavit

Sbíráme podpisy na petici za zachování aut se spalovacími motory. Již máme **30 000 podpisů** podepsaných fyzicky na petičních stáncích a online.

Podepište petici i Vy!
svobodni.cz/auta

Cestujeme s Ladikem Větvíčkou, tentokrát po gruzínské Adžárii

Co to kura je?

Adžárie je autonomní republikou s hlavním městem Batumi, ležící na břehu Černého moře. Subtropické podnebí, které je chráněno před chladem z vnitrozemí pohořím malého Kavkazu (nejvyšší vrchol 3007 metrů nad mořem) vytvořilo na relativně malém území (Moravskoslezský kraj je skoro dvakrát větší než celá Adžárie) ráj na zemi. Určitě není náhodou, že právě tady se rozkládalo přímořské království Kolchida. Svahy plné mandarinkových sadů a bambusových hájů se prudce svažují do údolí nespoutaných říček, okolo kterých vyrostly restaurace nabízející jesetery, pstruhy nebo klasickou gruzínskou kuchyni.

AUTOR:
**Ladislav
Větvíčka**
je spisovatel
a úspěšný
blogger

O byvatelé Adžárie mluví gruzínským dialektem, od zbytku Gruzie se odlišují náboženstvím – během turecké nadvlády, která skončila až v roce 1878, přijali mnozí obyvatelé islám. Ne, nebojte se. Na každém rohu najdete krámky se skvělým vínem, v restauracích se podává pivo (už méně skvělé) a vepřové maso je pevnou součástí místního jídelníčku.

Adžárie se naštěstí vyhl osud dalších dvou území – Abcházie a Jižní Osetie, kde proběhly krvavé střety a dnes se na území těchto dvou států dostanete jen ze severu, z území Ruské federace. Gruzíni pořád nesou ztrátu těchto dvou území veli-

ce citlivě. Pokud byste se chtěli podívat třeba do abcházského hlavního města Suchumi, poriďte si druhý pas. Nevhodné razítko v pase by se mohlo stát velkou nepříjemností, pokud by ho u vás gruzínští celníci objevili.

To se vám ovšem při pobytu v Adžárii stát nemůže. Pokud si při vstupu do Adžárie nevšimnete hraniční cedule s názvem země, ani vás nenapadne, že jste v autonomní republice s vlastním parlamentem a vládou. Jediné, čeho si všimnete, je že vlajka Gruzie se poněkud zmenšila, protože pozadím adžarské vlajky jsou modro-bílé pruhy a červeno-bílý gruzínský motiv je jen v levé horní části vlajky.

Tož – přejme Adžarům, aby nejenže zůstali hrdou a autonomní republikou, ale kromě tlaku svého vlastního hlavního města odolali hlavně tlaku svého mocného jižního souseda – Turecka. Protože hlavní město Adžárie Batumi díky finanční síle tureckých investic už gruzínský charakter ztratilo, a to nejen ve starém městě v okolí mešity a minaretu, ale obzvláště v moderní části města, kde masivní investice daly vzniknout mrakodrapům, které z tohoto místa udělaly kosmopolitní prostor bližší spíše Ankaře, nežli Tbilisi.

Nu ale – kdo chce kam – však to znáte.

Matematika? Na co...

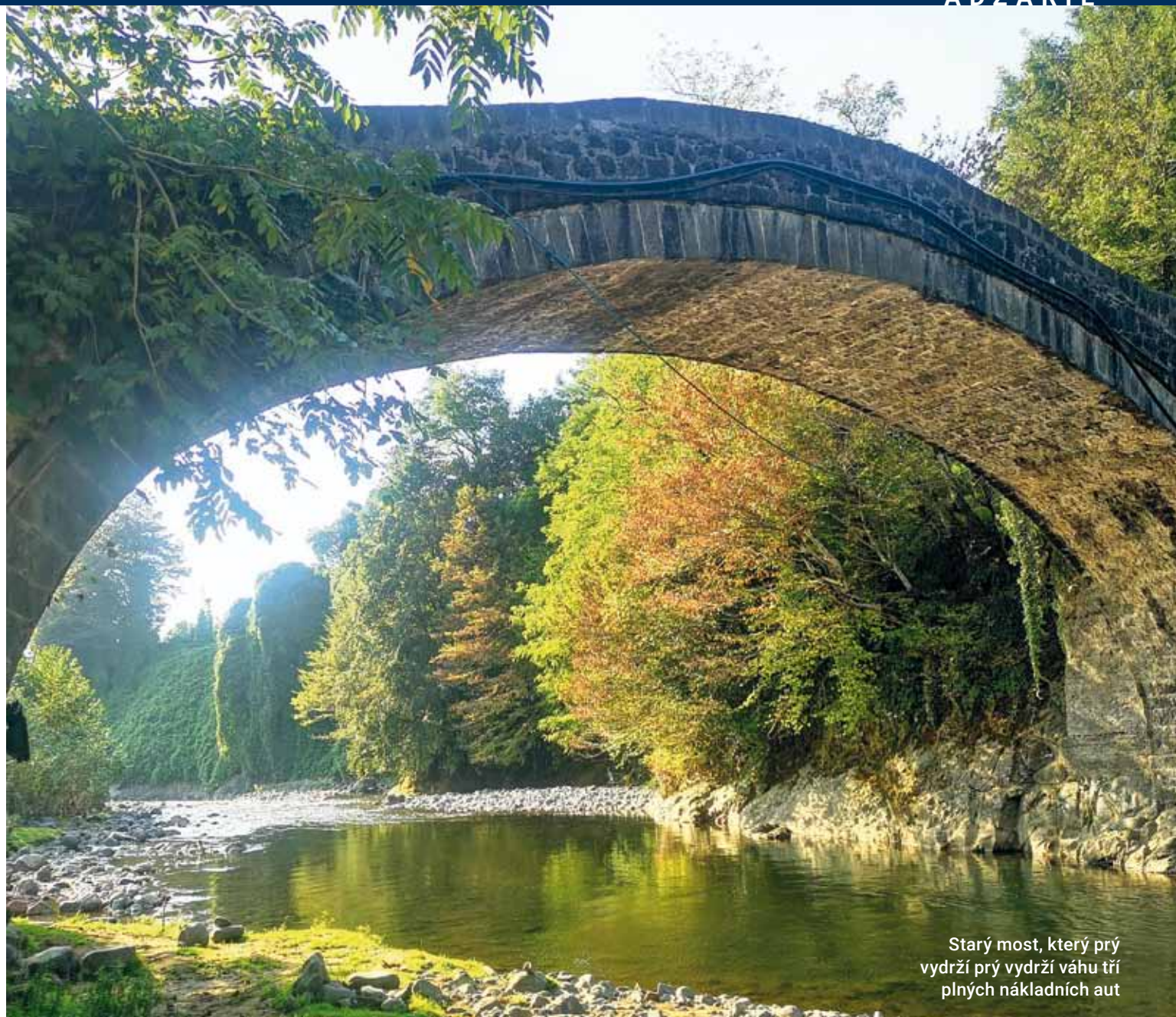
Neměl jsem doma co dělat, tak jsem si koupil letenku a po třech hodinách přímého letu jsem se už procházel po adžarském nábřeží malého městečka, kde jsem se uchýlil, abych v klidu azylu pod horami Malého Kavkazu dopsal svoji čtrnáctou knihu.

Chvilí jsem se kochal pohledem na klidný obzor Černého moře, chvíli jsem si prohlížel přímořské hospody, které pomalu mizely jak pára nad hrncem, protože sezóna byla u konce.

Bylo osmnáctého září a to znamenalo, že všichni ti malí, protivní fakani, kteří tady porvávali celé prázdniny po ulicích dlouho po půlnoci, náhle zmizeli, protože si museli obléknout bílé košilky, černé gatě a nastoupit do nového ročníku školní docházky. To už je tady takový zvyk. Prázdniny k 15. září končí a děcka musí do škol. Tím sezóna na pobřeží Černého moře končí. Rodiče s dětmi se rozjedou zpět do svých domovských dědin po celé Gruzii, jejíž je Adžárie součástí a pobřeží osíří jak Maryčka poté, co její tata „S rozbitou lebkou do příkopy pad...“

Počátek školního roku je pro mnohé dospělě radostnou záležitostí, tady opravdu jen snad pro ta děcka samotná, protože se po třech měsících prázdnin potkají se spolužáky. Pro jejich rodiče a učitele začne dřina, pro živnostníky na břehu moře strádání, které skončí opět se začátkem nové sezony v červnu dalšího roku.

I pro ty děti je ovšem nástup do školy počátkem dalšího dílu nesmyslného příběhu, kterým naše multikulturní společnost cíleně ničí naše potomky. Jestli si myslíte, že jen naše školy

Starý most, který prý
vydrží prý vydrží váhu tří
plných nákladních aut

Kouzla adžarské přírody

Adžarské
osídlení

Atmosféra adžarské hospody

Adžarský tabák bez evropských chemikálií

Pchali - specialita z řepy, špenátu, česneku a koriandru

vypouští do světa nevzdělané pitomce, kteří nic nevědí o historii Evropy a naší země, tak se mýlíte. Jestli si myslíte, že jen v naší zemi je možné, aby děti z historie posledních sta let věděly jen to, že v roce 1989 hrdinní studenti zacinkali klíči a pod vedením dramatika vyhnali komunisty, pak se také mýlíte. Jestli si myslíte, že debilizace našich dětí pomocí zjednodušování učiva a minimalizace matematiky je také jen naše specialita, opět se mýlíte. Jde o celosvětový proces jak udělat z našich potomků ovce, neschopné psát rukou, počítat bez kalkulačky a přemýšlet v dějinných souvislostech.

Je třeba přiznat, že Gruzínci jsou v tomto procesu přibližně dvacet let před námi. Možná by stálo za to přijet se sem podívat, abyste viděli, jaké pitomce budete mít ze svých dětí, až prodjeme naším dnešním vzdělávacím procesem, pokud se tomuto trendu nepostavíme. Nechci zacházet do podrobnos-

tí, zmíním snad jen jednu vědu, která je základním kamenem pro pochopení mnoha dalších oborů - matematika.

Gruzínci po absolvování školy neumí počítat. Škola je k tomu nenutí. Neučí je zpaměti řešit základní problémy. Výsledkem je, že si připadáte jak v debilizované společnosti. Gruzínský chlapec či děvče jsou bez kalkulačky naprosto ztraceni.

Ne, nemám na mysli složité počty jako 3×17 nebo $132 + 28$ a podobně. Gruzínské dítě (a tím myslím produkt jejich multikulturního školství, tedy osoby do čtyřiceti let) potřebuje kalkulačku na to, aby sečetlo dvojciferná čísla, třeba když mají sečíst $17 + 18$ lari (místní měna), když si u nich koupíte kilo višně a kilo třešně.

Gruzínské dítě prostě nechápe základní matematické souvislosti a tak se potom nemůže divit, že mu unikají souvislosti z jiných oborů.

Ani vlastně nevím, jak bych vám to popsal, protože když jsem to

vykládal lidem u nás, tak mi to nevěřili. Když jsem to vykládal lidem, kteří se tady se mnou vydali na mikrovýpravu, také mi nevěřili - až do okamžiku, než se v restauraci poprvé setkali s číšnicí, která nechápala, jak mohou čtyři synci chtít rozpočítat účet, když jeden měl chačapuri, druhá odžachuri, třetí natachdari a čtvrtý kindzmarauli. Prostě to nedokázala odečíst od celkové sumy.

Jak jsi na to přišla, děvucho?

Osobní zkušenost je nepřenosná.

Dopsal jsem kapitolu knihy a zavolal servírku, že zaplatím vepřový šašlik za 15 a dvě piva po 2,5 lari. Obvykle si tady přiúčtují ještě deset procent za obsluhu. Proč to dělají, nevím, protože úroveň obsluhy je v porovnání s Česko-Slovenskem příšerná. Místo 22 lari mi servírka drze oznámila, že by chce 27 Lari.

„Jak jsi na to přišla, děvucho švarna? Můžeš mi to spočítat na papíře?“ povídám jí.

Starý muž, moře a pes

Odžachuri - vepřové, brambory, koriandr

Podívala se na mě škaredě a odešla za pult, kde si pod nosem funěla jakési mě neznámé gruzínské nadávky. Za deset minut se vrátila a na papíru bylo napsáno: šašlík 15, dvě piva po 2,50, obsluha 10%, celkem 27 lari „Děvucho, to nemůže být 27 lari, ale maximálně 22 lari,“ povídám jí. Chvilí se se mnou hádala, tak jsem jí to spočítal na její kalkulačce. Tři minuty to přepočítávala a pak vykulila oči: „Fakt, dvacet dva. Jak jste to věděl?“

Usmál jsem se smutně.

„Naučil jsem se to ve škole, robko švarna,“ pověděl jsem jí česky a odešel pryč.

A tak to tady probíhá v každé hospodě, v každém obchodě.

Jen tak pro zasmání – na promenádě jsem prošel okolo reklamní cedule „Za dvě piva dostanete tři“. Asi chápete, že takové nabídky nemůže správný Ostravák odolat. Ale byl jsem obezřetný, protože pod Kavkazem nikdy nevíte.

„Kolik u vás stojí pivo?“ otázal

jsem se mladého chlapce za pultem.

„Pět lari,“ odpověděl.

„A kolik stojí tři piva?“ nenechal jsem se jen tak odbýt.

„Tři piva stojí dvanáct lari,“ odvětil s úsměvem ten chlapec.

„Jak je to možné? Máte tam napsáno tři piva za cenu dvou, tak by to mělo být méně, ne?“

„Aha, netušil jsem, že chcete ty tři piva v akci. Tak to bude za 9 lari,“ smál se na mě ten mladý chlapec.

Pořád mi to nesesedlo. Ale nekupte to za tu cenu. Objednal jsem.

Chvilí jsem čekal a obdivoval západ slunce nad Černým mořem, kde jsem někde v dálce na západě hledal siluety Varny a Burgasu, o kousek severněji jsem tušil Jaltu a obrysy Krymu. Vidět nebylo samozřejmě ani jedno, ani druhé. Přece jen to je tisíc kiláků.

Ze zasnění nad krásami Krymu a východní Bulhárie mě vyrušil ten mladý chlapec. S třísknu-

Západ nad Černým mořem

tím o stůl přede mě postavil tři podchlazené krýgly s tekutinou, připomínající barvou cokoliv, jen ne piva. Samozřejmě bez pěny. A jak je známo z Ostravska, pivo bez pěny je jak baba bez oka.

„Co to kura je?“ povídám tomu marnému stvoření.

Zarazil se, jak kdyby nechápal, že něco udělal špatně.

„Objednal jste tři piva za cenu dvou, tak tady je máte. Dostanu od vás jedenáct lari.“

„Neříkal jste devět?“

„Říkal, ale zapomněl jsem vám započítat daň,“ usmál se tak, že mě naprosto odzbrojil.

A tak jsem byl opět za cypa já... Do Adžárie se nejjednodušší dostanete přímým letem z letiště Ostrava – Katovice nebo RVHP Praha do Kutaisi za cenu okolo dvou tisíc korun. Maršrutka z Kutaisi do Adžárie jede asi hodinu a půl a stojí 15 lari (v dnešním kursu okolo 130 korun), týdenní simka s neomezenými daty vás vyjde na 10 lari (85,-Kč).

“

Prošel jsem okolo reklamní cedule „Za dvě piva dostanete tři“. Takové nabídky nemůže správný Ostravák odolat.

”

TO TO TO TO!!!

Jak jsme točili
reklamní film
měsíčníku TO

Z deníku gangstera

Natáčení reklamního spotu TO, který již běhá po sítích a lze na něj narazit i v kinech, bylo hektické. Zákulisí popisuje jeho hlavní hrdina, vůdce gangsterů, který... Co bychom vám prozrazovali, najděte si ho třeba na

www.denik.to

Kameraman Riki
mezi skupinou
gangsterů a vaříčů
EUGulashe

Maskérka Karolína
se profesionálně
zamýšlí, nikoliv
opovržlivě

Den 0, aneb pár dní jsme se o tom bavili

Vlastně to nebylo čtrnáct dnů. Spíše měsíc a možná ještě o kousek víc, tedy zhruba tolik na to, jak se reklamní klip rodí, neřku-li, jak se rodí reklamní kampaň. Kampaň mě a režiséra Martina naštěstí minula, protože to by byla jiná porce a za jiné peníze. Nicméně jsme dostali za úkol vytvořit „áčkovej“ reklamní spot za „low costovej budget“. Asi bych měl předeslat, že s Martinem a dalším naším kolegou Pepou jsme založili před nějakou dobou studio PopKorn, který se zabývá video-satirou. A teď jsme takříkajíc zaparkovaný v TOčku, pro které naše věci teď vyrábíme.

Den 1

Sešli jsme se v holešovické hospodě U Houbaře. Šéfredaktor Marek, ředitel redakce Petr, Láďa, grafik Jarda, ajťák Igor, půvabná a kreativní nejmenovaná PR dáma, a já. Mluvílo se o leččems, což se v hospodě

dělá. Rozhodně nešlo o korporátní poradnu, kdy se sejdou hošáci v úzkých kalhotkách, bílých košilkách s malejma ramínkama, ale velkejma hlavičkama plnejma nápadů, a tváří se, že teorie relativity má ještě svou nevyřešenou speciální teorii, nad kterou je třeba se teoreticky zamyslet a tvářit se při tom ještě prakticky. TOčkaři jsou chlapi mého věku, tedy z mého hlediska úplně normální chlapi a půvabná PR je taky normální. Začalo se tedy řešit téma reklamního klipu po tom, co Marek řekl, že nechce najímat prodavače vzdychu. No, mám v reklamě odslouženo, nejen jako herec, ale i jako scenárista a párkrát i jako producent, téměř třicet let, takže jsem ho pochopil. Padaly různé nápady, jak by to to mělo vypadat, o čem by to mělo být. Marek trval na tom, aby to bylo drsný a provokativní. Řekl jsem, že by to mělo být jako poprava na svatého Valentýna, když v garáži postříleli mafiáni v policejních uniformách konkurenční mafiány

v pěkných oblecích. Řekl jsem ale, že místo střelby by v našem podání mafiáni dělali „TO-TO-TO -TO“. Pak jsme ještě umyli zadnice soudruhům z Libtardie a pozvolna se rozešli.

Den 2, a pár dnů k tomu

Přemýšlel jsem nad tím jak to udělat. Začal jsem psát a poslal Markovi a Petrovi pár dějově jiných návrhů. Marek mi druhý den odepsal, že má nápad. Nějak mu ten svatý Valentýn uvízl v hlavě. Přišel mi od něho nástřel scénáře o tom, jak v garáži skupinka představující současnou politicko-společenskou evropskou dekadenci a ekonomický úpadek, tak nějak zevluje, přijede banda mafiánů a postřílí je slovem tedy tím slovem „TO“, což je název našeho titulu. Oni ale neumrou, samozřejmě, jen se jim rozsvítí. Tak jsem to přeposlal Martinovi, aby to autorsky vycizeloval a napsal technický scénář.

Den 3 a zase pár dnů k tomu

Po schůzkách a poradách s Mar-

LGBT „miláček“
se těší na svou
porci EUGulashe

Čekání na zpřesnění
záběru, islamista
si to užívá

Che Guevara, mimo jiné
režisér klipu, zasažen
již kulkou ráže „TO“

Momentka mezi
záběry, představitel
postavy Eurohujera

Gangsteři se
radují z dobrých
zásahů

Zleva: Michal Gu-
lyáš (AL Capone),
David Kiklhorn
(Rozhledna),
Tomáš Beneš
(Kohoutek)

tinem po tom, co se uzavřel cas-
ting na gangstery, byla svolána
schůzka v redakci Točka, kde se
sešel Marek, Láďa, Petr a Igor.
Den před tím jsem měl mít ho-
tový storyboard, který mi měla
nakreslit mladší dcera, která je,
krom jiného, velmi talentova-
ná výtvarná bytost. Ta mi to při
rozpracovávání odmítla, proto-
že námět byl v rozporu s jejím
světonázorem. Nevím přesně,
o jaký světonázor se jedná, ale
asi jsem na ni moc velké „de-
zolát“. Když jsem to na schůzce
v redakci všem řekl, nejdřív se
mi vysmáli, pak mi povyprávě-
li podobné historky, a nakonec
došlo na to, že tahle generace to
má hozený někam mimo. Což ov-
šem neřešilo problém se story-
boardem. Na poradě jsme vyře-
šili produkční, kterou nominoval
Láďa. Petr mi už po několikáté
zdůraznil, ať už to produkuje-
me. No, my už dávno produko-
vali. Řešila se kamera, systém
záznamu, kostýmy a exteriéry,
a vlastně všechno. Protože jsem
si vymyslel jízdu autem, ala zá-
znam před plátnem v černobílé

verzi, bylo třeba to řešit ve spřá-
teleném studiu v Klecanech, kde
nám VOX Petra Kubelíka poskyt-
ne prostor a velký green. Potře-
bovali jsme druhou scénu, rea-
listicky zdevastovanou garáž.
V Klecanech jsme s Láďou tako-
vou našli. A já tam našel krasa-
vici, asistentku z VOXu, kterou
jsem ukecal, aby hrála v někte-
rých našich videoscénkách. Je
to krásná zrzka, jakou filmová
kamera miluje. Připadám si taky
jako filmová kamera...

Den 4, a zase několik dnů navíc

Náš kolega z PopKornu Josef
nám sdělil, že nemá čas na na-
táčení klipu. Měl jsem už na-
castováno. Seškrtili jsme počet
gangsterů. Do šéfa jsem se
obsadil já, Martin, jako režisér
to schválil a obsadil se do role
Che Guevary ze skupinky u EU
guláše, kterou gangsteři „po-
-TO-čkují“. Aby taky ne. V létě
jsem se na školním srazu po 43
letech potkal s Tomášem, který
vypadá jako originál gangster
a v Hollywoodu by se o něj re-

žiséři poprali. Druhého gangste-
ra hrál David, produkční a DJ
z akcí, co moderuju, mimo jiné
regulérní dvojník Keanu Reevese.

Den 5, a pár dnů k němu

Muselo se sehnat retro auto. Slí-
bil ho náš společný přítel a ka-
marád. Martin spočítal náklady.
Na očkový klip fakt hustý low
cost. Nedá se nic dělat. Maká-
me na tom a já absolvuji poradů
před natáčením v redakci. Je
tam i naše nová produkční XX
(nejmenuji, z krycích důvodů).
Taky je tam fotografka Michel-
le. Kluci by chtěli přehodit scé-
nosled. Nelíbí se mi to. Tak jsme
se dohodli na případných vari-
antách. Kamery nás zklamaly,
ale já angažuji Richarda, letitého
kamaráda a kluci z jeho studia
to natočí i postprodukcí.

Den 6 a zase několik navíc, už se blíží klapka

V Klecanech jsme se byli podívat
a zařídit vše potřebné přes VO-
Xáky. Krásná Vítězslava (to je ta
zrzka) pro nás všechno zařizuje.
O víkendu moderuju celodenní

akci. Marek a Petr mají pocit, že naše výkřiky „TO-TO- TO-TO“ shodí ideu klipu. Petr chce, ať se tam reálně ozve střelba. Trochu mě to trápí. Otravuju s tím Martina asi desetkrát za den. Píšu Markovi, že s Martinem to vidíme takhle a Tarantino by to viděl taky jinak, že ten by tu EU dekadentní skupinku rozstřílel na kaši.

Láďova dcera, která měla hrát aktivistku, nemůže. Moje starší dcera, která dělá maskérku a je i herečka, to bere za ni. Jak to stihne, nevím.

Den 7

Točí se. Je neděle a přijel prima Mercedes cabrio vzor sedmdesátá léta v hodnotě asi pěti milionů korun. David a Tomáš vypadají skvěle. Já taky budím dojem Caponeho. Nechal jsem se oholit. Vypadám v civilu bez vousů jako pitomec, v kostýmu to ale sedne jako prdel na hrnec. Nerad točím bez porostu. Před rokem jsem se oholil kvůli filmu, co režíroval kamarád Petr Ni-

kolaev. Pro kamarády všechno! Ale to utrpení, než to doroste... První den se povedl. Martin má všechno připravený, mladej Riki a Matouš od kamery dělají svou práci perfektně. Všichni jsme nadšený, Michelle udělala dobrý fotky. Igor, který se staral o zvuk a stíhá pomáhat s kdečím, taky nafotil mimo jiné spoustu reportážního materiálu. Moje Karolína teď jen líčí, zítra bude i hrát. Jak to stihne? Prej jo!

Den 8

Martin připravil scénuju ještě s produkcí, s Petrem, paní produkční XX a kulisákama. Makal na tom až do těžkého večera, aby byla garáž, v našem případě zbořená hala, OK.

V 19 hodin všichni najíždějí a začíná se točit. Je tu Eurohujer, LGBT, aktivistka a islámský džihádista, kterého hraje Láďa. Má originál „vohoz“ a bomby na vestě, co nechala skvělá produkční XX vyrobit. Martin stíhá režírovat i hrát, já to mám lehký, krom tvrdějch bot mne nic

netlačí. Takový role jsou pro mne zábava. David pořád blbne s gangsterským samopalem, co se koupil kvůli tomuhle klipu. Je to replika. Je jako malej, i když oproti nám dvěma s Tomášem je o hlavu a půl vyšší. Tomáš je geniální. Vypadá jak ze Scoreseho filmů. Všichni u EU guláše jsou taky geniální. Ve čtyři ráno končíme, Michelle nafotí a je konec.

Další dny

Ne pro mne a Martina, nás čeká postprodukce, stejně jako Rikiho a Matouše a starýho Richarda. A pak spousta dalšího vopruzu, co taková reklama obsahuje. Takže tohle je jen špička ledovce. Až uvidíte náš klip, věřte, že jsme propotili sto košil, vypadalo nám milion vlasů a zešedlo deset tisíc vousů.

Ale jinak to bylo prima. Dobrodružství, který tu nebylo z 90% uvedený, mám rád.

A přeju si, aby Točko měli rádi jeho čtenáři a diváci na webu

Euroskupinka, vedená Che Guevarou (zleva), drží svůj milovaný transparent

ITD POSTER

Vedení redakce

- Marek Stoniš
šéfredaktor
- Petr Juklíček
ředitel redakce
- Ladislav Henek
hlavní editor
- Igor Ondřej
vedoucí on-line
- Jaro Zurivy Novák
art director

Redakce

- Petr Bošnakov
- Dana Jaklová
- Petr Jemelka
- Thomas Kulidakis
- Michal Gulyáš
- Richard Moucha

Obrazová redakce

- Jakub Hněvkovský

Spolupracovníci

- Ladislav Větvička
- Vladimír Pikora
- Vlastimil Veselý
- Martina Kociánová
- Michelle Adlerová
- Ivo Slavík
- Vladimír T. Gottwald
- Ondřej Kašina
- Luboš Kolářek
- Natálie Vachatová

On-line

www.denik.to

Adresa redakce

Revoluční 17,
Praha 1, 110 00
mail:
redakceto@redakceto.cz

Tisk

Naše Praha s.r.o.

Distribuce

Mediaprint & Kapa

Vydavatel

LRC Media s.r.o

Naše redakce tímto vychází vstříc poptávce široké veřejnosti po tisku plakátů podle dávného vzoru legendárního časopisu Bravo. Stejně jako on jsme se i my rozhodli tisknout ty největší hvězdy současnosti. A kdo jiný, než soudruh, rozvědčík, představa ZO KSČ, demokrat, generál a prezident České republiky, mohl být zvěčněn na tomto prestižním místě jako první!
Pro mužskou polovinu čtenářstva TO chystá překvapení už v příštím vydání...
Stříhejte, věste, sbírejte!

AUTOR:
Vítězslav Prohrál

PŘEDPLAŤTE SI NÁS!

www.denik.to

Ceny měsíčníku + jeho elektronické verze (PDF):

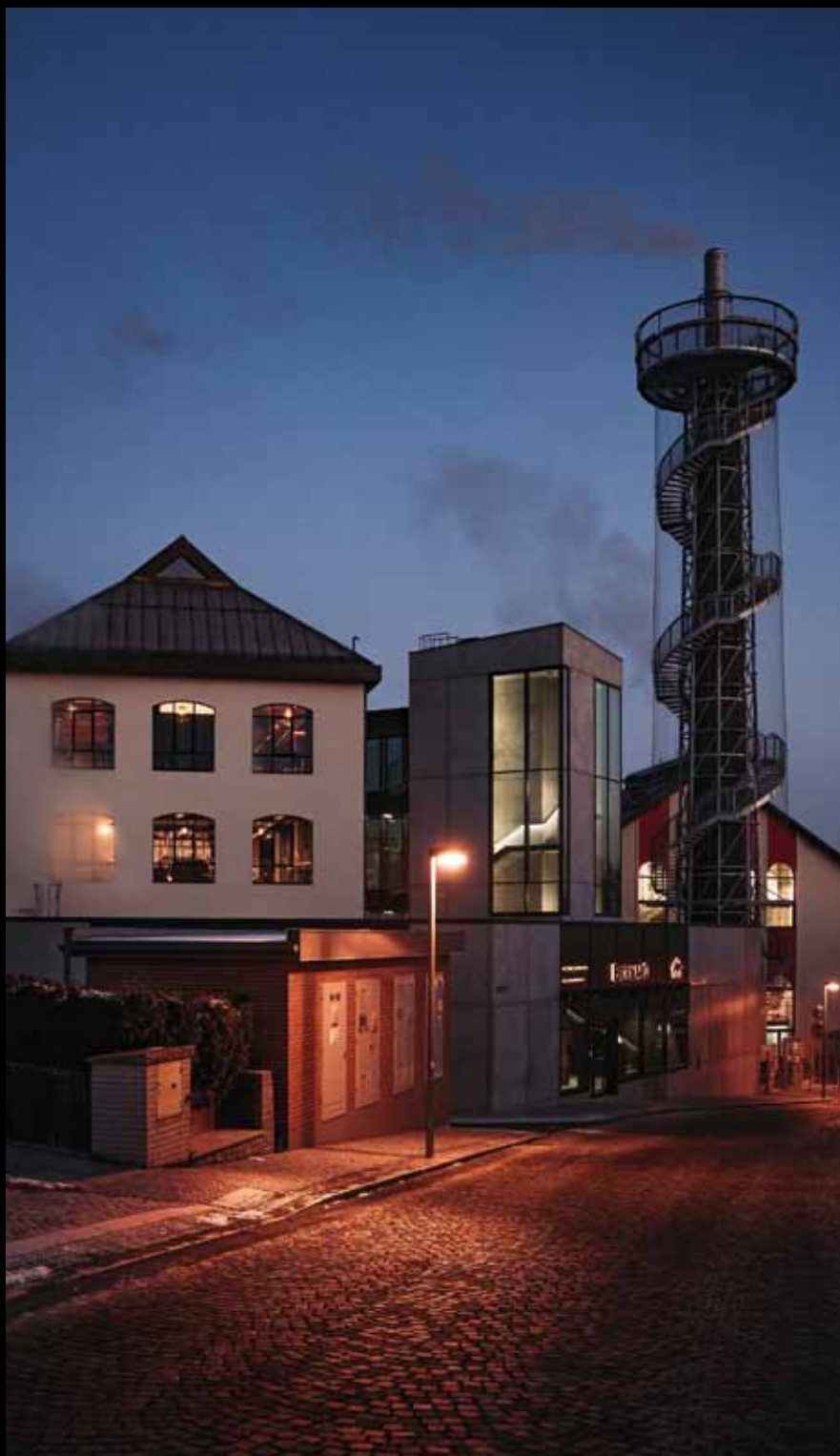
- 69 Kč/měsíc
- 399 Kč / 1/2 roku
- 759 Kč/rok

Ceny elektronické verze PDF:

- 59 Kč/měsíc
- 295 Kč / 1/2 roku
- 590 Kč/rok

Stojí to za TO

NÁVŠTĚVNICKÉ CENTRUM RODINNÉHO PIVOVARU BERNARD

**Srdečně zveme do náruče našeho
pivovaru. Soukromé i firemní akce,
prohlídky, degustace pív, regionální
menu. Bud'te spolu. U nás.**

**NÁVŠTĚVNICKÉ
CENTRUM BERNARD**
Jihlavská 1820
396 01 Humpolec

www.navstivtebernard.cz
+ 420 565 300 200
akce@bernard.cz